CAIETUL

TABEREI SPIRITUALE YOGHINE DE VACANȚĂ

VOLUMUL 2

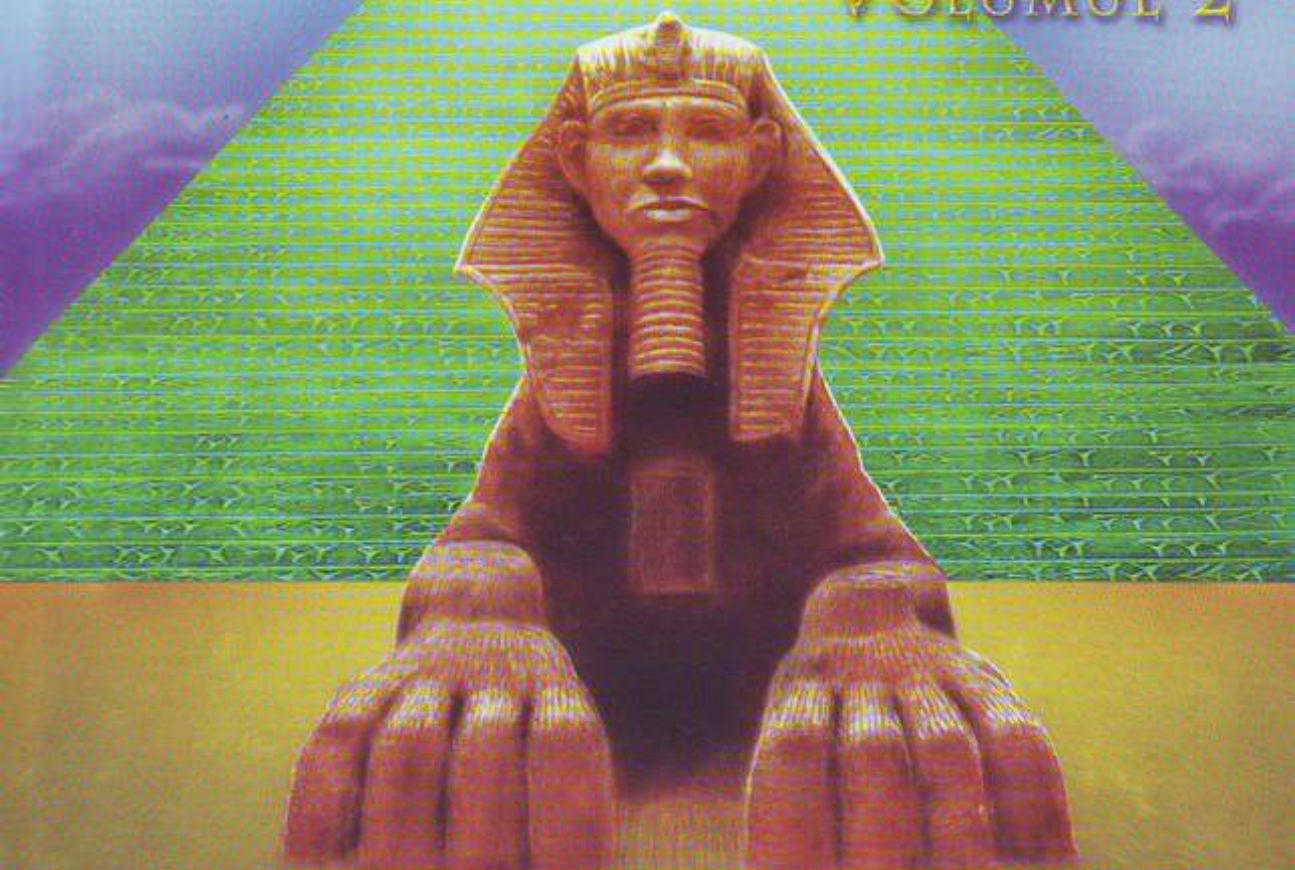

1 AUGUST - 4 SEPTEMBRIE 2011
COSTINEȘTI - ROMANIA

SHAMBALA

REALITATEA FASCINANTĂ A SPIRITELOR NATURII DEZVĂLUITĂ PRIN CLARVIZIUNE

În anul 1920, cunoscutul scriitor Arthur Conan Doyle, creatorul lui Sherlock Holmes, s-a implicat într-o acțiune foarte aparte de cercetare. Ceea ce l-a tulburat foarte mult pe Doyle a fost o scrisoare primită în data de 20 iunie 1920, conținând două fotografii, una în care o fetiță atingea delicat mâinile unui gnom care dansa și alta, în care o altă fetiță privea spre ceea ce părea a fi un grup de elfi ce dansau în aer, în mijlocul unei păduri.

Ca prim pas în cercetarea fotografiilor, Doyle l-a rugat pe profesorul Edward L. Gardner să îi viziteze pe părinții fetițelor care apăreau în poze, soții Wright, pe a căror proprietate au fost făcute fotografiile. Astfel, la mijlocul lui iulie 1921, Gardner s-a îndreptat către Cottingley, un sat aflat în apropiere de Bradford. Acolo le-a cunoscut pe fetițele Elsie și Frances. Elsie i-a mărturisit că, încă de când era mică, a văzut și s-a jucat cu tot felul de zâne, elfi, gnomi și alți locuitori tainici ai pădurii. Părinții nu au dat importanță acestui fapt, până când, într-o zi, Elsie le-a cerut aparatul de fotografiat pentru a le dovedi existența zânelor. Așa au apărut celebrele fotografii cu zânele de la Cottingley.

Profesorul Gardner a examinat atent dovezile fizice și a declanșat al doilea pas în cercetarea veridicității fotografiilor, și anume implicarea în investigație a maiorului

Geoffrey Hodson. La acea vreme, maiorul Hodson studia budismul, practica yoga și era un clarvăzător recunoscut. El a acceptat să participe la investigație și, în august 1921, a mers la Cottingley. Acolo a descoperit că fetițele manifestau într-adevăr o formă de clarviziune, însă destul de limitată. Au admirat totuși împreună elfi curioși cu picioare subțiri și urechi ascuțite, ondine alunecoase, gnomi obraznici și zâne surâzătoare cu plete aurii.

Deși povestea fotografiilor de la Cottingley nu a fost niciodată elucidată pe deplin, Hodson și-a dedicat întreaga viață verificării existenței spiritelor naturii și cercetării lumii în care trăiesc acestea.

Când vezi cu ochii tăi, îți este mai ușor să crezi

Ocultiștii spun despre învelișul eteric al ființelor că are o formă asemănătoare trupului, peste care se suprapune, dar pe care îl depășește puțin în dimensiune. Învelișul eteric este compus dintr-o substanță ce este mai rafinată decât materia aflată în stare gazoasă, o substanță luminoasă și fluidică, rozaliu-albăstruie, cu o nuanță puțin mai închisă decât floarea de piersic. În loc să aibă organe, învelișul eteric este străbătut de curenți subtili divers colorați, predominant galbeni și portocalii. Atunci când devine mai densă, învelișul eteric poate reflecta lumina, putând fi astfel vizibil sau chiar tangibil. Toate ființele vii au un înveliș eteric, iar funcția lui este tocmai aceea de a da „viață" trupului.

Mai subtilă decât clarviziunea eterică este așa-numita clarviziune astrală, care corespunde în realitate învelișului psiho-mental și învelișului mental superior. Substanța din care sunt alcătuite aceste învelișuri este mai rafinată decât cea eterică, iar ele se întrepătrund atât cu învelișul eteric, cât și cu cel fizic. Învelișul eteric, cel psiho-mental și cel mental superior constituie împreună corpul astral, care învăluie trupul sub forma unui nimb ovoidal aflat în perpetuă prefacere și mișcare. În partea sa inferioară, pe măsură ce se apropie de sol, pare să se estompeze gradat. Corpul astral are menirea de a face posibilă apariția senzațiilor, dorințelor, emoțiilor, gândurilor și face legătura între trup și corpul nostru cauzal. Culorile sale acoperă întregul spectru cromatic, în funcție de emoțiile și pasiunile care animă ființa.

Cel mai uimitor efect care apare atunci când este activă clarviziunea eterică este legat de obiecte, care devin, în marea lor majoritate, transparente. Un zid de cărămidă nu îi apare unei persoane înzestrate cu clarviziune eterică mai consistent decât un văl de ceață, permițându-i celui care privește în acest fel să observe ce se petrece într-o cameră alăturată, să descrie exact conținutul unei cutii închise, să citească o scrisoare sigilată sau, cu puțină practică, chiar să citească un anumit mesaj ascuns în paginile unei cărți închise.

Pentru cel care este înzestrat cu clarviziune eterică, pământul devine, într-o anumită măsură, transparent, permițându-i acestuia să vadă la adâncimi considerabile ca printr-o apă limpede. El poate vedea astfel micile creaturi subpământene săpându-și tunelurile sau poate să descopere un zăcământ de cărbune sau de aur, cu condiția

ca acesta să nu se afle la o adâncime foarte mare. Şi fiinţele vii apar altfel în faţa clarviziunii eterice: oamenii şi animalele devin aproape transparenţi, astfel că poate fi observat modul în care funcţionează energetic diversele organe interne şi, într-o anumită măsură, pot fi diagnosticate unele boli.

Vederea astrală este un fel de simţ cvadri-dimensional care poate percepe un obiect din toate părţile în acelaşi timp, inclusiv din interior spre exterior. Pentru a face o comparaţie între vederea eterică şi cea astrală, putem da următorul exemplu: dacă privim, prin intermediul clarviziunii eterice, un cub de lemn inscripţionat pe toate feţele, acesta va fi transparent precum un cub de sticlă, iar privitorul va putea citi uşor ce scrie pe partea din faţă. Pe partea din spate, scrisul va apărea inversat, iar pe părţile laterale el va fi ilizibil. Prin intermediul clarvederii astrale însă, toate feţele cubului pot fi citite simultan, ca şi cum întreaga sa suprafaţă ar fi redusă la o figură plană. Cu toate acestea, structura rămâne intactă, iar fiecare particulă din interiorul cubului este perfect vizibilă ca element de sine stătător. Percepţia privitorului poate îngloba cubul din toate direcţiile şi sub toate unghiurile în acelaşi timp.

Cei care folosesc clarviziunea astrală pot citi fără probleme o carte închisă, pentru că nu este necesar să răsfoiască toate paginile, aşa cum ar face dacă ar folosi clarviziunea eterică, ci vor privi în mod selectiv, citind direct pagina care îi interesează.

Spiritele naturii din ordinele inferioare – în această categorie intrând majoritatea zânelor, gnomilor şi spiriduşilor – au trupuri formate din materie eterică mai densă care, deşi nu reflectă lumina spectrului vizibil, poate fi uşor percepută prin intermediul vederii eterice. Vasta împărăţie a spiritelor naturii aparţine însă planului astral.

În tărâmul zânelor

În perioada cuprinsă între anii 1921-1923, marcată de preocupările legate de zânele din Cottingley (1921) şi mutarea sa la Londra (1923), maiorul Geoffrey Hodson a studiat spiritele naturii în fiecare zonă rurală din Anglia în care le-a putut găsi. Datorită remarcabilelor sale capacităţi de clarvăzător pe care le-a folosit pentru a analiza atomii, a diagnostica pacienţii, a efectua măsurători psihometrice ale unor vestigii arheologice şi a explora sistemul solar, descrierile sale detaliate cu privire la lumea spiritelor naturii capătă o nouă dimensiune, incitantă şi provocatoare totodată.

Într-o frumoasă zi de septembrie a anului 1921, Hodson a găsit la câţiva kilometri de locuinţa sa din Preston un luminiş despre care, prin intermediul percepţiilor sale extrasenzoriale, a descoperit că este dens populat cu zâne, spiriduşi, elfi şi, de asemenea, cu nişte creaturi care trăiau în iarbă, ceva între spiriduşi şi elfi, dar mai mici şi mai puţin evoluate.

În acea perioadă, Hodson era adeptul împărţirii clasice a lumii spiritelor naturii în patru categorii principale, în funcţie de elementul subtil care predomina în structura lor – adică Pământ, Apă, Aer sau Foc. El a constatat însă destul de repede că există un număr indefinit de entităţi diverse, de multe ori caracteristicile lor suprapunându-se.

Pentru că esenţa unui spirit provine din planul astral, niciunul dintre exemplarele studiate, spunea Hodson, nu are un corp solid, clar definit. Ele sunt totuşi capabile să-şi creeze vehicule corporale utilizând materie eterică. Ca model folosesc formele-gând, cu care operează conştient sau inconştient, ale ţăranilor sau copiilor din partea locului, ori imită unele forme pe care le-au văzut şi le-au admirat la un moment dat. Pentru a percepe aceste spirite este necesară trezirea clarviziunii cel puţin la nivelul planului eteric, de preferat fiind clarviziunea în planul astral sau chiar mai sus de acesta.

Pentru Hodson, care avea foarte bine dezvoltate vederea eterică şi vederea astrală, zânele întâlnite pe câmpul din apropierea localităţii Preston, care în multe privinţe se asemănau cu cele văzute împreună cu fetele din Cottingley, se numărau printre favoritele sale, deoarece ele exprimau „voioşie, bună dispoziţie şi bucurie de a trăi". Le privea cu o deosebită plăcere cum zburau zglobii dintr-un loc într-altul. Înfăţişarea lor era feminină, delicată şi păreau înveşmântate într-un material aderent, foarte fin, alb-strălucitor. „Duceau de fiecare dată cu ele un anumit fluid eteric şi, la fiecare oprire, atingeau cu mâna iarba sau florile, făcând un gest ca şi cum ar aplica această substanţă."

În grădina din Preston, în luna octombrie a anului 1921, Hodson a reperat o zână deosebit de frumoasă, înveşmântată într-o lumină strălucitoare iridescentă. „Categoric avea o culoare foarte frumoasă", nota Hodson. „Era plină de veselie şi fericire, foarte deschisă şi curajoasă în exprimare şi părea învăluită într-o aură aurie strălucitoare, în care puteau fi zărite contururile aripilor. În atitudinea şi expresia ei exista o anume năstrușnicie, de parcă ar fi savurat o şotie făcută pe seama sărmanilor muritori care încearcă să o studieze."

Deodată, comportamentul ei s-a schimbat şi a devenit brusc serioasă, dându-i lui Hodson posibilitatea să îşi facă o idee mai clară despre funcţia ei. Zâna şi-a întins braţele şi s-a concentrat, ceea ce a avut ca efect contracţia şi resorbţia în interior a aurei sale energetice. După aproximativ 15 secunde, „ea a eliberat întreaga energie acumulată prin concentrare, care a ţâşnit în toate direcţiile în fluxuri de energie aurie, influenţând toate plantele din raza sa de acţiune".

Când zâna a ajuns în centrul unui tufiș de crizanteme, Hodson a perceput că ea amplifica o vibrație deja existentă, rezultatul unor activități similare desfășurate anterior, credea el. „Un alt efect al acestei operațiuni a fost amplificarea strălucirii dublului astral al întregului grup de crizanteme, efect observabil până la nivelul rădăcinilor."

Pe un câmp din apropiere, Hodson a descoperit multe alte spirite ale pământului, mai puțin atrăgătoare, dar totuși interesante. Printre ele se numărau spiriduși, gnomi, elfi și pitici. Despre spiriduși, Hodson menționa în însemnările sale că au înălțimi variabile, între 10 și 30 de centimetri, și de multe ori iau înfățișarea unor omuleți bătrâni, scunzi și îndesați, înveșmântați în stil medieval: haină maronie cu nasturi strălucitori, căptușeală verde, pantaloni până la genunchi, ciorapi groși, ghete solide în picioare sau pantofi cu vârf alungit, iar pe cap o tichie țuguiată din piele de căprioară, asemănătoare cu bonetele de noapte de demult.

Hodson a observat că acești spiriduși rustici, cu pielea roșcată, sprâncene și bărbi cenușii, cu ochii mici, rotunzi și strălucitori, erau lucrători ai pământului. Un grup ce purta șorțuri precum fierarii săpa cu cazmale și târnăcoape pământul, dar judecând după expresia de seriozitate comică de pe fețele lor, Hodson nu s-a putut decide dacă ei considerau strădania lor muncă sau joacă.

Câteva luni mai târziu, aflându-se pe malul apusean al lacului Thirlmere din Lake District, într-o pădure deasă de stejari, aluni și fagi, Hodson a găsit mișunând pe latura abruptă a unui colț de stâncă un grup mare de spiriduși care se diferențiau foarte puțin unii de alții. Sub nivelul solului, printre rădăcini și pietre, el a putut distinge câteva case minuscule având o formă aproape perfectă, construite în mare parte din lemn, având uși, ferestre și acoperiș de paie. Atunci când intrau în case, Hodson a observat că spiridușii renunțau la forma cunoscută de spiriduși, coborând în adâncul pământului fără să aibă o formă concretă.

Folosindu-se de clarviziunea eterică, Hodson a pătruns într-una dintre aceste case pitorești, dar de îndată ce a trecut de ușă, iluzia casei a dispărut, rămânând doar întunericul, străbătut pe ici și colo de linii fine de „magnetism energetic". Casele nu păreau să aparțină vreunui individ sau grup. Membrii coloniei intrau și ieșeau după voie pe uși, imitând viața domestică. Printre ei, Hodson nu a zărit niciun exemplar de gen feminin, ci doar exemplare masculine. Toți erau foarte focalizați asupra propriei lor ființe, în aparență necomunicând unul cu altul.

La un moment dat, Hodson a devenit conștient de prezența în casa lui a unui spirit al naturii din familia spiridușilor, înalt de aproximativ12-15 centimetri, de culoare maro-închis, cu ochi rotunzi și negri. L-a observat prima dată în bucătărie, pe un raft aflat deasupra sobei, iar mai târziu în antreu și în sufragerie. Ceea ce l-a dat de gol au fost licăririle de lumină eterică ce îi însoțeau mișcările rapide. Hodson spune că spiriduşul se comporta ca și cum el, Hodson, i-ar fi adoptat familia. Spre deosebire de alții din specia sa, el era tânăr, isteț și proaspăt bărbierit. De obicei intra din grădină în casă și alerga de colo până colo fără haine, trupul său căpătând din când în când o culoare verde-închis. Îi plăcea foarte mult să stea în aura lui Hodson, comportându-se de parcă ar fi primit „un duș eteric". Când, în cele din urmă, a căpătat curajul să se cațere pe genunchiul lui, Hodson a simțit un tremur, o senzație distinctă de rece, și o apăsare foarte ușoară. El a descris fragila constituție eterică a micuțului său vizitator ca fiind „mai inconsistentă decât o adiere de vânt". Cu toate acestea, forma sa era perfect delimitată, iar detaliile clar definite.

În aceeași toamnă a anului 1921, pe câmpurile de lângă Preston, Hodson a observat niște gnomi ce făceau parte dintr-o specie care trăiește în general sub suprafața imediată a pământului, printre rădăcinile copacilor și plantelor. El a evaluat înălțimea acestor creaturi la peste 60 de centimetri. Arătau firave, cu membrele lungi și subțiri, părul negru sau castaniu-închis, tenul aspru, ochii mici și negri. Înfățișarea generală era palidă, cu obrajii scofâlciți și picioarele cu încheieturi rigide, dând impresia că ar fi foarte bătrâni. Probabil, s-a gândit Hodson, sunt vestigii ale vechii Atlantide, un tip nu foarte plăcut de elementali.

Hodson a mai descris și alte genuri de gnomi, unii având doar câțiva centimetri înălțime. Toți erau creaturi ale pământului, fiind capabili să treacă nestânjeniți prin piatră. Unii dintre ei se deplasau cu picioarele afundate în sol. Niciunul nu era în stare să se ridice în aer la o altitudine superioară propriei lui înălțimi.

Când Hodson a urmărit să îi contacteze în lumea lor subterană, forma lor s-a destrămat și și-au pierdut individualitatea, contopindu-se, pe măsură ce se afundau în pământ, într-o esență comună. Aceasta indica faptul că aceste ființe erau animate de o conștiință de grup. Fiecare dintre ei lua mai întâi forma unei sfere care se deplasa liber pe deasupra solului, iar apoi se transforma instantaneu într-un gnom. Hodson, neputând să atribuie această metamorfoză vreunei acțiuni individuale intenționate, a presupus că era vorba mai mult sau mai puțin despre mecanismul unei conștiințe limitate.

Aflându-se tot în Lake District, în timp ce observa alte spirite ale naturii, atenția i-a fost atrasă de o rocă mare, sub care trăia un gnom impozant, cu barbă cenușie, înveșmântat într-o haină care îi ajungea până sub talie. În mână avea o lumină galbenă, ca aceea a unei lumânări. Hodson l-a văzut coborând sub pământ, la 60-90 de centimetri sub piatră, unde se mișca de colo până colo fără nicio greutate, întreaga sa aparență exterioară modificându-se imediat ce a ajuns sub suprafața solului.

În interiorul unei alte stânci dense și masive din apropiere, Hodson a perceput ceea ce el a numit „conștiința în formare" a unui alt spirit ce făcea parte din categoria

gnomilor, mult mai mare dar mai puțin dezvoltat. Avea o înălțime între 3 și 4,5 metri și, în afară de ochi și de gură, corpul său era foarte vag sugerat, fiind mai mult ca o pată de culoare. Cu ajutorul vederii eterice, Hodson a remarcat faptul că această creatură era ca și închisă în stâncă, și era foarte puțin conștientă de ceea ce se afla în jurul său. Singurul act volitiv pe care părea capabilă să îl realizeze era acela de a-și modifica lent direcția de focalizare a conștiinței sale limitate și abia perceptibile. Totuși, spune Hodson, prezența creaturii îi conferea o individualitate specifică stâncii, sesizabilă sub forma unei vibrații magnetice perceptibilă în planul fizic.

În apropierea casei sale, Hodson a reperat o ființă pe care el o numea „gnom al copacilor". Avea aproximativ 75 de centimetri înălțime și a luat formă de gnom înainte de a părăsi copacul în care se afla, pentru a se lansa într-o scurtă incursiune peste câmpie. Era palid, cu trăsături lungi și ascuțite, pomeți înalți și proeminenți și ochi migdalați. După spusele lui Hodson, se mișca foarte rapid, cu o viteză de peste 30 de kilometri pe oră. Și-a croit drum prin iarbă cu pași mari și repezi, ridicând picioarele la o înălțime considerabilă. Dar distanța pe care o putea parcurge se părea că era limitată de „contactul magnetic" existent între el și copac. Se folosea de corpul eteric al copacului pentru a-i da formă propriului său corp. Lui Hodson, trunchiul copacului din care lipsea gnomul îi apărea ca și cum ar fi fost un cilindru gol. După ce gnomul s-a întors la copac, în care a intrat printr-o „poartă" situată în partea sudică a trunchiului, el și-a dizolvat forma de gnom, devenind una cu copacul.

Contactând la nivel astral conștiința gnomului, Hodson a aflat că acesta trăia de foarte mult timp. Trecerea timpului nu lăsase urme nici la nivel mental, nici la nivel psihic asupra lui, deoarece gnomul părea că trăiește foarte mult în prezent, nelăsând în mintea sa loc pentru altceva în afară de bucurie și nesimțind nevoia companiei celor din neamul său.

Pe un alt câmp din apropiere de Preston, Hodson a dat peste un gen de gnomi „dansatori" care aveau un nivel de evoluție inferior gnomilor copacilor. Ei erau mult mai mici, de numai 10-15 centimetri înălțime, cu mișcări decupate parcă din alte vremuri, ce le dădeau o aparență stranie. Spre deosebire de gnomii copacilor, aceștia trăiau în grupuri și se jucau împreună jocurile lor învechite și grotești. Viu colorați, cu ochi negri ca mărgelele, ce străluceau ca și când ar fi trăit un misterios extaz interior, ei se țineau de mâini și se legănau dintr-o parte în alta, ceea ce „în aparență nu avea niciun scop în planul fizic", după cum nota Hodson, dar această mișcare se părea că le induce o stare astrală foarte plăcută. Hodson a observat că mișcarea le dinamiza corpul astral – care apărea sub forma unui „nor" de substanță subtilă neordonată, cam de două ori mai mare decât trupul lor. Din centrul corpului lor astral, cam din zona plexului solar, emanau niște radiații sub formă de unde energetice, care le străbăteau corpul astral în întregime, intensificându-le culorile și dându-le gnomilor o stare de bucurie intensă.

În ceea ce privește experiențele legate de un alt tip de spirite ale pământului, elfii, Hodson mărturisește că acestea au fost puține la număr, deoarece în zona respectivă elfii erau văzuți destul de rar. Elfii pe care i-a întâlnit în august 1921 zburdând

de colo-colo sub fagii bătrâni din pădurea din Cottingley aveau o înălțime de doar câțiva centimetri, aveau mâinile și picioarele disproporționate față de restul trupului, picioarele le erau subțiri, iar urechile mari și ascuțite. Ei se deosebeau de celelalte spirite ale naturii prin faptul că nu păreau să simtă nevoia să reproducă vestimentația oamenilor. Trupul lor părea constituit dintr-o masă de substanță solidă, gelatinoasă, aparent lipsită de structură interioară, înconjurată de o aură mică de culoare verde. Aveau niște aripioare mici, ovale, alcătuite dintr-o substanță semitransparentă, strălucitoare, pe care nu le foloseau pentru a zbura și care totuși vibrau la orice mișcare.

Într-un luminiș situat la câțiva kilometri de Preston, Hodson a întâlnit niște creaturi foarte mici, asemănătoare elfilor, de doar 1-2 centimetri înălțime. Erau foarte numeroase și produceau un murmur neobișnuit, pe măsură ce se deplasau prin iarbă, fiind în totalitate absorbite să exploreze cărările zânelor, trecând prin ceea ce pentru ei era o adevărată junglă. Pe măsură ce înaintau, aurele lor făceau ca dublul eteric al ierbii să vibreze mai rapid. Acești elfi ai ierbii zburau stângaci pe distanțe mici, cu picioarele orientate oblic înainte, într-un fel de balans. Din capetele lor ieșea o succesiune de mici sfere luminoase conectate între ele printr-un fir de lumină, pe care Hodson le-a perceput ca fiind forme-gând. Se pare că elfii comunicau astfel între ei.

Hodson folosea termenul „mannikin", pe care noi îl traducem în cele ce urmează prin cuvântul „pitic", pentru a denumi o categorie de spirite ale naturii de gen masculin, pe care nu a putut să îi includă în categoria gnomilor, a spiriduşilor sau a elfilor, dar care aveau unele caracteristici comune cu aceștia, alături de alte trăsături care le erau specifice. El a întâlnit pitici în apropierea copacilor, tufișurilor, a zonelor acoperite de iarbă, de ferigi, de iarbă neagră (*canulla vulgaris*) sau de flori sălbatice, aceștia fiind probabil spiritele naturii cel mai des întâlnite în Anglia. Înfățișarea lor variază mult, în funcție de locul în care trăiesc. Piticii care trăiesc în zonele cu iarbă și cu ferigi sunt aproape întotdeauna îmbrăcați în haine verzi, purtând pe cap mici pălării verzi, au urechi ascuțite și fețe bucălate, ca ale copiilor de câțiva anișori.

Piticii de culoare roșie au o înălțime de 12-15 centimetri, poartă colanți de culoare stacojiu-deschis și pot să își mărească înălțimea până aproape de dimensiunile umane, dar aceasta se petrece doar pentru foarte puțin timp și în urma unor eforturi considerabile. Observând o colonie de pitici care număra câteva mii de indivizi ce traversau în pas vioi o câmpie, mici și sfioși, fericiți și jucăuși, Hodson a remarcat că

piticii descriau în dansul lor forme geometrice care, în opinia lui, delimitau liniile de câmp ale unei anumite forțe care le era specifică și le amplifica starea de fericire și de vivacitate.

Hodson i-a întâlnit adeseori pe piticii copacilor „trăind" în trunchiul și în crengile arborilor, chiar în interiorul scoarței, de unde puteau să își desfășoare munca subtilă legată de creșterea și colorarea crengilor și frunzelor. Uneori, câte unul se desprindea de copac, plutind în aer „cu scopul de a absorbi esența vitală a aerului", apoi revenea în copac pentru a-i oferi această esență. Mulți dintre ei puteau fi văzuți lucrând în preajma frunzelor sau crengilor unui copac uriaș. Din când în când coborau în zbor până jos, către pământ, de unde colectau un fel de substanță pe care o duceau sus și o împleteau în textura rămurelelor și a frunzelor mai mici. Apoi zburau către un copac asemănător din apropiere, unde repetau această operație. Alții își petreceau timpul la suprafața solului, printre lăstari și frunzele căzute.

Când Hodson a realizat un procedeu de identificare spirituală cu acești pitici pentru a le studia mai profund ființa, a descoperit că ei aveau o inteligență primară și îi imitau pe oameni fără să înțeleagă ce fac. El a observat că aceștia mimau că vorbesc, unii părând chiar să strige, însă din gura lor nu ieșea în realitate niciun sunet. Spre deosebire de gnomi sau zâne, a căror formă astrală era stabilă, piticii își pierdeau echilibrul formei dacă Hodson își fixa atenția prea intens asupra lor, devenind confuzi și neajutorați, iar apoi dispăreau imediat, fie la o distanță mai sigură pentru ei, fie într-o altă dimensiune astrală.

Hodson spunea că în două rânduri a întâlnit pitici care nu erau deloc plăcuți, aveau trăsături proeminente, nasuri mari, ochi oblici și înguști, având o expresie neplăcută, ce exprima răutate și lăcomie.

Mult mai atractive i s-au părut lui Hodson spiritele apelor curgătoare, cu trupurile lor nude și formele foarte unduioase și delicate, numite ondine sau nimfe ale apelor.

În ocean, în apele puțin adânci de lângă litoral, a întâlnit nimfele mării, ființe de o frumusețe radiantă, asemănătoare ca formă cu femeile din specia umană. Ele s-au dovedit mult mai pline de viață decât spiritele de pe uscat, dar spre deosebire de acestea, nu aveau aripi. Nimfele mării trăiau în colonii, atât sub oglinda apei, cât și la suprafața ei, zburdau pe coama valurilor, uneori scufundându-se în adâncuri cu chiote de bucurie. Hodson le-a auzit strigându-se una pe alta, „chiuind exaltate de parcă

forța vieții din care erau alcătuite trezea în ele o fericire aproape de neimaginat".

Forma lor se schimba constant, oscilând între cea umană și o aparență cu străfulgerări diamantine de lumină. Chiar dacă nu au un corp eteric permanent, spiritele mării sunt capabile să își asume temporar unul pentru a realiza contactul cu planul fizic. Centrul conștiinței lor apărea sub forma unei flăcări arzătoare ce strălucea în zona capului, în timp ce ele se îmbăiau cu bucurie în curentul energetic al apei mării, absorbind o parte din această forță magnetică pe care, după ce o asimilau într-o clipă, o emanau în jurul lor. Hodson a observat că pe măsură ce absorbeau și emanau energie, corpul lor astral își dubla dimensiunile, stimulat enorm de experiența pe care o trăiau. Aceasta le făcea să fie extrem de vivace, dincolo de orice posibilități umane.

Hodson a surprins la un moment dat un astfel de spirit al mării într-un moment de nemișcare. Privirea ei era incandescentă, iar brațele îi erau deschise, ființa fiindu-i învăluită într-o aureolă strălucitoare de lumină albă. Era total impregnată de energie, pe care o iradia pe o rază de aproximativ 10 metri în toate direcțiile, bucurându-se din plin de o stare de vitalitate.

Hodson a descris și alte spirite ale mării ce aveau o formă umană, pe care le-a văzut plutind deasupra apei. Printre ele erau unele de dimensiuni mai mici, care săreau sprintene printre valuri, desfătându-se cu senzația electrică de vitalitate produsă de fluxul marin. Mult mai active și mai „îndrăznețe" decât spiritele de pe uscat, ele „își manifestau bucuria odată cu forța și impetuozitatea mării".

În largul mării, Hodson a observat creaturi de dimensiuni mai mari, pe care i-a asemuit cu niște monștri eterici de culoare verde. Aveau cap și trup, dar fără nicio asemănare cu formele umane, aduceau a pești într-un fel, însă erau diferiți de orice fel de pești cunoscuți de el. Substanța formei lor corporale era transparentă precum sticla și emana o lumină verde deosebită. Aceste ființe se ridicau din adâncuri cu mișcări lente și greoaie, privind în gol, de parcă ar fi avut o inteligență obtuză și limitată.

La adâncimi mari, Hodson a putut vedea purtate de curenți, forme eterice imense, filamentoase, asemănătoare plantelor, a căror conștiință exterioară era foarte redusă sau chiar absentă. Mult mai departe în larg, el a reperat un grup de deva sau zei ai mării, măreți, solemni, maiestuoși cârmuitori încoronați ai apelor, amintind vag de reprezentarea clasică a lui Poseidon.

În aprilie 1922, Hodson se afla pe malul mării, undeva pe coasta de vest a Angliei, la vremea fluxului, și putea vedea până departe, atât pe uscat, cât și pe mare. Zona era intens populată de nenumărate spirite ale mării, care aveau niveluri diferite de evoluție spirituală, de la mici ființe umanoide, care se jucau vesele printre talazuri, până la spirite de dimensiuni mari asemănătoare atât peștilor, cât și păsărilor, însă de cele mai multe ori având capete cu formă umană.

Lui Hodson i s-a părut că pe măsură ce vitalitatea electrică a fluxului creștea, spiritele se înveșmântau în materie eterică pentru a participa cu mai multă vivacitate la magnetismul reconfortant și vitalizant creat și eliberat de maree. Ele alergau către

linia unde se spărgeau valurile pentru a se conecta la magnetismul creat de fluxul ce urca implacabil. În acest câmp magnetic, forma umană a spiritelor mării devenea vizibilă și emitea străfulgerări de lumină albă. Ele absorbeau lent acest magnetism, părând să trăiască o senzație de încântare extremă, ce se amplifica treptat până când corpul lor eteric se încărca. Când atingeau punctul de saturație, urma un moment de pauză, după care întreaga lor ființă era învăluită într-o aureolă luminoasă și radia bucurie și vitalitate intensă, după care toată energia acumulată se răspândea în jur într-o manieră similară unei descărcări electrice. După aceasta, creaturile intrau într-o stare de inactivitate visătoare, dispărând încetișor din raza vederii eterice, pentru a se retrage din nou în planul astral. Odată cu refluxul, apele oceanului s-au liniștit și toate creaturile s-au retras în planul astral „pentru a savura experiențele trăite".

Pe uscat, în apropierea râurilor, izvoarelor și cascadelor, Hodson a întâlnit niște spirite ale apelor care manifestau o feminitate fascinantă și erau mereu nude, numite în mod tradițional naiade, ondine, uneori nixe.

În aprilie 1922, Hodson și-a amenajat un umbrar acoperit cu iarbă neagră lângă o cascadă înaltă de 8-10 metri aflată în zona Whitendale, care curgea printre două stânci uriașe, acoperite cu mușchi. Confortabil instalat sub umbrar, el a început să studieze prin clarviziune astrală ondinele care populau râul. Cea mai înaltă dintre ele avea aproximativ 20 de centimetri, dar toate puteau să își mărească la voință înălțimea până la aproximativ 3 metri. Unele aveau aura trandafirie, altele de un verde-deschis. Pe cap purtau ghirlande de mici flori, iar părul lung li se unduia pe spate. Complet nude, formele lor feminine miniaturale erau frumoase, dar lăsau o impresie de nepământesc. Datorită mișcărilor lor rapide și subtile și a vitezei cu care își schimbau forma, lui Hodson i-a fost greu să le atragă atenția sau să le influențeze în vreun fel.

Ele țâșneau către cascadă din direcții diferite, scoțând strigăte ascuțite, impetuoase și sălbatice, dar cu toate acestea slab audibile pentru urechea umană. Ca structură, Hodson considera că sunetele scoase de ondine pot fi reprezentate de vocalele E-O-U-A-I, la final căpătând o sonoritate plină de farmec, asemănătoare cântecului fecioarelor Rinului din opera „Inelul Nibelungilor" a lui Richard Wagner.

Hodson a privit cu încântare cum ondinele se aruncau contra curentului cascadei sau rămâneau nemișcate, jucându-se și țâșnind dintre unde sau trecând prin stânci fără a întâmpina niciun obstacol. Când Soarele, după ce fusese acoperit pentru scurtă vreme de un nor, a apărut din nou și și-a revărsat iarăși lumina asupra cascadei, bucuria, dinamismul și cântecele naiadelor au părut să se amplifice.

Hodson a întâlnit și ondine mai puțin evoluate. Erau înalte de aproximativ 30 de centimetri, iar trupurile lor frumoase și suple pluteau cu grație în apele cascadei, ridicându-se la suprafață precum bulele de aer, cu trupul drept și membrele întinse. Ele se încărcau astfel cu energie vitală solară și energie acvatică, pe care le absorbeau până ajungeau pe punctul să „explodeze". Efortul pe care îl făceau ca să comprime în ființa lor această energie vitală era foarte mare. La apogeu, când energia ajungea să fie prea mare pentru ele, Hodson le-a văzut țâșnind în aer și eliberând energia

acumulată sub forma unor radiații splendide de lumină și culoare, „palpitând de plăcere frenetică, pe măsură ce energia influența stâncile, ferigile și arborii din apropiere, însuflețindu-le sau impulsionându-le creșterea".

Hodson a observat că în acea clipă specială în care ondinele eliberau energia acumulată, expresia de pe chipul lor era deosebit de frumoasă, în special ochii, ce străluceau de încântare. Întreaga lor ființă radia vitalitate și o forță ieșită din comun. „În momentul magic al eliberării energiei, intensitatea extazului depășea cu mult ceea ce pot să simtă muritorii de rând, întemnițați în închisoarea cărnii."

Momentul de extaz era urmat imediat de o plăcută relaxare visătoare, conștiința li se retrăgea în mare parte din planul eteric și se centra în planul astral al emoțiilor. Până când asimilau întreaga experiență, formele lor deveneau vagi și nedefinite, apoi însă ondinele reapăreau și repetau procesul.

În iunie 1922, lângă o cascadă din Lake District, Hodson a descoperit și nimfe ale apelor, ce aveau o înfățișare mai apropiată de cea cunoscută din mituri și legende. Una dintre ele, nudă, înaltă și de o frumusețe rară, era diferită de cele pe care Hodson le observase anterior, prin faptul că era mult mai mare și avea o inteligență mult mai dezvoltată. Din zona omoplaților îi ieșeau aripi de culoare roz, prea mici în comparație cu trupul său și nepotrivite pentru zbor, deci cu siguranță că nu zborul era scopul pentru care fuseseră create. Când s-a simțit privită, această naiadă sau „spirit al cascadei" a rămas puțin nemișcată în aer, iar apoi a țâșnit și a dispărut fără urmă.

Descriind-o, Hodson a comparat-o cu o statuie de marmură trandafirie trezită la viață. Părul ei era de un blond strălucitor, trăsăturile feței frumos modelate, iar ochii mari și luminoși aveau o expresie drăgălașă, însă după cum i s-a părut lui Hodson, era ceva neîmblânzit în ei. Naiada era învăluită într-o aureolă multicoloră de formă aproape sferică, asemănătoare haloului care apare noaptea în jurul Lunii. Nuanțele delicate și totuși splendide, dispuse în benzi concentrice, erau mult prea numeroase și se mișcau mult prea rapid pentru ca Hodson să le poată detalia. Aura ei părea să conțină, în nuanțe pastelate, toate culorile spectrului vizibil. Predomina trandafiriul, verdele și albastrul iar conturul benzilor era auriu-sclipitor.

Hodson a observat că dintr-un punct auriu luminos, situat în centrul capului ei, puțin mai jos de nivelul ochilor, izvora și iradia în formă de evantai un puternic flux de energie ce era orientat către în sus. Lui Hodson i s-a părut că această creatură însufleța atât stâncile și vegetația, cât și însăși cascada.

În descrierea celei de-a treia categorii de spirite ale naturii, salamandrele, Hodson

a fost mai puțin poetic. Spiritele focului i-au apărut ca fiind alcătuite din flăcări. Înălțimea lor este variabilă și, deși își schimbă constant înfățișarea, salamandrele păstrează totuși o aparență umană. Ochii lor radiază o energie teribilă, au urechile foarte ascuțite, iar „părul" lor se revarsă pe umeri ca niște limbi de foc. Fața lor de formă triunghiulară, când nu era acoperită de flăcări aurice pâlpâitoare, portocaliu-roșcate, părea, spune Hodson, umană în aparență, dar non-umană ca expresie. Ochii migdalați și foarte oblici erau iluminați „de o plăcere stranie, dată de conștientizarea puterii distructive a elementului lor specific".

Salamandrelor le place să pătrundă și să se „îmbăieze" în flăcările focului fizic, iar în afara acestuia, se mențin într-o stare pasivă în focarele căldurii de pretutindeni. Spiritele focului se clasifică în funcție de culoarea lor – roșu, portocaliu, galben sau violet – toate fiind supuse lui Agni, Stăpânul Focului, considerat esența focului în sistemul nostru solar.

Teosoful Rudolf Steiner, fondatorul Societății Antroposofice, este cel care a adus în atenția oamenilor spiritele focului și rolul deosebit pe care acestea îl au în procesele de distrugere și de transformare. În filosofia sa, focul este fundamentul tuturor lucrurilor, spirituale și fizice. El este creat și controlat de cele mai înalte spirite din ierarhia universală.

Chiar dacă este greu de crezut că Hodson ar fi putut să întâlnească spirite ale naturii mai energice decât naiadele și salamandrele, totuși este adevărat. Creaturile aerului, silfidele, se află în strânsă conexiune cu vântul, cu norii și cu furtunile. Corpul lor, în întregime astral, deși are formă umană, este puțin mai mic de înălțime și aproape că nu prezintă caractere sexuale. Chipurile silfidelor sunt neobișnuit de frumoase, puternice, vitale și controlate în expresie, în ciuda aparenței de abandon temerar pe care îl afișează în timp ce se delectează lăsându-se în bătaia vântului sau se deplasează prin văzduh cu viteze foarte mari – 10 kilometri, uneori chiar 25 de kilometri pe secundă. Hodson a întâlnit multe varietăți de spirite ale Aerului subtil, pe care le-a deosebit în funcție de forță, inteligență, obiceiuri și aspect. Unele dintre ele pluteau aproape de suprafața pământului, altele se apropiau de el, e drept foarte rar, pentru că nu agreau lumea oamenilor.

Hodson a observat că adeseori silfidele își pierdeau asemănarea cu forma umană, părând să se transforme în turbioane de forță și energie vitală, în mișcarea cărora intuiai forme pline de

grație, bătăi de aripi, brațe și plete unduitoare. Ochii arzători ce le luminau chipurile nepământesc de frumoase aveau în „expresia lor o combinație de înflăcărare, beție, extaz, vigoare și forță nestăvilită".

În cursul anului 1922, Hodson a studiat multe specii de silfide, diferite ca dimensiuni, forță și nivel de evoluție. Unul dintre aspectele interesante pe care le-a constatat în timpul acestor observații a fost impetuozitatea cu care își exteriorizau bucuria, scoțând strigăte asemănătoare cu vuietul sălbatic al vântului.

Pe la sfârșitul anului 1922, aflându-se la marginea unei păduri de zade și pini bătrâni, în apropiere de Ewehurst, Hodson admira panorama care se întindea mult către sud. O pală de vânt venită dinspre sud-vest i-a atras atenția asupra unor silfide care se jucau. Zbenguiala lor consta în alunecări lungi și rapide pe curenții de aer ori în răsuciri, întoarceri și ridicări bruște către înaltul cerului, urmate apoi de picaje până aproape de vârful copacilor, pentru ca de acolo să se ridice iar, cu aceeași agilitate, la mii de metri în aer. La un moment dat, Hodson a văzut o silfidă de genul masculin coborând încet până la câțiva metri de sol, unde a rămas plutind deasupra ierbii. Înalt de aproape 2,5 metri, nud, era de o frumusețe aproape complet lipsită de caracter sexual, cu forme armonioase, perfect proporționate și o aură de trei ori mai mare. Corpul său de natură astrală, radiant și mereu în mișcare, nu era limitat la o formă fixă, fiind capabil să se materializeze la nivel eteric atât într-o minunată formă feminină, cât și într-una masculină, pentru a-și desfășura activitatea printre plante, animale sau chiar printre ființele umane.

Intrând în comuniune telepatică profundă cu conștiința acestei silfide, Hodson a simțit ceva asemănător concentrării energetice din interiorul atomului: o energie incalculabilă, care sugera un potențial uluitor, dar inofensiv, deoarece fluxul său era direcționat prin canale foarte bine controlate. Centrul vital al silfidei părea să fie o chakra situată în zona plexului solar, care emana o splendidă radiație multicoloră. În zona umerilor, fluxuri de energie radiantă conturau forme asemănătoare aripilor ce se ridicau până deasupra capului său.

La un moment dat, silfida și-a ridicat mâinile, făcând un gest care lui Hodson i s-a părut că este o invitație adresată lui de a renunța la limitările impuse de trup și de a se ridica împreună cu el la nivelurile mai înalte ale spațiului și conștiinței. Această experiență l-a convins pe Hodson că cele mai înalte momente de bucurie și pasiune trăite de o ființă umană obișnuită sunt palide pe lângă existența profund însuflețită trăită de o silfidă. Cu un anume regret, Hodson remarca inerția formei umane, viața trăită în trup fiind adesea destul de obtuză și limitată de greutatea cărnii.

Zânele din lumea largă

Charles Leadbeater, autorul clarvăzător al lucrării „Chimia ocultă", susținea la rândul lui că lumea spiritelor are un număr imens de subdiviziuni, aceste entități variind ca inteligență și manifestare, la fel ca ființele umane.

Diversele specii ale spiritelor naturii ocupă teritorii clar definite, membrii lor

tinzând să nu se amestece. Unii, spune el, pot fi întâlniți foarte des într-o țară și foarte rar în alta, în timp ce alții pot fi întâlniți aproape peste tot. Pentru a marca diferența între triburi și specii, sunt folosite culori, exact așa cum păsările au penajul diferit în funcție de gen sau specie. În timp ce umanitatea ocupă doar o mică parte din suprafața globului, anumite „entități aflate la un nivel corespondent pe alte linii de evoluție" nu numai că umplu Pământul, susținea Leadbeater, „ci populează și enormele întinderi submarine și aeriene".

Cu încântare, el compara creaturile micuțe, portocalii și purpurii sau stacojii și aurii, care dansează vioaie prin podgoriile siciliene, cu cele gri-verzui care se mișcă mai greoi printre stejarii sau pe câmpiile acoperite cu grozamă din Anglia, ori cu entitățile blajine maro-aurii care umblă pe dealurile Scoției. Observând că varietatea verde-smarald este cea mai comună în Anglia, el povestea că a văzut astfel de pitici prin pădurile Franței și ale Belgiei, însă în Olanda, care se află la doar o sută și ceva de kilometri, abia a întâlnit câțiva. Cu toate acestea, aceleași ființe pot fi întâlnite în Massachusetts și pe malurile râului Niagara. Pe întinderile marilor câmpii din Dakota, Leadbeater spune că a zărit niște pitici ale căror culori erau alb și negru, pe care nu i-a mai întâlnit nicăieri altundeva, deși și California se poate lăuda cu o specie unică alb-aurie.

În provinciile australiene New South Wales, Victoria și Queensland, ființele astrale cel mai des întâlnite aveau o minunată culoare azuriu-luminiscentă. În Java, cele mai comune păreau a fi două tipuri distincte de entități, amândouă monocromatice, „una albastru-indigo cu ușoare sclipiri metalice, cealaltă având toate nuanțele de galben – neobișnuită dar minunat de frapantă și atractivă". O altă varietate locală era dungată țipător în nuanțe de verde și galben. În peninsula Malacca, Leadbeater a găsit creaturi care preferau veșminte similare, roșu dungat și galben, iar de partea cealaltă a strâmtorii Sumatra, verde și alb. Pe Insula Sumatra, Leadbeater a găsit un trib de pitici roz-violaceu pe care îi mai întâlnise doar pe dealurile Ceylonului. În Noua Zeelandă el a întâlnit pitici a căror culoare era albastru intens vărgat cu argintiu, iar în insulele South Sea a dat peste o varietate alb-argintie „care scânteiau în toate culorile curcubeului, ca niște statuete de sidef".

Călătorind în India, Leadbeater a întâlnit tot felul de pitici, de la cei roz-delicat cu galben-pal sau azuriu-gălbui care populau zonele de deal până la cei care arborau „extraordinare culori scânteietoare, aproape sălbatice în intensitatea și extravaganța lor", caracteristice, zonelor de câmpie. Subcontinentul găzduia și tipul negru cu auriu, mai des asociat cu deșertul african, ca și o specie care semăna cu „o statuetă scânteietoare din metal stacojiu, asemănător oricalcului".

În imediata vecinătate a zonelor vulcanice, ca Vezuviul, Etna, Java, Insulele Sandwich, Yellowstone Park sau Nordul Noii Zeelande, Leadbeater a întâlnit mereu un soi de pitici care arătau de parcă ar fi fost turnați în bronz și apoi lustruiți. El considera că acest tip de ființe erau supraviețuitorii unei specii primare ce se afla într-un stadiu intermediar între gnomi și zâne.

Altitudinea, a descoperit Leadbeater, influențează foarte mult distribuția în teritoriu a spiritelor naturii. Spiritele naturii, conform tradiției, nu au manifestări care să corespundă celor pe care oamenii le numesc naștere și moarte. O zână, spune Leadbeater, vine în această lume ca adult, își trăiește viața, lungă sau scurtă, fără să obosească, fără să simtă nevoia de odihnă și fără nicio schimbare perceptibilă a înfățișării, pe măsură ce trec anii. În ceea ce privește lungimea vieții spiritelor naturii, se spune că variază foarte mult, unele având o viață foarte scurtă, altele având vieți mult mai lungi decât ale oamenilor. Și, ca și oamenii, spiritele naturii sunt supuse reîncarnării, deși legile acesteia se aplică puțin diferit în cazul lor.

În timpul existenței lor eterice pământene, spiritele naturii au avantajul că nu simt nevoia de hrană. Corpul unei zâne absoarbe, fără niciun efort, nutrienții de care are nevoie direct din eterul care o înconjoară. Acest fenomen, după Leadbeater, nu este o absorbție efectivă, ci mai degrabă un schimb constant de particule, cele golite de vitalitate sunt expulzate pentru a face loc celor încărcate cu vitalitate. Și deși spiritele naturii nu mănâncă, atunci când ele savurează parfumul florilor, trăiesc o plăcere asemănătoare celei simțite de oameni prin savurarea mâncării. Pentru spiritele naturii, spune Leadbeater, aroma reprezintă mai mult decât un miros. Ele se lasă pătrunse de mireasmă până când aceasta le îmbibă fiecare părticică a ființei. În ceea ce privește structura, trupul unui spirit al naturii este precum un fuior de fum, așa că nu poate fi tăiat sau rănit. Frigul și căldura nu au efect asupra lor. Spiritele naturii au fost văzute jucându-se la fel de fericite atât printre fulgii de zăpadă, cât și printre picăturile de ploaie, dansând cu egală plăcere în lumina Lunii sau bucurându-se de strălucirea Soarelui, la fel de mulțumite să se miște alene într-o după-amiază calmă de vară pe cât sunt de bucuroase să zburde printre rafalele de vânt. Spiritele focului adoră să se îmbăieze în foc. Atunci când izbucnește un incendiu, vin din toate direcțiile și se aruncă în flăcări, lăsându-se purtate în sus de acestea, mereu și mereu, cu multă încântare.

În lumea spiritelor naturii se pare că nu există contacte sexuale, boli sau luptă pentru existență, ele fiind scutite de cele mai dureroase cauze ale suferințelor umane. Se spune că un spirit al naturii poate simți durere doar datorită unor emanații sau vibrații dizarmonioase, însă capacitatea elementalilor de a se deplasa foarte repede îi ajută să evite ușor astfel de pericole. Atât Leadbeater, cât și Hodson credeau că am

putea să vedem mult mai mulți elementali dacă acestora nu le-ar displăcea atât de mult proximitatea ființelor umane. Spiritele naturii, cu excepția celor de pe nivelurile cele mai joase, evită oamenii pentru că aceștia par niște demoni care jefuiesc și distrug totul în calea lor, omorând, adeseori în chinuri groaznice, creaturile minunate ale acestei lumi. Omul zilelor noastre taie cu inconștiență și iresponsabilitate copacii, rupe florile și sufocă natura cu cărămizi și asfalt, iar parfumul florilor îl înlocuiește cu gaze chimice otrăvitoare.

Nu numai că noi, oamenii moderni, devastăm tot ceea ce spiritele naturii iubesc dar, ne avertizează Leadbeater, multe dintre obiceiurile și rezonanțele noastre li se par dezgustătoare, dându-le același sentiment de silă pe care noi l-am avea dacă ne-ar turna cineva în cap o găleată de lături. „Pentru un elemental, a se afla în prezența unui om obișnuit este similar cu a se afla într-un uragan perpetuu dezlănțuit deasupra gropii de gunoi", scria Leadbeater. Acesta este motivul pentru care ele evită prezența oamenilor grosieri.

În conferințele sale pe tema spiritelor naturii, Leadbeater a subliniat rolul evoluției spirituale în continua lor mișcare ascendentă, de la stadiile joase spre cele înalte. Gnomii adânc îngropați sub pământ ajung să iasă la suprafață, înainte de a se alătura spiriduşilor. În al treilea stadiu, ei se alătură uriașei familii a spiritelor Apei, iar apoi, gradat, trec prin familiile spiritelor Focului și ale Aerului. Deși, spune Leadbeater, între diversele împărății din lumea spiritelor există multe întrepătrunderi și zone comune, evoluția este gradată.

Spiritele naturii nu cunosc moartea în sensul în care o înțelegem noi, oamenii, spun ocultiștii. Atunci când un elemental se simte obosit de viață, corpul său eteric este transmutat în energie astrală și el trăiește pentru o vreme ca entitate astrală printre ființele care reprezintă următorul stadiu de evoluție pentru el. Din existența astrală, el revine apoi în conștiința colectivă de care aparține și abia după aceea primește un nou corp eteric, potrivit necesităților unei noi încarnări.

Leadbeater a descris la un moment dat un grup de elementali care îngrijeau florile. Aceștia, deși frumoși, erau totuși numai forme-gând „create de o ființă superioară care are în grijă împărăția plantelor". Nu sunt ființe vii în adevăratul sens al cuvântului, sau mai degrabă sunt vii doar temporar. Nu evoluează în niciun fel și nu se reîncarnează. După ce își încheie misiunea, se destramă în mediul înconjurător, la fel ca formele-gând umane. Atunci când unul dintre spiritele superioare ale naturii are o nouă

idee legată de plantele de care este responsabil, el creează o formă-gând care duce la îndeplinire ideea. Aceasta ia de obicei forma modelului eteric al plantei sau forma vreunei creaturi mici care stă prin preajma ei și rămâne acolo, ghidându-i creșterea.

După cum afirmă Hodson, în regatul vegetal, rolul de căpătâi al spiritelor naturii este să facă legătura între „energia stimulatoare a Soarelui și substanța amorfă a viitoarei forme". Germinarea unei semințe este, din punctul de vedere al actualei științe pozitiviste rezultatul inevitabil al plasării seminței într-un sol cald și umed. În realitate însă, procesul de germinare al seminței nu s-ar produce dacă spiritele naturii ar fi absente. „Meșterii naturii trebuie să fie prezenți pentru a lega și a converti constituenții din sol în structura-model a plantei", afirma Hodson, bazându-se pe ceea ce el a observat prin clarviziune.

Corpul unui spirit al naturii, care susține creșterea unei plante, consemna Hodson, nu are formă umanoidă. De fapt, nu are niciun fel de formă definită. „Trupurile lor pot fi descrise doar ca nori colorați, luminescenți, puțin cam nedesluşiți și având în centru un nucleu ca o scânteie strălucitoare. Așa cum forma unei limbi de foc nu poate fi definită în termeni exacți, tot așa nu poate fi definită nici forma unui astfel de spirit." Trupul lor, afirmă Hodson în continuare, este ca un câmp magnetic care acționează asupra creșterii celulelor vegetale și asupra circulației sevei, „precum un magnet asupra piliturii de fier".

Unele dintre spiritele naturii au fost observate de Hodson lucrând deasupra pământului, altele dedesubt, printre rădăcini. Există specializări ca, de exemplu, colorarea, „iar pensula folosită pentru pictură este energia transmisă de mișcarea constantă a trupurilor lor".

Observând niște bulbi care creșteau într-un bol, Hodson a remarcat un număr foarte mare de „creaturi eterice" submicroscopice mișcându-se în și în jurul plantelor. Prin clarviziune eterică, erau vizibile ca niște puncte luminoase care zburau în jurul lujerilor sau intrau și ieșeau din plantă. „Au puterea de a se ridica în aer la o înălțime egală cu aceea a plantei, dar nu am văzut niciuna ridicându-se mai sus de atât. Creaturile absorb ceva din atmosferă apoi reintră în țesutul plantei unde descarcă ceea ce au adus. Acest proces are loc continuu iar micile ființe sunt complet absorbite de ceea ce fac. Despre ele se mai poate spune că sunt suficient de conștiente ca să experimenteze o senzație palidă de bine și

să simtă afecțiune pentru plantă, la care se raportează ca la propriul lor corp. Cam la atât se limitează conștiința lor.

Bulbii par foarte puternici și plini de energie concentrată. Culoarea lor subtilă este roz-violet, cu o lumină mai intensă în centru de unde izvorăște și radiază în sus o cantitate foarte mare de energie, care duce cu ea apa și alți nutrienți, deși aceștia se mișcă într-un ritm mai lent. Micile spirite ale naturii se pare că nu își încredințează energiile numai unei singure plante sau numai plantelor dintr-un singur ghiveci pentru că le-am văzut zburând de la un ghiveci la altul."

Hodson explică, în continuare, cum vitalizează aceste creaturi minuscule plantele: „După ce absorb energie din atmosferă, devin ca niște mici sfere lila sau violet pal și își măresc diametrul până aproape de cinci centimetri. Raze de energie țâșnesc din punctul central al sferei și se extind ușor în afara circumferinței. După ce ating cel mai mare diametru de care sunt capabile, ele se întorc, intră în plantă și încep să descarce forța vitală pe care au absorbit-o". Izvorul vital eteric al unei plante doar pe jumătate maturizate, după cum îl descrie Hodson, se ridică la peste o jumătate de metru deasupra ei. În acest curent vital micile creaturi se joacă și dansează aruncate în sus și în jos de forța curentului de care ele par să se bucure foarte mult.

Hodson descrie, de asemenea, și un proces de absorbție de către plante a energiei eterice care curge spre ele din toate direcțiile. În unele cazuri el a văzut extinzându-se, din „dublul eteric" al plantei, tentacule care se ondulau ușor și absorbeau materia eterică. Aceste tentacule sunt descrise ca fiind tuburi eterice goale, ușor curbate și puțin mai largi la gură, de culoare gri-pal. Cel mai lung părea să ajungă la 10-15 centimetri de plantă și să aibă un diametru cuprins între 0,5 și 1,5 centimetri.

Științele oculte susțin că materia eterică vibrează la frecvențe mult prea înalte pentru a putea fi măsurate sau testate de metodele noastre fizice, dar

care îi conferă totuși o anumită substanțialitate. Mult mai rafinata materie astrală, care contribuie și ea la plămădirea trupurilor spiritelor naturii, se spune că este ca o aură sferică multicoloră care înconjoară delicata formă eterică. În mod normal, spune Hodson, conștiința unui spirit al naturii funcționează mai degrabă în planul astral – planul „formei" – decât în planul eteric – planul

„vieții". Corpul astral este luminos, fiecare atom al său este ca o particulă strălucitoare de lumină. Când capătă o identitate mai obiectivă, un spirit se „îmbracă" mai mult sau mai puțin instinctiv în materie eterică. Acesta este procesul de naștere a corpului eteric. „Vehiculul eteric" fiind mai dens este îmbrăcat, conform tradiției oculte,

din cel puțin două motive: amplifică simțul individualității, altfel spiritul elemental ar avea o conștiință difuză, nediferențiată de cea a grupului din care face parte. Un alt motiv ar fi că, datorită apropierii mai mari de lumea fizică, vehiculul eteric aduce un spor de vitalitate și însuflețire, iar acesta este un lucru plăcut.

Corpul eteric al unei plante, spun ocultiștii, este creat înaintea celui fizic din energie organizată după tiparul unei forme-gând sau al unui prototip care modelează și menține materia grosieră. De asemenea, vehiculul eteric durează mai mult decât cel fizic. Pentru a construi corpul eteric, este necesar ca spiritele naturii să coboare de la nivelurile astrale mai subtile în planul eteric mai dens, unde sunt ușor de observat de către clarvăzători. Foarte iluminatoare este remarca lui Hodson care precizează că dacă pentru vederea eterică unele dintre spiritele naturii nu sunt mai mari de un centimetru, „din punctul de vedere al măsurătorilor fizice, ele pot fi de dimensiuni sub-microscopice".

Această relativitate a dimensiunilor adaugă un aspect misterios aventurii clarvăzătorului în lumea zânelor. Când Sir Arthur Conan Doyle și-a completat studiul legat de natura lumii spiritelor cu dovezile aduse de Gardner, Hodson și alții, el s-a simțit „la granița unui nou continent, separat nu de oceane, ci de subtile și greu surmontabile condiții metafizice".

Tot Sir Arthur Conan Doyle remarca la un moment dat: „Este greu pentru mintea umană să cuprindă și să înțeleagă ce consecințe reale ar avea demonstrarea existenței pe suprafața acestei planete a unei populații invizibile ochiului fizic, dar poate la fel de numeroasă ca rasa umană, care duce o existență stranie, după niște reguli la fel de stranii, și de care ne separă doar o simplă diferență de frecvență de vibrație."

După cum afirmă toate tradițiile spirituale autentice, această lume multidimensională a spiritelor naturii există și se află dincolo de granițele percepțiilor noastre tridimensionale limitatoare. Rămâne doar ca ea să fie complet explorată și cartografiată.

profesor yoga Gregorian Bivolaru

ENERGIE LIBERĂ, GRATUITĂ, CE ESTE EXTRASĂ DIN VID!

În timp ce unele ființe umane naive și ignorante (cum ar fi fostul instructor yoga Florin Stănescu) neagă cu vehemență și îndârjire existența energiei misterioase a particulelor tahionice, un cercetător a inventat deja un motor ce captează energia imensă, gratuită și nesfârșită a vidului, care are un randament formidabil de 5.000%. Incredibil pentru cei sceptici și obtuzi, dar totuși adevărat dacă luăm în considerație datele de laborator.

Există o energie inepuizabilă și gratuită, care se află la îndemâna tuturor? Da, răspunde profesorul Claus W. Turtur, numai să știm să o captăm. Mărturia care stă la baza acestei afirmații este un motor electrostatic de putere mică.

La începutul secolului al XX-lea, Paul Dirac, unul dintre fondatorii mecanicii cuantice, a descoperit o proprietate fundamentală a vidului, pe care-l definea ca fiind un spațiu lipsit de orice materie, în particular de gaz. El a realizat că vidul este în realitate un „ocean" de particule invizibile. Mai mult decât atât, aceste particule ocupă toate nivelurile de energie, fapt care produce atunci radiații electromagnetice aleatoare, ce sunt cunoscute sub numele de „fluctuații electromagnetice ale vidului".

Ceea ce este extrem de remarcabil în cazul acestor fluctuații este că ele au energie. În urma unui calcul teoretic foarte simplu rezultă că energia vidului are chiar o valoare infinită. Fizicienii nu se simt stingheriți de această valoare mai degrabă neobișnuită, căci ei acordă o importanță mai mare variațiilor de energie, decât valorii absolute a acesteia.

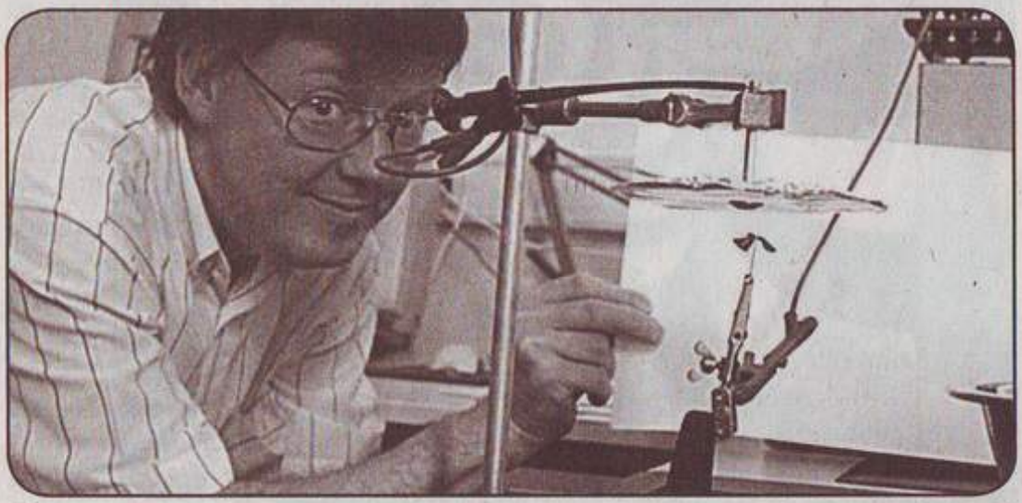

Profesorul Claus W. Turtur și rotorul său ce funcționează pe baza energiei Focarului Zero

Energia vidului

Există totuși un punct slab în acest raționament: acesta este cel determinat de relativitatea generală care ia în considerare valoarea exactă a energiei vidului.

Într-adevăr, astrofizicienii urmăresc prin toate modalitățile să justifice expansiunea Universului. Dovada prezenței energiei în spațiul cosmic ar putea rezolva această enigmă. Ei sunt deci interesați de energia vidului despre care vorbește mecanica cuantică. Însă ei sunt în încurcătură pentru că această energie pe care o califică drept „sumbră" (căci este invizibilă) și de care au nevoie în modelul lor este de 1.040 de ori mai mică decât energia vidului.

Relativitatea generală și mecanica cuantică nu sunt, deci, pe aceeași lungime de undă!

Cu toate acestea, dovada absolută a existenței energiei vidului este astăzi confirmată, grație, printre altele, validării experimentale a efectului Casimir (vezi în continuare). Cu toate acestea, calculul energiei vidului reprezintă astăzi obiectul unor vii dezbateri, chiar dacă toți oamenii de știință sunt de acord că valoarea acesteia este absolut gigantică.

Profesorul Turtur de la Universitatea din Braunschweig-Wolfenbüttel face parte dintre puținii oameni de știință care îndrăznesc să ia în considerare energia vidului pentru a-i interpreta proprietățile fizice încă neînțelese (vezi caseta de text de la pag. 45).

El merge chiar mai departe, propunând un dispozitiv mecanic care permite „extragerea" acestei energii ce se află în jurul oricărui corp material. Acest dispozitiv este inspirat din faimoasa descoperire a fizicianului olandez Hendrik Casimir.

Efectul Casimir

În anul 1948, H. Casimir susținea că între două plăci conductoare apropiate și neîncărcate electric, plasate în vid, trebuie să existe o forță de atracție. În practică, aceste două plăci sunt niște oglinzi acoperite cu un strat metalic subțire (fig.1).

Această forță se explică perfect grație fluctuațiilor electromagnetice – numite, de asemenea, cuantice – ale vidului: undele electromagnetice rezultate din fluctuațiile vidului exercită o „presiune de radiație" asupra plăcilor. În medie, presiunea exterioară (marcată în desen prin săgeți îngroșate) este superioară presiunii interioare (marcată prin săgeți subțiri). Această diferență se explică prin existența unor fluctuații mai reduse între plăci, căci ele constituie o cavitate rezonantă. Într-adevăr, se vor păstra numai frecvențele care sunt „acordate" cu

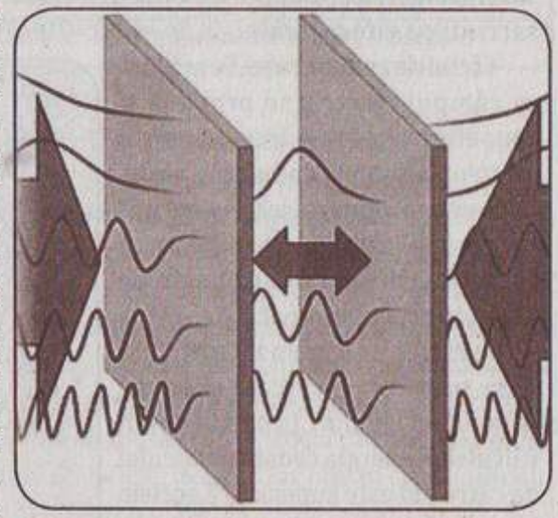

Figura 1: Schema efectului Casimir

Cu energia vidului totul se explică!

Orice sarcină supusă unei accelerații radiază energie electromagnetică. Această proprietate binecunoscută numită radiație continuă de frânare sau „bremsstrahlung" este, de altfel, folosită în cadrul generatoarelor de raze X.

La scară microscopică, electronii care gravitează în jurul nucleului atomic suferă o accelerație. Într-adevăr, forța resimțită de către pasagerii unui autovehicul care realizează un viraj este similară cu cea resimțită atunci când acest autovehicul pleacă de pe loc. Forțele corespondente nu au aceleași direcții, dar în ambele cazuri este vorba despre o accelerație. În aceste condiții, electronii ar trebui să piardă energie (pentru că ei radiază) și să vină în mod inevitabil peste nucleu. Acest scenariu însă contrazice realitatea, în timp ce fizica nu dă nicio explicație acestui fenomen, mulțumindu-se să admită stabilitatea atomilor. Potrivit lui Claus Turtur, explicația este simplă: pierderile de energie ale electronilor prin radiația „bremsstrahlung" sunt compensate de energia vidului. Astfel, electronii își păstrează nivelul de energie constant și atomii nu colapsează.

Energia electronică asociată. O sarcină electrică creează în orice spațiu un câmp electric. Acest câmp descrește odată cu distanța, fiind invers proporțional cu pătratul distanței, r^2 (sau proporțional cu $1/r^2$). Acest lucru înseamnă că dacă distanța se dublează (respectiv se triplează), câmpul electric în punctul respectiv este de patru (respectiv nouă) ori mai mic. În orice zonă în care se află un câmp electric E, există o energie electrică asociată, ce este proporțională cu pătratul câmpului E (adică cu E*E). Deci oricărei sarcini electrice îi este asociată o energie (prin intermediul câmpului pe care ea îl generează), numită electrostatică, dacă sarcina este imobilă. Acum să revenim la apariția acestei sarcini electrice. Câmpul electric nou creat se propagă în toate direcțiile în jurul sarcinii cu viteza luminii, c, în vid (c=299.792.458 m/s).

Ciclul de recuperare. Pe măsură ce câmpul electric se propagă și zona electrizată se mărește, energia electromagnetică radiantă crește. Care este originea acestei energii? Profesorul Turtur precizează că această energie radiantă este de asemenea recuperată de către vid. Astfel se creează un ciclu între particula încărcată și spațiu (sinonimul vidului). În plus, potrivit calculelor, energia cedată particulei de către vid este superioară aceleia înapoiată de către particulă vidului.

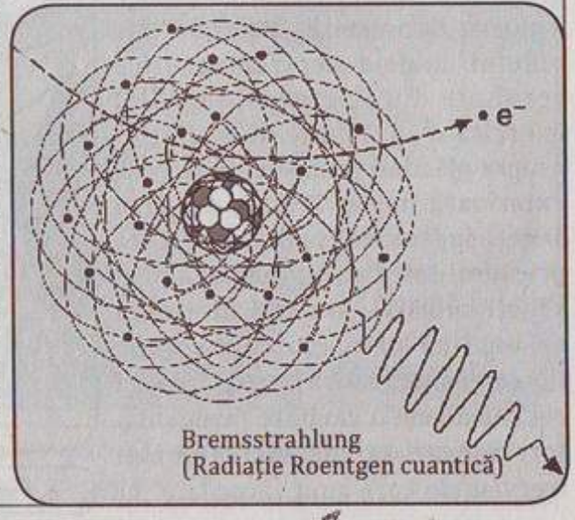

cavitatea dintre plăci, celelalte fiind eliminate.

De aceea, asupra oglinzilor se exercită forțe rezultante care tind să le apropie una de cealaltă. Această forță rezultantă, numită Casimir, este proporțională cu aria plăcilor și invers proporțională cu distanța dintre ele ridicată la puterea a patra: $F=K*S/d^4$, unde K este constanta de proporționalitate, S aria plăcilor și d distanța dintre ele. Remarcăm că această forță descrește foarte repede pe măsură ce îndepărtăm plăcile una de cealaltă. Acest efect este observabil pentru distanțe d de ordinul micronilor.

Expresia acestei forțe a lui Casimir, obținută exclusiv din considerații teoretice, a fost verificată experimental în anul 1998 cu o marjă de eroare de 1%. Cu un astfel de rezultat, niciun om de știință nu se mai îndoiește astăzi de existența energiei vidului.

Fenomen neclasic

Structura imaginată de profesorul Turtur se află la jumătatea drumului dintre dispozitivul experimental al efectului Casimir și condensatorul asimetric denumit „lifter", care este un ansamblu metalic ușor, ce levitează atunci când este supus unei diferențe foarte mari de potențial, datorită fenomenului de interacțiune electro-gravitațională cunoscut sub numele de efectul Biefeld-Brown, fenomen care nu a fost încă elucidat pe deplin (fig. 2).

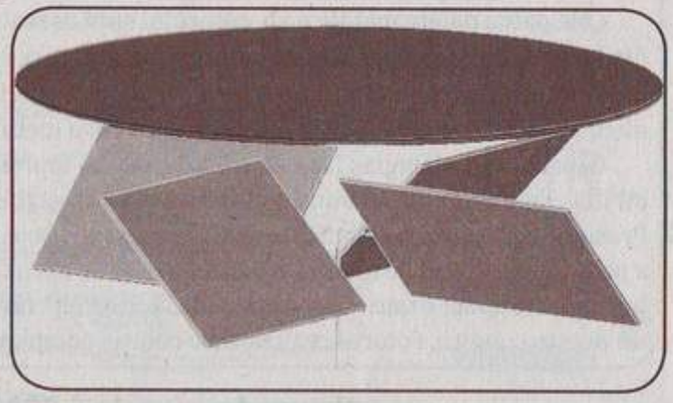

Figura 2: Schema motorului electrostatic

Deasupra părții care se învârte, numită rotor, ce este constituit din patru plăci metalice înclinate și conectate printr-un ax, se află un disc metalic. Între rotor și discul de deasupra este aplicată o diferență de potențial de 10.000 până la 30.000 de volți. Forța de atracție electrostatică (cea care atrage firele de păr atunci când ne dezbrăcăm de un pulover, de exemplu) nu este responsabilă de rotația motorului, căci plăcile rămân la distanță constantă față de discul metalic. Pe de altă parte, efectele vântului ionic, chiar dacă joacă un rol indiscutabil, nu se află la originea mișcării rotorului. Într-adevăr, experimentele realizate în vid (vezi caseta de text de la pag. 47) au demonstrat că rotorul continuă să se învârtă. Aceste rezultate experimentale dovedesc foarte clar faptul că fenomenul care survine nu este unul clasic.

Rotația în vidul de aer: funcționează!

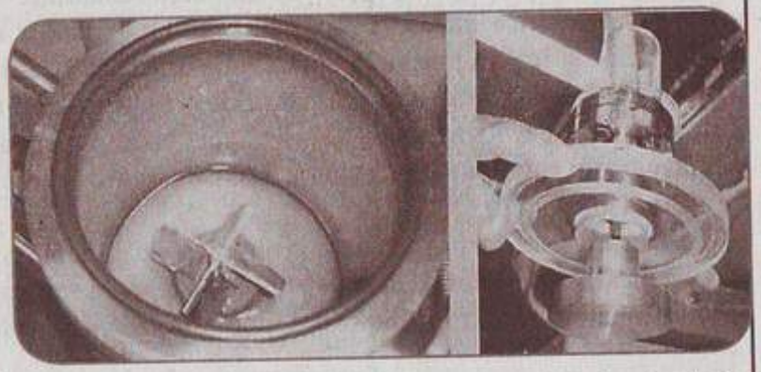

După ce au fost realizate în prealabil teste concludente în interiorul unei camere metalice vidate, au fost plasate în vid, într-o cameră de 100 mm diametru, două rotoare (cu un diametru de 51 milimetri și de 58 de milimetri). Alături este prezentat rotorul de 58 de milimetri diametru cufundat într-un ulei special adaptat pentru vid.

Cele patru palete metalice ale rotorului sunt așezate pe un suport confecționat din lemn de balsa acoperit cu un lac impermeabil care împiedică uleiul să pătrundă în structura lemnului. Un fir de cupru conectat la palete traversează flotorul, apoi uleiul, pentru a ajunge în contact electric cu cuva metalică ce se află în vid.

Capacul din plexiglas lasă să treacă firul de înaltă tensiune care alimentează un disc de aluminiu. Tensiunea electrică este ajustabilă între 0 și 30 de kilovolți. Presiunea din camera vidată este de $6 \cdot 10^{-5}$ milibari. Deoarece între partea superioară a paletelor și discul de aluminiu distanța este de aproximativ 20 de milimetri, este posibil să se aplice o tensiune electrică de 16 kilovolți, fără să se creeze un arc electric. În aceste condiții, rotorul realizează o rotație completă în 2-3 ore.

Un randament de 5.000%!

În plus, măsurătorile efectuate indică generarea unei puteri mecanice superioare puterii electrice consumate! Trebuie să mai precizăm faptul că la baza funcționării misterioase a acestui motor se află, potrivit profesorului Turtur, energia vidului! Cu toate acestea, puterile consumate de prototipurile studiate sunt foarte slabe, de ordinul nanowaților (1 nW=10^{-9} W). Astfel, pentru un consum electric de 2,9 nanowați, puterea mecanică produsă este de 150 de nanowați. Un randament de aproximativ 5.000%! După părerea lui Claus Turtur, construirea motoarelor electrostatice de mare putere nu ar prezenta nicio dificultate conceptuală. După calculele sale, un rotor cu un diametru de 12 metri ar putea produce 20 de kilowați.

Amănunte convingătoare despre măsurătorile experimentale realizate în cazul motorului electrostatic supraunitar (căci randamentul lui este superior unității) sunt descrise în documentul „Conversion of the Vacuum-energy of Electromagnetic Zero-Point Oscillations into Classical Mechanical Energy" (http://www.wbabin.net/physics/turtur1e.pdf, pagina 61).

Studii blocate

Fizica clasică nu reușește să explice funcționarea acestui motor. Acest fapt ar trebui să incite în mod considerabil curiozitatea lumii științifice și să conducă la continuarea cercetărilor realizate pe această temă, urmate de publicarea a nenumărate lucrări științifice. Însă ce se petrece în realitate? Nimic. Niciun sprijin nu este alocat pentru a aprofunda aceste cercetări care sunt de altfel extrem de promițătoare. Mai rău: profesorul Turtur este obligat să-și înceteze cercetările pe motiv de suprasolicitare profesională! Într-o convorbire privată recentă, el s-a plâns că este victima unei tentative de blocare a cercetărilor sale în domeniul energiei vidului.

Acesta este fără îndoială un motiv în plus pentru ca studiile sale referitoare la motorul electrostatic descris mai înainte să continue, ca de altfel și cele referitoare la un alt motor mai compact, capabil să producă 1 kilowat, dar care nu a fost încă experimentat (fig. 3). Este vorba despre un magnet permanent, de formă cilindrică, aflat în rotație într-o bobină (vezi http://www.philica.com/display_article.php?article_id=130).

Cititorii care au cunoștințe științifice și înțeleg limba engleză vor putea lectura cu folos un document pus la dispoziție recent de către profesorul Turtur, în care el explică funcționarea și construcția acestui generator (vezi http://www.philica.com/display_article.php?article_id=233). Aviz amatorilor!

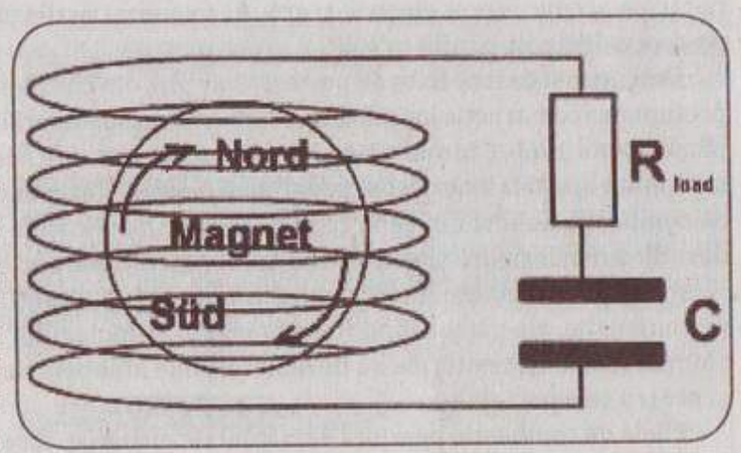

Figura 3: Schema unui alt motor, mai compact.

Electricitate ecologică și economică direct din combustibil

Modalitatea clasică de obținere a energiei din combustibili fosili implică realizarea mai multor conversii succesive ale energiei în diferite forme intermediare înainte de a se obține energia electrică. În mod obișnuit, un asemenea lanț de transformare presupune:

- arderea combustibilului pentru a se obține căldură;
- căldura încălzește apa dintr-un cazan până când aceasta se transformă în abur foarte fierbinte (abur uscat);
- presiunea aburului pune în mișcare o turbină;
- rotația turbinei este transmisă unui generator ce produce energia electrică.

Toate aceste transformări succesive sunt însoțite de pierderi considerabile, ce se multiplică în cele patru etape, eficiența globală fiind de regulă sub 40%. La aceste pierderi se adaugă și cele care survin în timpul transportului și distribuției energiei electrice de la termocentrală la consumatorii finali, pierderi care sunt de regulă de 10-15%. Eficiența globală a sistemului energetic clasic ajunge astfel să fie sub 35%.

O soluție inteligentă la această problemă ar presupune o transformare directă a energiei chimice în energie electrică, pe cât posibil în imediata vecinătate a consumatorilor finali, și folosirea căldurii reziduale pentru termoficare. O astfel de soluție pare să fie oferită de pilele de combustie.

Pila de combustie: de la electroliza inversă a apei la misiunile spațiale

Principiul pilei de combustie a fost descoperit în anul 1839 de William Grove, care a încercat să inverseze procesul electrolizei, combinând hidrogenul și oxigenul pentru a obține curent electric și apă. El a realizat astfel prima pilă de combustie, pe care a denumit-o „pila cu gaz".

Deși au fost descoperite de peste 170 de ani, din cauza prețului ridicat pe care îl presupunea construcția lor, pilele de combustie nu au fost utilizate în mod semnificativ până în anul 1960, când au devenit principalele surse de energie electrică în cadrul misiunilor spațiale americane (programul Gemini). Începând din acel moment, pilele de combustie au fost din ce în ce mai folosite în aplicațiile spațiale, pentru că s-au dovedit a fi mai sigure și mai ieftine decât reactoarele nucleare.

Abia în anii '90 a devenit evidentă importanța științifică și tehnică a pilelor de combustie, ele pătrunzând în prim planul tehnologiilor energetice. Ca surse de energie foarte eficiente, ele au devenit fezabile atât pentru aplicații staționare, cât și pentru cele portabile.

Pilele de combustie prezintă următoarele avantaje, care le situează printre cele mai mari speranțe electroenergetice ale viitorului: eficiență mărită, poluare aproape nulă, funcționare silențioasă, fiabilitate mult mai mare decât a motoarelor cu ardere internă (datorată unui număr redus de componente mobile). Funcționarea lor este similară cu cea a bateriilor, cu mențiunea că aici avem în plus un flux al reactanților care intră în interiorul dispozitivului și unul al produșilor de reacție care sunt eliminați permanent. Cele mai simple pile de combustie sunt alimentate cu oxigen și hidrogen. De aceea, așa cum am prezentat mai înainte, ele mai sunt numite și pile cu hidrogen și funcționează pe principiul invers electrolizei apei. Să ne amintim că electroliza apei degajă hidrogen și oxigen plecând de la apă și energie electrică. Invers, bateria cu hidrogen produce electricitate și apă plecând de la hidrogen și oxigen. Ea este constituită din doi electrozi, anodul și catodul, care sunt separați printr-un electrolit (mediul blocând electronii și permițând trecerea ionilor, în cazul de față ionii H^+). Un catalizator precum platina, de exemplu, este prezent pentru a declanșa reacția fără ca el să participe totuși la reacție (vezi caseta text de la pag. 50).

Randamentul pilelor de combustie

Spre deosebire de alte metode de conversie a energiei chimice în energie electrică, pilele de combustie realizează o conversie directă și de aceea, ele sunt mult mai eficiente. Randamentul teoretic al pilelor de combustie poate depăși chiar și 85%. În practică, totuși, datorită polarizării interne a pilei, a căderilor de tensiune pe rezistențele interne etc., se obțin randamente electrice de 50-60%, care sunt destul de mari, comparativ cu alte tipuri de conversie. Prin recuperarea căldurii reziduale și folosirea ei ca atare sau prin conversie în energie electrică cu ajutorul unei turbine, randamentele globale pot depăși 80%. Graficul din figura 4 evidențiază comparativ acest avantaj al pilelor de combustie.

Pila de combustie clasică

La anod (polul negativ al bateriei), hidrogenul se descompune în ioni H^+ și în electroni [$H_2(gaz) \rightarrow 2H^+ + 2e^-$]. Electronii eliberați nu pot traversa electrolitul și vor întâlni deci catodul prin intermediul unui circuit exterior care alimentează cu electricitate ceea ce dorim. În ceea ce privește ionii H^+, ei traversează electrolitul și se unesc cu oxigenul și cu electronii la catod (polul pozitiv al bateriei), pentru a forma apa lichidă [$2H^+ + \frac{1}{2}O_{2(gaz)} + 2e^- \rightarrow H_2O_{(lichid)}$].

Principiul prezentat mai sus este cel care se aplică în cazul pilelor PEM (*Polymer Electrolyte Membrane*), adică a pilelor de combustie cu electrolit polimer solid. Randamentul lor este de aproximativ 60% și temperatura de funcționare este tipică, de 80°C. Costul lor de producție este ridicat datorită catalizatorului, indispensabil pentru acest tip de pilă. Celălalt inconvenient al acestor pile constă în limitarea alegerii combustibilului: doar hidrogen.

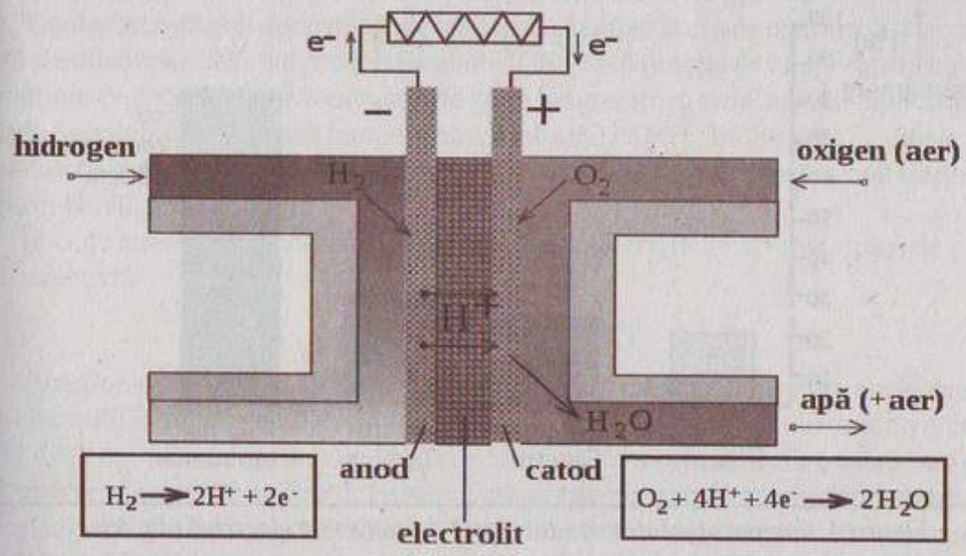

Hidrogenul ar putea reprezenta agentul energetic al viitorului

Hidrogenul este considerat de tot mai mulți specialiști ca fiind un adevărat carburant al viitorului. Deoarece este cel mai ușor element chimic, iar densitatea energetică pe care o oferă este foarte mare, hidrogenul este ideal ca agent de transport al energiei. Această caracteristică a sa a făcut din hidrogen combustibilul utilizat în propulsia și alimentarea energetică a navetelor spațiale. Având o greutate foarte mică în comparație cu energia chimică mare pe care o înmagazinează, el pare foarte ușor de transportat. Problemele apar însă atunci când se pune problema comprimării sau lichefierii lui într-un volum acceptabil. Cu toate acestea, soluțiile pentru instaurarea unei adevărate „economii bazate pe hidrogen" nu se vor lăsa prea mult așteptate.

Revista specializată în probleme de energetica hidrogenului *„International Journal of Hydrogen Energy"* sintetizează câteva proprietăți ce recomandă utilizarea hidrogenului ca vector energetic în cadrul tehnologiilor neconvenționale:

– hidrogenul concentrează surse de energie primară pe care o furnizează consumatorului într-o formă convenabilă;

– cost de producție relativ scăzut, ca urmare a perfecționărilor de ordin tehnologic;

– posibilitatea de conversie în diverse forme de energie prin procedee caracterizate de eficiență maximă;

– este o sursă de energie inepuizabilă, având în vedere că se obține din apă, iar prin utilizare se transformă în apă;

– este cel mai ușor și mai curat combustibil. Are o densitate energetică gravimetrică mult superioară oricărui alt combustibil. Arderea hidrogenului este aproape în întregime lipsită de emisii poluante;

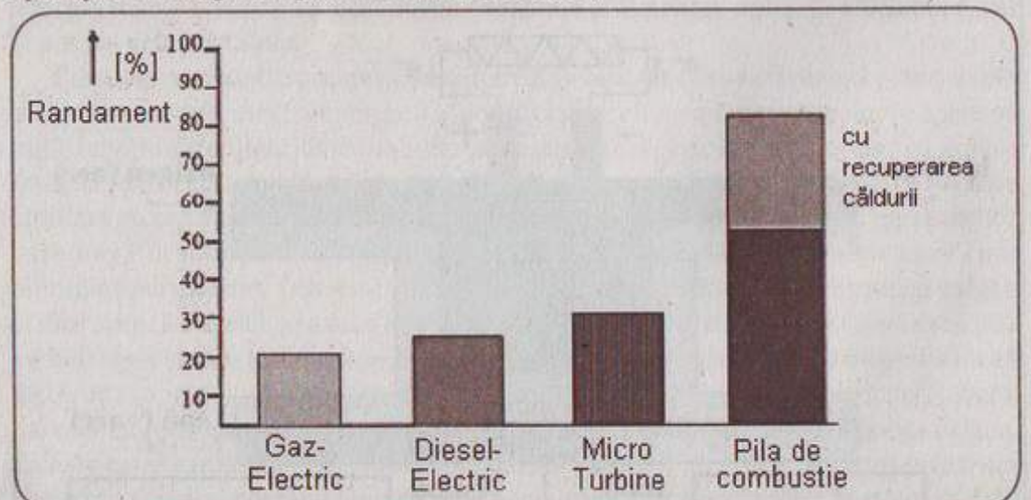

Figura 4: Comparație între randamentul de conversie electrică al pilelor de combustie și cel al altor sisteme de conversie a energiei.

– hidrogenul poate fi stocat în mai multe moduri: gaz la presiune normală sau la înaltă presiune, sub formă de hidrogen lichid sau sub formă de hidruri solide;

– poate fi transportat pe distanțe mari în oricare din formele prezentate anterior.

Tipuri de pile de combustie

În căutarea unei eficiențe cât mai mari, oamenii de știință și inventatorii au proiectat multe tipuri și dimensiuni de pile de combustie cu specificații tehnice diferite.

Acestea sunt clasificate de obicei după tipul electrolitului folosit. O excepție este DMFC (*Direct Methanol Fuel Cell*) în cazul căreia, metanolul este introdus direct în anod. Electrolitul acestei pile de combustie nu îi determină clasa din care face parte. Multe dintre constrângerile cu care se confruntă proiectanții pilelor de combustie sunt datorate alegerii electrolitului. Proiectarea electrozilor, de exemplu, și materialele utilizate la fabricarea lor depind de tipul electrolitului.

Astăzi, principalele tipuri de electrolit sunt: hidroxizi alcalini (AFC - *Alkaline Fuel Cell*), carbonat topit (MCFC - *Molten Carbonate Fuel Cell*), acid fosforic (PAFC - *Phosphoric Acid Fuel Cell*), membrană acidă polimerizată cu schimb de protoni (PEMFC - *Polymer Electrolyte Fuel Cell*) și oxizi solizi (SOFC - *Solid Oxide Fuel Cell*). Primele trei tipuri se înscriu în categoria electroliților lichizi în timp ce ultimele două sunt solide.

Tipul de combustibil utilizat depinde, de asemenea, de electrolit. Anumite pile funcționează cu hidrogen pur și în consecință acestea au nevoie de un dispozitiv suplimentar numit „reformator", necesar pentru a purifica hidrogenul. Alte tipuri de pile pot tolera un anumit nivel de impurități, dar au nevoie de temperaturi mai mari pentru a funcționa eficient. Unele tipuri de pile necesită ca electrolitul lichid să circule permanent în interiorul lor, aceasta realizându-se cu ajutorul unor pompe.

Tipul electrolitului determină, de asemenea, temperatura de operare, astfel că o altă clasificare a pilelor de combustie poate fi făcută în funcție de temperatura lor de funcționare. Există pile de combustie de joasă temperatură și de înaltă temperatură. Pilele de combustie de joasă temperatură sunt AFC, PEMFC, DMFC și PAFC. Pilele de combustie de înaltă temperatură funcționează la 600-1.000°C. Acestea sunt de două tipuri: MCFC și SOFC.

În continuare vă prezentăm câteva dintre caracteristicile acestor tipuri de pile de combustie.

Pilele alcaline (AFC)

Funcționează pe bază de hidrogen comprimat și oxigen. În general, ele folosesc ca electrolit o soluție de hidroxid de potasiu (KOH) cu apă. Fac parte dintre cele mai eficiente pile de combustie, având o eficiență în jur de 70%, la o temperatură de operare între 100 și 200°C. Permit utilizarea unor catalizatori ieftini, precum nichelul, datorită faptului că utilizarea electrolitului alcalin (cu pH ridicat) deplasează potențialul electrochimic, reducând astfel potențialul de activare.

Particularitatea acestor pile este că aici conducția prin electrolit este în principal ionică, bazată pe gruparea OH^-, și mai puțin protonică (H^+).

Electrolitul este fixat într-o matrice de azbest sau este în stare lichidă, caz în care este pus permanent în circulație prin pompare. O problemă ce poate apărea în acest caz, ca la orice recipient umplut în permananță cu lichid, este că pot surveni scurgeri.

Asamblarea pilelor alcaline de combustibil la modulele de serviciu ale rachetei Apollo (1964)

O altă problemă serioasă pe care o întâmpină acest tip de pilă este vulnerabilitatea ridicată la dioxidul de carbon din aer. Acesta reacționează cu electrolitul, formând un precipitat de carbonat de potasiu. De aceea, în exploatarea lor este necesară sărăcirea aerului în dioxid de carbon, folosind epuratoare speciale. Se construiesc pentru puteri de ieșire între 300 de wați și 150 de kilowați și au densități energetice destul de bune.

Pilele alcaline au fost folosite în cadrul programelor spațiale Apollo pentru a genera electricitate și apă potabilă. În prezent sunt folosite în general pentru aplicații fixe, dar au fost folosite și pentru aplicații mobile. Compania britanică Zevco produce astfel de pile de combustie, echipate cu epurator de aer, pentru dotarea automobilelor; printre altele, Zevco a echipat un întreg parc de taximetre cu pilele sale, care s-au dovedit a fi fiabile.

Pilele de combustie cu carbonat topit (MCFC)

Folosesc drept electrolit un complex de carbonați (CO_3) de litiu, sodiu, potasiu și/sau de magneziu și funcționează la temperaturi înalte, la care aceste săruri trec în stare lichidă. Purtătorii de sarcină în electrolit sunt ionii carbonat. Temperatura ridicată (peste 650°C) limitează efectele negative ale monoxidului de carbon care ar „otrăvi" pila, dar energia termică reziduală este destul de însemnată. Ea poate fi utilizată ca atare într-o centrală cu cogenerare, sau pentru a genera suplimentar energie electrică cu ajutorul unei turbine. Catalizatorii folosiți sunt de nichel și sunt relativ ieftini în comparație cu cei de platină folosiți la alte tipuri de pile. Aceștia

pot chiar să lipsească în unele cazuri, temperatura ridicată având oricum efecte de rupere a legăturilor dintre atomii de oxigen, respectiv hidrogen.

Acest tip de pilă de combustie suportă introducerea directă la anod a gazului metan sau a metanolului, împreună cu vapori de apă, fără a mai fi necesară o reformare prealabilă. Reformarea apare în mod natural în interiorul pilei, datorită temperaturii înalte de funcționare. Dioxidul de carbon rezultat din reformarea metanului sau a metanolului nu numai că nu afectează în sens negativ electrolitul, ci este chiar de folos în menținerea acestuia. În condițiile alimentarii pilei cu hidrogen, ionii de carbonat care formează electrolitul se consumă în reacțiile care au loc și este necesară injectarea de dioxid de carbon pentru a compensa aceste pierderi. Eficiența este între 60 – 80%. Au fost realizate unități cu puteri de ieșire de 2 megawați și există proiecte pentru unități de 100 de megawați. Temperatura ridicată introduce limitări în ceea ce privește materialele folosite și siguranța în utilizare a acestui tip de pile (necesită supraveghere), în special pentru aplicațiile casnice sau comerciale și face aproape imposibilă folosirea lor în aplicații mobile.

Pilele cu oxizi solizi (SOFC)

Folosesc ca electrolit un complex ceramic de oxizi (Ox) metalici (de calciu sau zirconiu). Eficiența este în jur de 60% și temperatura de operare în jur de 1.000°C. Ca și în cazul MCFC, datorită temperaturii foarte ridicate nu este necesar un „reformator" pentru a extrage hidrogenul din combustibil, iar căldura rezultantă poate fi folosită pentru a genera suplimentar electricitate. Purtătorii de sarcină sunt ionii de oxigen (O^{2-}), ceea ce face posibilă chiar și utilizarea monoxidului de carbon (CO) drept combustibil.

Nu necesită utilizarea unor catalizatori scumpi. Electroliții solizi elimină problema scurgerilor, care există la alte pile de combustie, însă aici pot apărea fisuri. Uzual s-au realizat baterii de astfel de pile, ce generează o putere de până la 100 de kilowați. Temperatura foarte ridicată și dimensiunile destul de mari limitează folosirea acestui tip de pile pentru aplicații casnice, comerciale sau mobile.

Pilele de combustie cu acid fosforic (PAFC)

Au fost primele pile de combustie disponibile pentru utilizări comerciale. Electrolitul utilizat (acidul fosforic) este prins într-o matrice din ceramică, inactivă chimic (ex. carbură de siliciu), ce îi asigură pilei atât stabilitatea și rezistența mecanică, cât și menținerea acidului în pilă. Temperatura de operare trebuie menținută între 150 - 200°C. La temperaturi sub 100°C pot apărea probleme legate de interacțiunea ionilor fosfat cu electrodul de oxigen, acest fapt afectându-i capacitatea catalitică. Temperatura joasă de funcționare implică utilizarea unor catalizatori scumpi, sub forma unor depuneri de metale nobile de circa 0,2 miligrame pe centimetru pătrat la electrodul de hidrogen și 0,4 miligrame pe centimetru pătrat la cel de oxigen.

Eficiența variază între 40 - 80%, iar aplicațiile uzuale sunt realizate în domeniul de

puteri cuprins între 5 și 200 de kilowați, însă au fost testate și unități de 11 megawați. Acest tip de pile tolerează o concentrație de monoxid de carbon de 1-3% (în funcție de temperatura de funcționare), ceea ce lărgește semnificativ posibilitatea de alegere a combustibilului utilizat. Concentrațiile mai mari de CO, uzuale în cazul amestecurilor de gaze rezultate din reformarea hidrocarburilor, pot otrăvi catalizatorul de la electrodul de hidrogen, prin prinderea de acesta și blocarea microcavităților din interiorul electrozilor. Un avantaj al temperaturii de funcționare de peste 100°C este evacuarea sub formă de vapori a apei rezultate din reacție.

Dezavantajul principal este densitatea energetică destul de mică, de trei ori mai redusă decât în cazul altor tipuri de pile de combustie. Un alt dezavantaj este necesitatea menținerii pilei la o temperatură minimă de 45°C, sub care acidul fosforic îngheață și se dilată, putând distruge electrozii sau matricea ceramică.

Aceste două probleme sunt suficiente pentru a face dificile aplicațiile casnice sau mobile, implementările principale fiind realizate în special în aplicații industriale fixe.

Pile de combustie ce folosesc membrană cu schimb de protoni (PEMFC)

Utilizează un electrolit polimerizat sub forma unei membrane foarte subțiri și permeabile. Polimerul folosit conține de obicei un derivat organic al acidului perfluorosulfonic prins într-un lanț de politetrafluoretilen (PTFE sau teflon). Acest lanț conține din loc în loc structuri chimice terminate cu gruparea SO_3H. Hidrogenul acestei grupări se disociază de moleculă când aceasta este umezita și apare în soluție ca proton. Pe de altă parte, anionii SO^{3-} sunt mai degrabă prinși în molecula polimerului decât liberi în soluție. Acesta este unul dintre avantajele principale ale acizilor polimerizați. Protonii liberi din soluție se pot astfel deplasa, iar mobilitatea lor stă la baza a ceea ce s-a numit „conducție protonică". De aici vine și denumirea acestui tip de pilă (PEM): *„Proton Exchange Membrane"* sau, de asemenea, de la *„Polymer Electrolyte Membrane"*.

Membranele de polimer acid pot fi realizate din folii extrem de subțiri, sub 50 de microni, făcând posibilă micșorarea dimensiunilor pilei și prin urmare, obținerea unor densități de putere crescute. Scăderea grosimii foliei de electrolit scade considerabil rezistența internă a pilei și, prin urmare, scad și pierderile rezistive din interiorul ei. Unul dintre polimerii cei mai folosiți este deja renumitul Nafion. Acesta este un copolimer de acid perfluorosulfonic (PFSA) și PTFE în formă acidă, realizat cu aproximativ 40 de ani în urmă.

Membranele Nafion PFSA au o utilizare largă în pilele de combustie cu membrană cu schimb de protoni (PEM). Membrana funcționează ca un separator și un electrolit solid, ce permite transportul selectiv de cationi prin joncțiunea pilei. Polimerul este rezistent din punct de vedere chimic și durabil.

Folosirea unui polimer solid elimină necesitatea unui compartiment etanș pentru electrolitul lichid precum și coroziunea și problemele de siguranță legate de acesta.

Utilizarea catalizatorilor este foarte importantă, iar cantitățile utilizate sunt mai mari decât în cazul altor pile, datorită temperaturii joase de funcționare (70-80°C). Temperatura nu poate să depășească 80°C, deoarece la temperaturi mai mari există riscul evaporării apei din membrană în cazul unor vârfuri de consum, fenomen ce poate distruge pila. Se folosește de obicei platină, în cantități de minim 0,4 miligrame pe centimetru pătrat, la fiecare electrod. Cantitățile ridicate cresc rezistența pilei la „otrăvirea" cu monoxid de carbon, în cazul utilizării unui hidrogen impur. Datorită temperaturii joase, la care catalizatorii sunt puțin activi, o cantitate mai mare de catalizator este necesară la catod, din cauza ionizării mai dificile a oxigenului.

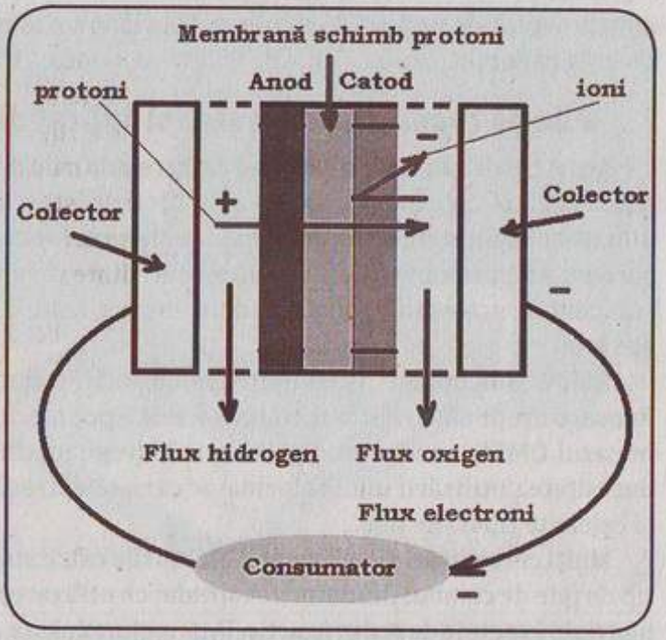

Schiță a pilei de combustie ce folosește membrană cu schimb de protoni (PEMFC)

Condițiile moderate de funcționare constituie un mare avantaj al acestor pile, comparativ cu alte modele ce necesită utilizarea acizilor foarte corozivi, a ceramicilor menținute la temperaturi înalte sau a sărurilor topite.

Pe de altă parte, pilele cu schimb de protoni sunt în mod special vulnerabile la creșterea cantității de apă din membrană; aceasta poate apărea datorită producției constante de apă la catod, putând bloca difuzia reactanților. De aceea, în construcția acestor pile trebuie luate măsuri suplimentare pentru evacuarea apei în exces.

Eficiența electrică este cuprinsă între 40-50%, iar temperatura de operare este în jur de 80°C. Pilele astfel realizate generează între 50 și 200 de kilowați. Electrolitul solid nu prezintă scurgeri sau crăpături, iar temperatura de operare este suficient de mică pentru ca aceste pile să poată fi folosite în casă sau în mașină. Însă combustibilul trebuie să fie purificat, iar aceste pile folosesc de asemenea catalizatori de platină de ambele părți ale membranei, ceea ce mărește costurile de producție.

Aproximativ 50% din puterea maximă este disponibilă imediat la temperatura camerei. Puterea totală este atinsă în aproximativ 3 minute în condiții normale.

Recentele descoperiri în domeniul designului și performanței oferă posibilitatea scăderii considerabile a costului pilelor PEMFC. De asemenea, se estimează că prețul

membranelor de polimeri acizi va scădea cu un ordin de mărime pe măsură ce va creşte producţia lor.

Pile de combustie cu metanol aplicat direct la anod (DMFC)

Acest tip de pilă este o excepţie de la regula de clasificare a pilelor de combustie după electrolit, elementul definitoriu fiind, în acest caz, combustibilul. Metanolul diluat este aplicat direct la anod, unde este separat în protoni, electroni şi dioxid de carbon. Acest combustibil a fost ales pentru că este disponibil pe scară largă şi este suficient de activ din punct de vedere electric (este o moleculă puternic polarizată electric).

DMFC sunt foarte asemănătoare cu PEMFC datorită faptului că amândouă folosesc drept electrolit o membrană acidă polimerică. Spre deosebire de PEMFC, în cazul DMFC, anodul extrage singur hidrogenul din metanolul lichid, eliminând necesitatea utilizării unui reformator care să extragă hidrogenul, aşa cum are loc la celelalte tipuri de pile.

Mulţi cercetători şi-au orientat eforturile către studiul şi perfecţionarea acestui tip de pile de combustie, datorită faptului că utilizarea unui combustibil lichid oferă multiple avantaje de ordin practic. Deşi metanolul are o densitate energetică de 5 ori mai mică decât cea a hidrogenului, totuşi utilizarea sa este foarte practică, fiind uşor de produs şi de transportat. Din punct de vedere al volumului ocupat, densitatea sa energetică volumică este de 4 ori mai mare decât a hidrogenului comprimat la 250

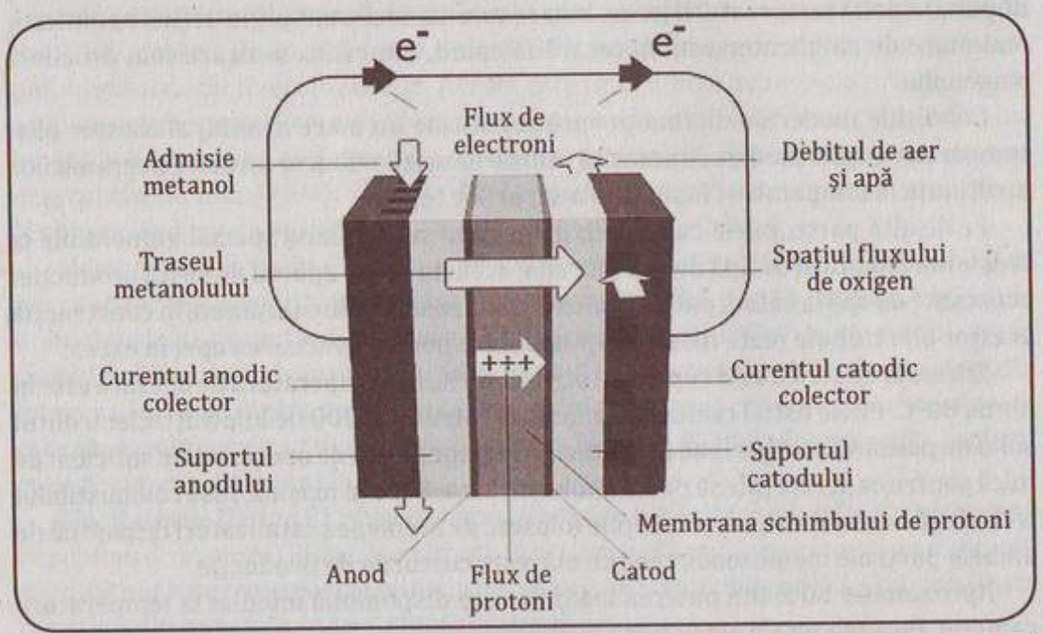

Schiţa principiului de funcţionare a pilei de combustie cu metanol aplicat direct la anod (DMFC)

de atmosfere. Poate fi produs destul de uşor atât din benzină, cât şi din biomasă.

Şi în cazul acestor pile este necesară utilizarea catalizatorilor, de obicei dată folosindu-se platină, în cantităţi sensibil mai mari decât în cazul PEMFC.

Dioxidul de carbon rezultat la anod face necesară utilizarea unor electroliţi acizi, pentru a evita reacţiile nedorite ale acestuia cu electrolitul.

Toshiba a prezenta, deja folosirea pilelor de combustie cu metanol (DMFC), tehnologie care poate alimenta notebook-uri, asigurându-le o autonomie de funcţionare de până la 10 ore, cu un cartuş unic de metanol de 100cc.

O problemă importantă este aceea că oxidarea metanolului produce de regulă produşi intermediari ce pot otrăvi anodul. O altă problemă este aceea că, moleculele de metanol fiind relativ mici iar rata de oxidare redusă, există problema trecerii metanolului prin electrolit spre catod. Din această cauză, în unele cazuri au fost constatate pierderi de până la 30%. Se preconizează că această problemă va fi rezolvată prin modificarea structurii electrolitului sau prin alte metode. Unele companii au anunţat oficial că ar fi găsit rezolvarea acestei probleme şi au redus şi costurile catalizatorilor, prin folosirea lor mai eficientă. Compania PolyFuel a pornit de la ideea că pentru acest tip de pile este necesar un alt tip de polimer acid şi a reuşit să dezvolte o membrană specifică, ce este destinată utilizării în sistemele energetice DMFC. Cu această membrană s-a reuşit creşterea densităţii de putere, scăderea fluxului de apă, dimensiuni mai scăzute şi scăderea costurilor faţă de alte tehnologii. Mai multe companii mari au anunţat obţinerea unor rezultate spectaculoase în aplicaţiile bazate pe pilele DMFC. De exemplu, Toshiba a prezentat în acest an la un târg internaţional o baterie pentru un echipament portabil, care la un volum de 45 de centimetri cubi poate furniza o putere de 300 de miliwaţi, timp de 60 de ore, consumând doar 10 mililitri de metanol.

Randamentul acestor pile se situează în jurul valorii de 40%, în timp ce temperatura de funcţionare se menţine între 50 şi 100°C.

O problemă de ordin politic care limitează folosirea DMFC la echipamentele portabile este interdicția ONU privind transportul cartușelor cu metanol la bordul avioanelor, datorită inflamabilității lor. Odată cu dezvoltarea acestor aplicații, se pune în discuție deja modificarea reglementării respective, pentru a permite transportul anumitor tipuri de cartușe cu metanol.

O sinteză a caracteristicilor diferitelor tipuri de pile de combustie este prezentată în continuare în tabelul următor.

Tabelul 1: Caracteristicile principale ale diferitelor tipuri de pile de combustie

	AFC	PEMFC	DMFC	PAFC	MCFC	SOFC
Temp. de lucru (°C)	<100	60-100	60-100	160-220	600-800	800-1000
Aplicații	Transport Programul spațial Domeniul militar Sisteme de stocare a energiei			Producerea de energie electrică și căldură în sisteme staționare	Producerea de energie electrică și căldură în sisteme staționare autonome și transporturi.	
Putere furnizată	Instalații mici 5-150kW Construcție modulară	Instalații mici 5-250kW Construcție modulară	Instalații mici, sub 5kW	Instalații mici-mijlocii 50kW-11MW	Instalatii mici 100kW-2MW	Instalații mici 100-250kW

Aplicațiile pilelor de combustie

Primele aplicații ale pilelor de combustie au fost în domeniul spațial. Obiectivele urmărite prin realizarea pilelor de combustie hidrogen-oxigen, utilizate la navele spațiale, au fost acelea de a crea surse de energie ușoare și independente. Pentru misiuni îndelungate s-a preferat cuplarea pilelor de combustie cu instalații de regenerare a combustibilului și oxidantului, ce au la bază energia solară sau nucleară. Cercetările și realizările din domeniul spațial au avut și au în continuare un rol important în impulsionarea dezvoltării pilelor de combustie, ceea ce se răsfrânge și asupra aplicațiilor din alte domenii.

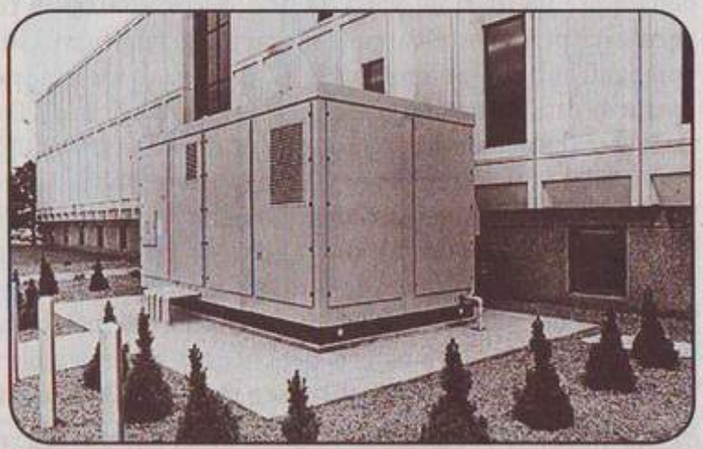

Pilă de combustie PC 25 a firmei UTC

După aplicațiile spațiale, au urmat aplicațiile industriale, cea mai renumită pilă de combustie fiind în acest sens PC25 a firmei UTC (lansată în anul 1992), ce furnizează energie electrică mono sau trifazată cu o putere de 200 de kilowați, un randament electric de 40% și unul termic de 50%. PC25 se poate alimenta cu gaze naturale sau cu biogaz și este deja instalată în peste 250 de locații din întreaga lume.

Sistemele rezidențiale de alimentare cu electricitate și căldură pot fi și ele revoluționate de tehnologia pilelor de combustie. În plus, acestea pot furniza locuințelor energie electrică de foarte bună calitate la prețuri comparabile cu cele de producție dintr-o centrală termică sau nucleară. Energia termică reziduală poate fi folosită direct pentru încălzirea clădirilor, fiind disponibilă sub formă de aburi sau apă fierbinte.

Extinderea utilizării pilelor de combustie pe piața echipamentelor rezidențiale poate determina construirea lor în serie mare, și implicit scăderea prețului acestor echipamente.

Realizări practice moderne

Realizările tehnologice recente fac tot mai posibilă utilizarea curentă a pilelor de combustie pentru producerea de energie electrică. Fiind alimentate cu hidrogen obținut din surse convenționale de energie, sau direct cu anumiți carburanți (metanol, gaz natural, biogaz etc.), pilele de combustie, chiar și cele cu un randament mare, nu modifică, la modul fundamental vorbind, lumea energiei. Ele pregătesc totuși calea energiilor regenerabile, compatibilitate cu biogazul, cu stocarea energiilor solare, eoliene etc., sub formă de hidrogen etc. Un alt avantaj al acestei tehnologii, și nu dintre cele mai mici, este că ea reprezintă o modalitate mai sigură decât centralele nucleare.

În plus, trebuie să avem în vedere că pilele de combustie de ultimă generație, ce au apărut în urma cercetărilor spațiale pentru zborurile spre Marte, ar putea constitui o tranziție ideală a societății umane către un mod ecologic de producere a energiei.

Soluțiile combinate: pilă de combustie + turbină

Compania Siemens și-a anunțat intenția de a dezvolta acest segment de aplicații ale pilelor de combustie, orientându-se în special către realizarea unor echipamente combinate de tipul SOFC - turbină cu gaz. Astfel, au fost dezvoltate instalații ce generează puteri de mărimi diferite, rezultatele cele mai bune fiind obținute pentru puteri de ieșire de peste 300 de megawați, unde s-au obținut randamente electrice de peste 70%. Specialiștii de la Siemens consideră că această combinație constituie una dintre soluțiile foarte eficiente ale energeticii viitorului.

Vehicule electrice alimentate cu ajutorul pilelor de combustie

Avantajele tehnologiei pilelor de combustie sunt extrem de incitante pentru echipele de cercetare din toată lumea. Industria automobilelor pare să deschidă

drumul către aplicațiile de larg consum bazate pe hidrogen. Autovehiculele cu pile de combustie alimentate cu hidrogen oferă soluții excelente pentru instabilitatea ecologică și economia resurselor naturale.

Mai mulți producători de autovehicule au recunoscut imensul potențial al pilelor de combustie. Primul autovehicul din lume propulsat cu pile de combustibil a fost prezentat publicului de firma Mercedes-Benz încă din anul 1994.

Pila de combustie combină hidrogenul și oxigenul pentru a produce energia utilizată de motorul electric care propulsează vehiculul. Ceea ce se elimină în exterior este doar apă. Un număr important de vehicule cu pile de combustie pot fi văzute deja pe șosele. Printre acestea putem întâlni chiar și autobuze, autocamioane sau vehicule militare.

Avantajele unui vehicul electric alimentat cu ajutorul pilelor de combustie sunt:

- emisii nule de gaze toxice;
- eficiență dublă față de un motor cu combustie internă;
- motor electric dinamic, cu un nivel înalt de confort;
- posibilitatea frânării recuperative, ce contribuie decisiv la reducerea consumului de combustibil, mai ales în traficul urban;
- furnizare directă de energie electrică la bord, pentru alte aplicații;
- funcționare practic silențioasă;
- bilanț ecologic general de excepție, dacă se utilizează hidrogen pur, obținut din surse de energie regenerabilă.

Cercetările continuă și sunt axate pe reducerea costurilor pilei de combustie, creșterea durabilității și optimizarea consumului de energie.

Astfel, firma Volkswagen a anunțat în anul 2002, prin vocea directorului său Ferdinand Piech, că a dezvoltat un prototip care consumă aproximativ 1 litru de conbustibil la o sută de kilometri. Vehiculul, capabil să parcurgă 5.000 de kilometri cu un rezervor de dimensiuni normale, ar putea intra în producție de serie în 3 - 4 ani. Pe de altă parte, în ultimii 8 ani, experții companiei au dezvoltat un nou tip de membrană ca element central al celulei de combustibil, care va permite construirea de sisteme mai mici și mai eficiente. Principalele modificări constau în noua membrană de înaltă temperatură, bazată pe acidul fosforic, și un nou tip de electrozi. Acestea permit celulei de combustibil să opereze la temperaturi de 120°C, fără a se pierde din putere și fără ca motorul să fie afectat. Volkswagen estima la un moment dat că în jurul anului 2010 ar putea lansa deja primele prototipuri care folosesc această tehnologie. Firma BMW a anunțat, la rândul ei, lansarea unei variante de automobil din Seria 7 care funcționează cu hidrogen. BMW Hydrogen 7 va fi construit în serie limitată în Germania și va fi distribuit unor clienți atent selecționați din SUA și din lume. Motorul vehiculului, derivat din motorul V12 de 6 litri al Seriei 7, poate funcționa pe benzină sau hidrogen și are o putere de 260 CP pentru un cuplu de 390 de newton-metru la 4.300 de rotații pe minut. Mașina atinge 100 de kilometri pe oră în 9,5 secunde. Posibilitatea de a funcționa și pe benzină și pe hidrogen îi oferă mașinii o autonomie de 650 de kilometri, dintre care 200 sunt asigurați de cei 9 litri

de hidrogen. Viteza maximă este limitată electronic la 230 de kilometri pe oră (în SUA). În plus, toate materialele folosite în fabricația modelului sunt ușor de reciclat, reducând și mai mult „amprenta" mașinii asupra mediului. Interesant este faptul ca hidrogenul este păstrat sub formă lichidă, la o presiune de 3-5 bar și o temperatură de -250°C, deoarece câștigul de energie ar fi de 75%. Pentru a păstra această temperatură, rezervorul de hidrogen are 2 straturi groase de câte 2 milimetri, separate de 30 de milimetri de izolant termic. BMW afirmă că acest sistem ar putea păstra o cafea caldă timp de 80 de zile. Mașina nu este asamblată manual, ci reprezintă un pas înainte către producția de serie a mașinilor ce funcționează cu hidrogen. BMW Hydrogen 7 a parcurs toate etapele de producție și verificare a calității pe care le parcurg în mod normal mașinile firmei bavareze și oferă tot confortul Seriei 7.

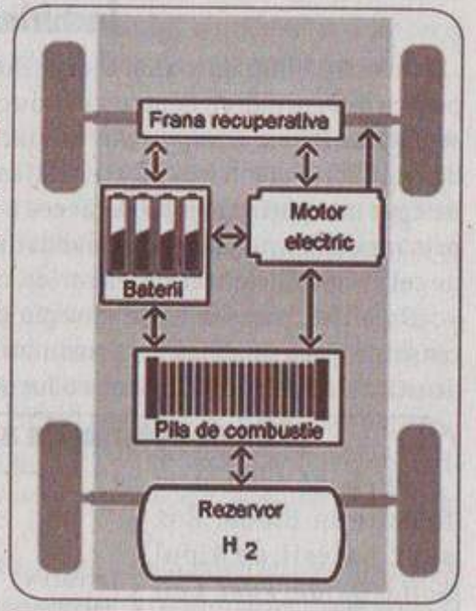

Schița unui vehicul electric care este alimentat prin intermediul unei pile de combustie

Pilele de combustie pe bază de... nisip

O firmă americană a pus la punct un generator electric care funcționează cu electrolit pe bază de siliciu. Acesta reprezintă un mare progres în domeniul energetic. În data de 24 februarie 2010, după nouă ani de dezvoltare și 400 de milioane de dolari investiți, societatea Bloom Energy a anunțat că a pûs la punct o pilă de combustie fiabilă, ecologică și cu un randament ridicat. Oferta de început a acestei companii este o unitate de producție energetică destinată întreprinderilor și care poată denumirea de Bloom Box. Puterea unității este de 100 de kilowați și poate furniza electricitate pentru aproape 3.000 de metri pătrați de birouri. Ea este alimentată nu cu hidrogen, ci cu gaz natural sau chiar cu biogaz. Cum în acest caz nu mai este vorba despre o combustie, emisiile de dioxid de carbon sunt reduse la jumătate. În plus, emisia oxizilor de azot, a oxizilor de sulf și a altor poluanți periculoși este pur și simplu nesemnificativă. Cu un preț de aproximativ 800.000 USD, investiția este amortizată în aproximativ trei-cinci ani. Numeroase societăți americane, printre care Coca-Cola, Google, eBay sau Banca Americii, au achiziționat deja mai multe unități de producție în California. Aceste Bloom Box sunt compacte (lungime 5,1 metri, lățime 2,7 metri, înălțime 2,2 metri) și funcționează silențios (produc mai puțin de 70 dB la distanța de 2 metri). Ele pot fi, deci, instalate aproape oriunde și mai ales, pot fi amplasate în apropierea utilizatorului.

Închiriere pe zece ani

Investiţia iniţială a unui Bloom Box (800.000 USD) este adesea mult prea mare pentru întreprinderi. Pentru a evita acest obstacol financiar, din luna ianuarie 2011, societatea Bloom Energy a pus la punct un sistem de închiriere pe zece ani a unităţii de producţie electrică. Electricitatea produsă de către unitatea Bloom Box este desigur mai puţin scumpă decât cea a reţelei. Acest lucru se explică înainte de toate prin randamentul pilelor de combustie de aproape 60%, un randament superior faţă de cel al centralelor termo-electrice, care este de aproximativ 35%.

De altfel, pierderile de energie datorate transportului prin firele de înaltă tensiune, care se ridică la aproximativ 10% din energia transportată, sunt nule în acest caz. Astfel, unitatea de producţie este instalată întotdeauna aproape de locul

Pila de combustie a companiei Bloom Energy

Pilele de combustie folosite în Bloom Box sunt baterii de tipul *Solid Oxide Fuel Cell* (SOFC): electrolitul este o ceramică (material dur) neporoasă care lasă să treacă ionii de oxigen O^{2-}. Temperatura lor ridicată de funcţionare (până la 1000°C) permite evitarea folosirii unor catalizatori costisitori.

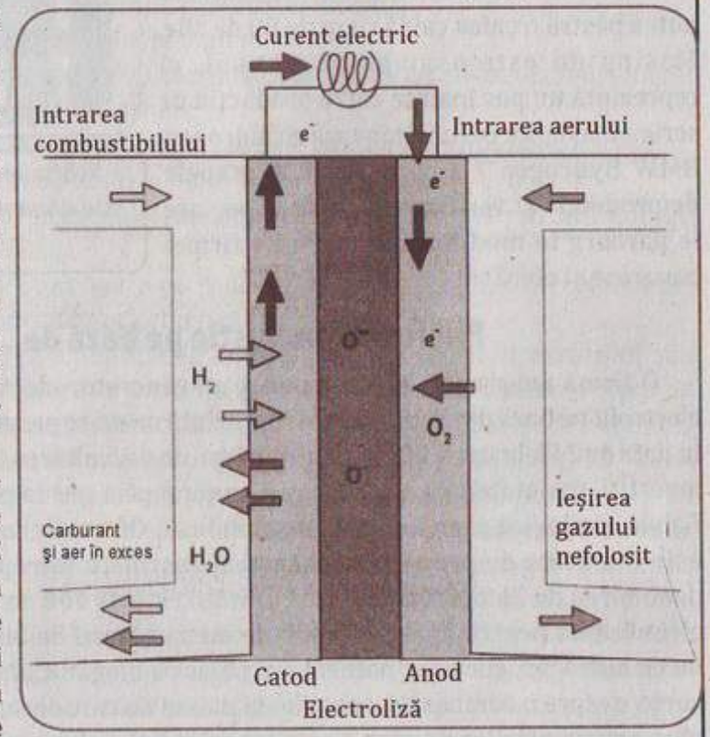

De altfel, dintre toate tipurile de pile de combustie, pilele SOFC rezistă cel mai bine la sulfuri: ele tolerează de 10 până la 100 de ori mai mult compuşii sulfaţi în comparaţie cu celelalte pile. Mai mult decât atât, ele nu sunt afectate de prezenţa monoxidului de carbon. Acest lucru le conferă posibilitatea de a fi alimentate cu un gaz natural sau cu un biogaz, căci acestea se descompun datorită căldurii în hidrogen şi monoxid de carbon, printre altele. Inconvenientul principal (pe lângă constrângerile importante legate de durabilitatea materialelor folosite) este legat de temperatura înaltă de funcţionare a acestor pile: aceasta presupune o pornire lentă şi necesită de asemenea o izolaţie termică foarte bună pentru a reţine căldura şi pentru a proteja mediul.

consumului electric. Remarcăm că, în cadrul contractului de închiriere, fiecare unitate este comandată şi întreţinută de către Bloom Energy, care rămâne, evident, proprietarul acesteia.

Unele companii care sunt mari consumatoare de electricitate au cumpărat deja unităţi Bloom Box. Printre aceşti clienţi, se află celebra universitate California Institute of Technology, cunoscută şi sub denumirea de Caltech. Această universitate, renumită pentru cercetările sale în domeniul tehnologiei, a închiriat douăzeci de unităţi pentru a produce 2 megawaţi de electricitate în campusul ei.

Pila de combustie produsă de Bloom Energy este de tip oxid solid, ce foloseşte ca electrolit o pudră de dioxid de siliciu, obţinută din nisip! Randamentul ei este de aproximativ 60%, iar temperatura de funcţionare este de 800°C până la 1.000°C, fapt ce permite alimentarea sa cu gaz natural sau cu biogaz, acestea fiind descompuse datorită căldurii în hidrogen şi oxizi de carbon. Această temperatură antrenează însă dificultăţi tehnologice în alegerea materialelor folosite, ele trebuind să reziste la mari variaţii termice.

Trebuie, în cele din urmă, să precizăm că bateriile cu combustibil au o proprietate generală remarcabilă: ele sunt reversibile; produc deci hidrogen şi oxigen plecând de la apă şi energie electrică. Astfel, electricitatea produsă de către o sursă de energie care se reînnoieşte, cum ar fi de exemplu cea de origine solară sau eoliană, poate fi cu uşurinţă stocată sub formă de hidrogen.

O unitate fabricată în fiecare zi

De la o unitate pe lună produsă la început, ritmul de fabricare a acestor Bloom Box a trecut la o unitate pe zi. Proiectul societăţii este să vândă aceste generatoare în întreaga lume şi, de asemenea, să realizeze o versiune pentru particulari. Astăzi, puterea totală de electricitate generată de unităţile Bloom Box instalate este de 20 de megawaţi, corespunzând celor 200 de unităţi de producţie ce funcţionează în Statelor Unite.

Pila de combustie miniaturală a firmei Sony

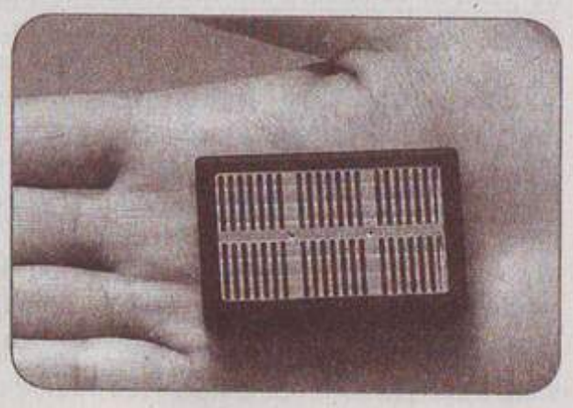

Compania Sony a prezentat pe data de 30 aprilie 2008, în cadrul Conferinţei Anuale *Small Fuel Cells* susţinută în Atlanta, un prototip de alimentator, pe bază de pilă de combustie, suficient de mic încât să încapă în palmă (vezi figura alăturată). Dispozitivul, având dimensiuni de numai 50*30 milimetri, este alcătuit dintr-o pilă de combustie, un acumulator

Li-polimer secundar și un circuit de control.

Pila de combustie folosește o membrană electrolitică de tip polimer solid și metanolul stocat într-un rezervor de 10 mililitri drept combustibil. Această pilă de combustie are o putere de 3 wați și o autonomie de 14 ore de funcționare.

Pile de combustie PEM mai ieftine

Jay Benziger, profesor la Universitatea Princeton și studenta sa Claire Woo au reușit să simplifice procesele secundare necesare creșterii randamentului în cazul unei pile de combustie cu schimb de protoni (cu membrană de polimer). În această nouă celulă, alimentarea cu hidrogen controlează direct energia produsă, similar cu modul în care cantitatea de combustibil controlează puterea în motoarele cu combustie internă. Pilele de combustie clasice transformă hidrogenul și oxigenul în apă, cu eliberare de electricitate. Sunt nepoluante, însă datorită prețului încă ridicat și al eficienței adesea reduse, ele nu au trecut pe deplin de la stadiul de experiment la aplicarea efectivă în cazul mașinilor și a aparatelor noastre de zi cu zi. Multe dintre aceste celule folosesc sisteme electronice pentru reglarea energiei generate, precum și o serie de alte sisteme complexe care se ocupă de umiditate și de recuperarea combustibilului nereacționat, totul pentru a mări eficiența.

În sistemul lui Benziger, o parte din apa rezultată se adună pe fundul camerei de reacție, în timp ce restul se scurge într-un container exterior. Astfel, într-o primă etapă se rezolvă problema umidității necesare în celulă. Pe de altă parte, presiunea gazelor introduse modifică nivelul apei și influențează direct cantitatea de electricitate produsă printr-un mecanism simplu, folosind un sistem similar cu cel al pedalei de accelerație de la automobile, prin apăsarea căreia se mărește debitul de carburant și deci puterea generată. Dacă se introduce mai mult hidrogen, nivelul apei scade și crește spațiul disponibil reacțiilor. Dacă fluxul de hidrogen este mai mic, presiunea se micșorează, iar spațiul de reacție scade și el datorită apei care se întoarce din container.

Celulele tradiționale folosesc sisteme costisitoare de reciclare a combustibilului, deoarece la fiecare deplasare a acestuia prin camera de reacție se consumă doar 30 până la 40 la sută din cantitatea de combustibil. În procesul conceput de Benzinger nu mai este nevoie de reciclare, deoarece apa închide sistemul de reacție iar combustibilul rămâne aici până la consumarea completă.

Benziger consideră că pilele inventate de el sunt perfecte pentru aplicații mici, precum mașinile de tuns iarbă. Sistemul este ideal pentru a înlocui motoarele mici cu combustie internă, care nu fac obiectul restricționării noxelor, fiind din acest motiv foarte poluante.Alimentarea celulelor se poate face foarte ușor: hidrogenul poate fi distribuit în rezervoare returnabile, precum rezervoarele cu propan utilizate la grătarele cu gaz. Următorul pas este conectarea mai multor celule pentru a mări puterea generată. Benziger speră ca astfel, sistemul său să poată depăși pilele de combustie testate acum în industria automobilelor.

Lucian Milea

ALBINELE POT SĂ NE ÎNVEȚE ADEVĂRATA DEMOCRAȚIE, CARE EXISTĂ DEJA ÎN STUP

De la Aristotel și până în secolul al XVIII-lea s-a crezut că matca albinelor chiar se manifestă ca o regină. S-a crezut, de asemenea, până mai recent, că „regina albinelor" este atotputernică și hotărăște totul în cadrul unei colonii. Această credință s-a dovedit a fi falsă. Anumite cercetări efectuate începând cu anii '60, ca și cele realizate de Thomas D. Seeley în anii '70, probează că albinele urmează un proces democratic exemplar.

Ați observat deja în timpul unei plimbări sau chiar în grădina voastră spectacolul unui roi de albine agățat de creanga unui copac? Mulți ne-am întrebat, poate, ce face roiul acolo, liniștit și inofensiv, ore întregi, uneori și câteva zile la rând. Această cvasi-indolență nu este decât o aparență. Colonia acționează de fapt în acest interval pentru a-și asigura supraviețuirea. Ea își trimite albinele cercetașe să parcurgă teritoriul de jur-împrejur pentru a-și găsi un nou cuib, astfel încât albinele să supraviețuiască, să treacă de iarnă tefere și sănătoase și să se înmulțească.

Albine din stup în jurul mătcii

Se știe că roirea devine un eveniment inevitabil în viața coloniei de albine atunci când aceasta devine mult prea numeroasă, la sfârșitul primăverii sau la începutul verii. Atunci, cam două treimi din albine pleacă împreună cu vechea regină la o distanță de nu mai mult de 30 de metri de vechiul cuib. Dintre cele care rămân pentru a perpetua colonia-mamă apare o regină nouă. Acesta este, putem spune, modul în care albinele evită să creeze un superorganism înăbușitor și limitator. Analogic vorbind, putem să considerăm acest mod de a acționa ca fiind aplicarea practică și destul de radicală a unei *sui generis* legi naturale „antitrust".

10.000 de albine

După roire, câteva sute de albine-cercetaș (mai puțin de 5%) care strâng recolta, având experiența explorării teritoriale, pleacă deci în toate direcțiile pentru a căuta cavități naturale potrivite pentru instalarea unei colonii. Albinele nu pleacă toate

în același timp în explorare, pentru că trebuie să mențină integritatea stupului în timpul acestor două sau trei zile de popas (temperatură, alimentație, păzirea capitalului genetic pe care îl constituie regina). Criteriile lor de selecție includ în principal volumul, orientarea și înălțimea habitatului, mărimea deschiderii și amplasarea ei, precum și posibilitatea ca „poarta" să fie amplasată partea de jos. În mare, experimentele realizate de către Thomas D. Seeley (ca și de colegii și colaboratorii lui) au arătat că cel puțin doisprezece locații sunt selecționate și propuse coloniei. Aparent, regina aflată în cadrul roiului nu exercită niciun rol în această acțiune crucială, ea rămânând pe loc și constituind „inima" genetică prin care acest superorganism de aproximativ 10.000 de albine, cântărind cam 1,5 kg, se perpetuează. Roiul zburător de un kilogram și jumătate de albine este adesea comparat cu creierul uman, deoarece precum neuronii din creierul uman de 1,5 kg, albinele, deși au fiecare o informație și o inteligență limitată, ajung să manifeste ca întreg o inteligență unitară, prin care iau decizii excepționale. Deși comparația pare la prima vedere forțată, studiile întreprinse în ultima perioadă asupra modului în care se iau deciziile în societățile de insecte și respectiv asupra bazei neuronale pentru luarea de decizii în creierele primatelor a indicat similarități uimitoare.

Dans viu și plin de freamăt

Prima etapă de inspecție și de evaluare a unui cuib nou îi ia fiecărei albine descoperitoare mai mult de 30 de minute, cu o frecvență de 10 până la 30 de incursiuni și explorări pentru evaluarea structurii exterioare a habitatului. Albina se întoarce apoi la roi și dacă sălașul găsit este convenabil, anunță vestea realizând în apropierea roiului un dans vioi (vezi caseta de text următoare), a cărui vivacitate (rapiditatea fiecărui tur de dans și numărul rotirilor) dă indicii despre calitatea locașului descoperit. Este un miracol cum ajunge să descopere acest „ciorchine" de albine alcătuit în medie din 10.000 de indivizi (și dispunând aparent de mijloace limitate) cel mai bun loc de viață posibil pe o rază de 70 de km²?

Thomas D. Seeley

În luna iunie 1952, Thomas D. Seeley s-a născut în Pennsylvania pe vremea când Matin Lindauer (care a devenit mai târziu mentorul lui) de la Institutul zoologic din München studiase deja comportamentul albinelor pe un roi aflat în căutarea unui nou sălaș. Lindauer (care a decedat în anul 2008) a fost la rândul lui elevul lui Karl

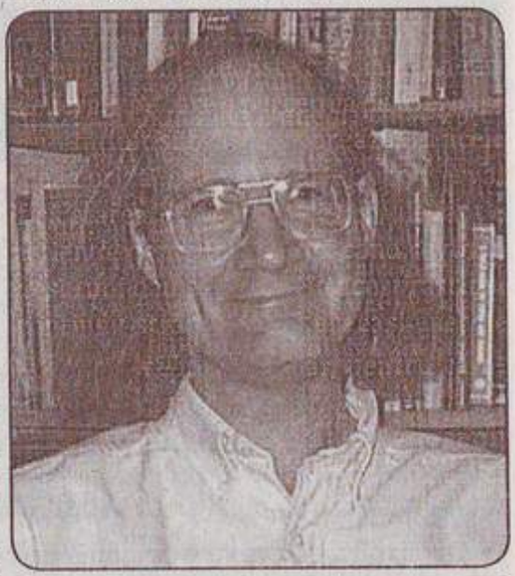

Thomas D. Seeley

von Frisch, cel care în anul 1944 și 1945 a decriptat mesajul până atunci neînțeles al albinelor – acest dans prin care o albină indică surorilor ei poziția unei surse de miere sau de polen.

În timpul verii din anul 1969 Seeley, atunci licean, a rămas uluit în fața unui roi de albine agățat de o creangă, pe care l-a recuperat, intrigat fiind de comportamentul individual al albinelor și de pacea care părea să domnească în această frumoasă comunitate. Tom este astăzi responsabil de departamentul de Neurobiologie și Comportement) al Universității Cornell, unde el aplică, pe cât posibil, principiile de conviețuire democratice ale albinelor. Cartea lui „Honeybee Democracy" apărută în anul 2010 la editura Princenton University Press prezintă multiplele experiențe și cercetări realizate de el încă din anii 70.

O dezbatere publică și democratică

La începutul și în timpul „dezbaterii publice" nu este exclusă nicio opțiune pentru cuib. Toate exploratoarele au o opinie de aceeași „greutate" și își prezintă în mod transparent și adesea simultan descoperirile. Întreaga informație adunată este făcută publică. Spațiul de la suprafața roiului devine atunci o scenă de dans animată și controversată! În funcție de intensitatea comunicării, albina cercetașă a unei locații va recruta un număr mai mic sau mai mare de noi albine-cercetaș, care vor merge fiecare să viziteze locul și să întreprindă o evaluare independentă a acestuia. Dacă se vădește că prima albină dansatoare și mai ales cele care au urmat după ea nu au supraestimat calitatea cuibului prospectat, se va dezvolta o buclă pozitivă de feed-back informațional în favoarea acestui loc. Dacă dimpotrivă, ea comite o eroare (calitate supra sau subevaluată), aceasta va fi îndreptată progresiv. Competiția dintre diferitele opțiuni este suficient de lungă pentru a lăsa posibilitatea propunerii unui loc mai bun, chiar și atunci când cel precedent pare să constituie obiectul unui început de consens.

Cum se ajunge la un consens total sau aproape total? Cu alte cuvinte, cum sunt evaluate și în cele din urmă îndepărtate „opiniile eretice" care ar stânjeni colectivitatea în a lua o decizie crucială în timp util? Printre altele, albinele care „promovează" la un moment dat locurile descoperite de ele, adăposturi care pe parcursul incursiunilor succesive efectuate de albinele-cercetaș ajung să fie din ce în ce mai puțin apreciate, se opresc primele din dansul pe care îl realizau pentru a susține alegerea acestor locuri.

Astfel, scrie Seeley, „decizia albinelor cercetașe se ia prin consens, iar ele nu împiedică în niciun fel exprimarea opiniilor contradictorii pentru a ajunge la acest consens. Mai exact, în dezbatere nu se elimină opiniile „eretice". În plus, nu există vreo presiune care să oblige la conformitate socială [...]. Prin urmare, albinelor le place să fie informate în ceea ce privește diferitele opțiuni, ducând o dezbatere deschisă, în urma căreia cel mai bun locaș prevalează în virtutea superiorității sale, așa cum este ea evaluată de-a lungul timpului de către zeci, dacă nu sute de albine-cercetaș în mod independent."

Soluții optimale

Uimit de inteligența colectivă a albinelor, Seeley insistă asupra comunității lor, pe care la scară umană am putea-o aprecia ca fiind o comunitate fraternă, și care pare să explice de ce ele găsesc mereu soluții optimale. Există multe domenii umane, precum domeniul nuclear, în care evenimentele catastrofale precum cel din 2011 de la Fukushima au dovedit că fraternitatea și respectul reciproc sunt în realitate indispensabile. Printre alte învățăminte pe care Seeley le trage de aici este cel al necesității de minimizare a influenței leaderului (sau leaderilor) asupra procesului de reflecție a grupurilor.

Chiar dacă în realitate lucrurile au fost dinainte urzite în culise, putem menționa aici în mod semnificativ că decizia formală a invaziei din Irak a fost luată de către George W. Bush fără ca el să fi primit consimțământul consilierilor săi în materie de politică și de securitate, printre care Condoleeza Rice. Putem spune că fără remediul critic al inteligenței colective, consecințele pot fi dezastruoase. Oricâtă propagandă s-ar face, adevărul este că nici procesele electorale ale „republicilor democratice" nu sunt transparente și cinstite. Astfel, datorită faptului că există câteva familii de bancheri potentați (Rothschild, Rockefeller etc.) care a pus treptat mâna pe aproape toate resursele planetei și acționează din umbră prin intermediul sectei satanice a francmasoneriei, a apărut prin imitație tendința de formare a unor pseudo-dinastii și printre marionetele din domeniul economic și politic (Bush, Baker, Sarkozy), acestea fiind tot atâtea practici care sunt departe de a fi conforme cu inteligența naturală a proceselor cu adevărat democratice observate la albine.

Surse multiple de informare

Printre lecțiile oferite de albine și reținute de către cercetător figurează de asemenea aceea a căutării cât mai multor soluții posibile pentru o problemă. Pentru aceasta este de dorit reunirea unui număr suficient de mare de indivizi având origini, evoluții și perspective diferite. Astfel se instaurează un mediu social în care fiecare se simte confortabil, astfel încât să fie posibilă comunicarea tuturor informațiilor. Din propria lui experiență, Seeley a constatat că persoanele tăcute la început au adesea propuneri interesante. Un alt exemplu, cel de reunire a cunoștințelor de-a lungul dezbaterilor, dificultatea constând în găsirea unui echilibru între independența și interdependența părerilor (pentru a se ajunge la o soluție optimală). Independența în gândire permite evitarea amplificării catastrofale

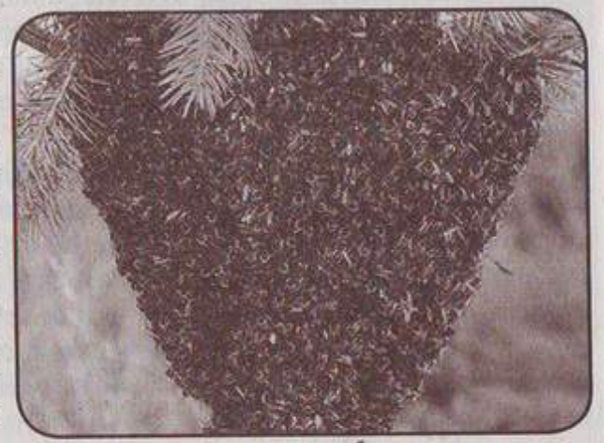

a greșelilor. Seeley evocă aici escaladarea speculațiilor financiare, care produc așa-zisele „baloane" sau „bûle" imobiliare, financiare etc. ce cresc în mod aberant prețurile în beneficiul celor care le inițiază, ducându-i la ruină pe toți ceilalți. Fiecare trebuie să realizeze o evaluare lucidă și conștientă înainte să ia o decizie, pentru că simpla imitare a comportamentului celorlalți (precum oile) este distructivă.

Trei zile de dans pentru alegerea celui mai bun locaș

Începând cu anii '90, instalarea de camere video și sisteme mai sofisticate de supraveghere a albinelor a favorizat reconstituirea mai exhaustivă și mai precisă a „dezbaterilor" care preced luarea de decizii. Iată o „dezbatere" observată de către Seeley:

„Roiul s-a instalat la ora 10 dimineața, în data de 19 iunie. Am văzut albinele cercetașe începând să comunice descoperirile lor între orele 13 și 15, iar la sfârșitul zilei au fost propuse 7 cuiburi candidate (A-G), dar niciunul nu a obținut entuziasmul incontestabil al albinelor susținătoare. În ziua următoare cercetașii au fost mai expresivi. La miezul zilei au fost luate în dezbatere 4 noi locuri (H-K) și 3 dintre ele, G (2200 m la Sud-Est), H (2600 m la est) și I (4200 m la Sud), au primit sprijinul a numeroase dansatoare. Cuibul G părea să fi luat un oarecare avans ca opțiune, pentru că 9 albine îl promovau, dar niciuna dintre opțiuni nu era cu adevărat predominantă, după cum decurgea dansul. Situația s-a schimbat în mod remarcabil între miezul zilei și ora 14. Atunci locația I a devenit prima opțiune, fiind susținută de 23 din 25 de albine dansatoare. Această situație a durat întreaga după amiază, deși au fost prezentate noi posibilități (locașurile L și M) și albinele dansatoare au promovat încă locașurile K, L și M până la sfârșitul zilei. În ziua următoare, pe data de 21 iunie, s-a ajuns totuși la un consens clar între dansatoare pentru locașul I [între ora 7 și ora 9:10, 137 de dansatoare susțineau în mod cvasi-exclusiv locașul I], iar la ora 9:10 roiul s-a desprins și a zburat către Sud, având drept destinație, fără nicio îndoială, locașul I."

Experiența aceasta este fără îndoială destul de reprezentativă pentru dezbaterile care au loc la nivelul roiului aflat în popasul de dinaintea alegerii noului cuib: într-o primă etapă, cercetașii prezintă și dezbat mai multe potențiale cuiburi, înainte ca, destul de repede, în a doua etapă mai multe albine-cercetaș să se focalizeze asupra unei singure opțiuni, lăsând totuși deschisă posibilitatea unor noi propuneri. Poate apărea într-adevăr oricând o răsturnare de situație. De exemplu, dacă survine o aversă de ploaie care arată că locașul nu este ermetic, aceasta răstoarnă opinia care prevala până în acel moment. Uneori, „dezbaterile" dintre grupele de albine dansatoare implică mai multe opțiuni și sunt mai lungi ca durată. În fine, adoptarea unui consens armonios și luarea deciziei finale cer și un extraordinar echilibru între nevoia de timp pentru a găsi cea mai bună posibilitate de viață pe termen lung și cea de a acționa rapid atunci când o opțiune pare să fie cea mai bună, căci resursele și situația unui roi în perioada premergătoare alegerii unui nou sălaș impune anumite limitări pentru supraviețuirea roiului pe termen scurt.

profesor yoga Gregorian Bivolaru

CE SE PETRECE ÎN TRUPUL NOSTRU ATUNCI CÂND NU OPRIM PROGRAMELE TV

V-ați pus vreodată întrebarea dacă noi suntem cei care privim la televizor, sau televizorul este cel care ne privește pe noi? Dacă luăm în considerare statisticile copleșitoare ale neurologului Michel Desmurget, micul ecran seamănă mai degrabă cu un instrument de control, prin care se urmărește ca noi să devenim niște „animale cu față umană" în mod necesar „blazate" și receptive în întregime față de mesajele de marketing. Desigur, putem critica importanța statisticilor care ne determină să discutăm cvasi-exclusiv pe tema instinctelor primare, însă constatarea nu este lipsită de certitudine. Iar dacă stingem televizorul în „beneficiul" jucătorului din noi, ne pândește un alt pericol...

Aproape toți suntem tele-dependenți

Cunoaștem cu toții efectul cronofag al televizorului: îl aprindem pentru a ne destinde puțin și ajungem să urmărim ore întregi emisiunile de la televizor fără să ne mai amintim adeseori ce am dorit de fapt să vedem. Televiziunea ne oferă un „altundeva", ea anulează distanța, dar această pseudo-vedere la distanță are un preț: acceptăm să ne lăsăm invadați de un flux continuu de imagini, cu riscul de a deveni niște receptori pasivi.

Fostul președinte general al TF1, Patrick le Lay, vorbea cu cinism despre „timpul creierului disponibil", pe care el îl vindea companiilor care voiau să-și facă reclamă. Pentru orice om inteligent, aceste cuvinte sunt de două ori deranjante, pentru că ele dezvăluie foarte clar scopul real al televiziunii și pentru că totodată observăm cu toții că revelarea de către un om din interiorul sistemului a teribilului secret nu a cutremurat nicio conștiință, iar dependența de televizor a rămas neschimbată la majoritatea celor care au auzit replica.

În cartea sa numită „TV-lobotomia – adevărul științific asupra efectelor televiziunii", Michel Desmurget, doctor în neuroștiințe, afirmă că televizorul este un flagel care afectează mai ales dezvoltarea intelectuală a copiilor, antrenând o prăbușire a rezultatelor școlare prin scăderea atenției. Mai exact, televizorul presupune riscul dereglării somnului, a alimentației, dar și riscul de a contacta boala Alzheimer sau chiar de a suferi de probleme cardiace... Pe scurt, cu cât urmărim mai mult emisiunile de la televizor, cu atât mai mult ne otrăvim psihicul.

Televizorul, armă de manipulare în masă

Cu toate acestea, cei mai mulți se năpustesc asupra ecranelor de televizor și petrec ore întregi îndopându-se cu emoții gregare și pasiuni penibile. Departe de a fi un simplu instrument recreativ, televizorul se dovedește a fi o veritabilă armă de manipulare în masă, a cărui utilizare cauzează dependență. Prin intermediul televiziunii, proprietarii acesteia urmăresc nu atât inculcarea vreunei ideologii anume, cât transformarea telespectatorului într-un consumator lipsit de discernământ al unor emisiuni care să-i ocupe timpul liber și să-l împiedice să gândească independent. Prin simpla apăsare pe butonul de pornire, telespectatorul devine automat victima inconștientă a anunțurilor publicitare. Pe timpul vizionării, i se pune practic mintea între paranteze, căci privitorul este furat pe nesimțite de avalanșa de imagini și sunete mai mult sau mai puțin instructive care-i spală creierul. Nimic nu se compară cu răstignirea bietei victime consumatoare de programe TV, care este țintuităîn fața televizorului cu scene de cele mai multe ori vulgare și murdare, în care se manifestă instincte primare, de-a dreptul animalice. Fie că este vorba despre inducerea unei stări de frică ori a unor porniri sexuale necontrolate, producătorii au înțeles că inducând telespectatorului un flux de emoții violente, acesta devine mai receptiv la... ați ghicit, la reclamele și anunțurile publicitare agresive.

Regresul la stadiul impulsurilor

Atunci când este vorba să analizăm „psiho-puterea" exercitată de către mass-media, reflecția filozofului Bernard Stiegler se construiește în mod inevitabil în jurul mutațiilor sociale care decurg din apariția noilor tehnologii. În cartea lui *„La Télécratie contre la démocratie"*, el afirmă că puterea televiziunii constituie un pericol atât pentru individ, cât și pentru întreaga societate. În această direcție, televiziunea ridică o veritabilă problemă politică, pentru că ea tinde să înlocuiască opinia publică cu audiența. Nu se mai urmărește deci formarea indivizilor, ci asigurarea votului favorabil al indivizilor naivi și manipulabili, care în definitiv nu sunt considerați decât niște mărfuri. Această putere a televiziunii promovează un „populism industrial", care practică o „politică pulsională", bazată pe instincte. Ne plac poveștile, iar cei care stau în spatele acestei industrii au înțeles foarte bine acest lucru și ne vând himere atât în legătură cu grupurile mari de oameni, cât și în legătură cu așa-zisele staruri de cinema și cu oamenii politici. Se înțelege de la sine că politica depănată la televizor în emisiunile gen „talk-show" nu poate fi decât o amenințare pentru democrație, pentru că este vorba înainte de toate despre deturnarea atenției auditorului și de blocarea capacității sale de a discerne, pentru a-l face să accepte în schimb un discurs mincinos prefabricat. El este îndopat cu pseudo-informații care sunt orientate pe un anumit făgaș, dinainte stabilit, în funcție de interesele de moment ale producătorilor. Acest procedeu este folosit în publicitate și marketing, unde ni se inoculează o poveste neverosimilă despre un produs-minune pentru a crea în mod artificial în noi dorința de a deține cu

orice preț acel obiect de consum. În politică, lucrurile decurg la fel, căci acolo produsul este politrucul candidat la președinție etc. Metodele de convingere folosite de industria mass-mediei se adresează impulsurilor primare, egoiste ale indivizilor, ceea ce duce în același timp la slăbirea legăturilor de afecțiune și de bună învecinare dintre ei și în ultimă instanță la învrăjbirea lor. Câți vecini nu sunt certați de ani de zile doar pentru că unul este „de dreapta", iar altul „de stânga"? De cele mai multe ori, la televizor nici nu se pune problema de a descoperi și de a pune în valoare calitățile care ne ajută să conviețuim în deplină armonie, ci din contră, se urmărește ca această aspirație firească a ființei umane să fie sufocată sub multitudinea de impulsuri egoiste propagate cu tupeu.

Joc responsabil?

Multiplicarea contemporană a suporturilor de comunicare și a noilor tehnologii oferă desigur, în general, posibilități frumoase. Mai ales posibilitatea de a alege programele care ne interesează. Dar oare nu suntem predeterminați în aceste alegeri?

Ca toate tehnologiile, internetul este încă un instrument pus la dispoziția noastră, însă utilizarea sa nu este separabilă de utilitatea pe care i-o atribuim. După cum am constatat și în cazul televiziunii, totul pare creat pentru ca noi să cedăm ispitei. Dezvoltarea jocurilor pe internet și atitudinea autorităților care monitorizează conținutul acestora este din acest motiv foarte clară. Urmărind să inculce ideea aparent decentă de „joc responsabil", autoritățile abuzează de rolul lor de instituție publică, ce este acela de a proteja consumatorul față de riscurile grave ale dependenței care apare extrem de frecvent și le cântă în strună producătorilor de jocuri. Aceștia urmăresc doar cucerirea unor noi segmente de piață, din care motiv creează fără încetare jocuri noi, pe care le vând fără scrupule celor ahtiați după ele. Este vorba deci de a vinde plăcerile unei activități ludice, atrăgând doar de formă atenția asupra consecințelor grave, cum ar fi dependența de joc, ceea ce este echivalent, analogic vorbind, cu a legaliza un drog și a-i lăuda aspectele „recreative".

Văzul este simțul pe care-l folosim cel mai mult pentru a ne orienta în lume, astfel că nu este de mirare să constatăm că suntem atât de fascinați de imaginile care ni se oferă, încât devenim pasionați. Cea mai bună metodă de a ne feri de efectele dăunătoare ale abuzului în privința televizorului este decizia radicală de a renunța la el. Așa este cazul cu toate produsele care creează dependență: s-a observat că este mult mai ușor să renunți la ele în totalitate, decât să încerci să le consumi așa-zis rațional. Cei mai mulți preferă să renunțe să gândească de sine-stătător, decât să facă un efort minim de a se adapta la realitate.

Televiziunea este la fel de periculoasă precum un drog foarte puternic

Vă prezentăm în continuare un interviu cu doctorul în neuroștiințe Michel Desmurget, un critic al manipulării televizate.

— În cartea dumneavoastră prezentați televiziunea drept un instrument aproape diabolic. Nu este exagerat? Acest lucru nu depinde de timpul pe care i-l acordăm?

— Diabolic este un cuvânt mare, dar eu îl asimilez cu un instrument nefast. Există timpul pe care am putea să îl acordăm televiziunii și timpul pe care i-l acordăm cu adevărat. Mulți oameni îmi vorbesc despre ceea ce ar putea fi televiziunea, însă eu am fost interesat de ceea ce este ea în realitate. Mi se spune: „Canalul TV *Arte* este foarte bun", dar *Arte* are, după statisticile oficiale, care sunt cel mai adesea măsluite, 1% sau 2% audiență, în timp ce TF1 are 30%. M-a interesat realitatea, și nu mitul unor posturi de televiziune pe care oamenii le selectează butonând în devălmășie pe tastatura telecomenzii în funcție de programele disponibile. Iar multe efecte nefaste, mai ales la copii, sunt independente de conținutul programelor. Un alt aspect: este înspăimântător să constatăm cât timp petrec oamenii în fața televizorului: 3 ore și 40 de minute pe zi, în afară de vizionarea filmelor de pe DVD-uri. Într-un an, un copil petrece mai mult timp în fața televizorului decât în fața educatorului de la școala gimnazială. În Franța, învățământul reprezintă aproximativ 2 ore și 20 minute de ore pe an, în vreme ce televiziunea consumă 2 ore și 15 minute pe zi, nemaipunând la socoteală filmele vizionate de pe DVD-uri.

Este fără îndoială posibilă și o utilizare a televiziunii în sens benefic, dar aceasta nu corespunde absolut deloc cu cea din momentul de față, dominată de interese mercantile adesea mizerabile și intenții necurate. Teoretic, se poate ajunge la un timp de vizionare rezonabil. De exemplu, în conformitate cu unele studii așa-zis științifice, un copil care ar consuma în fața televizorului un timp de 2 până la 3 ore pe săptămână, ar fi ferit de problema dependenței. Dar acest lucru nu corespunde cu ceea ce se petrece în realitate. Experiența dovedește că este mult mai ușor să nu ai televizor, decât să ai unul și să controlezi în mod rațional folosirea lui.

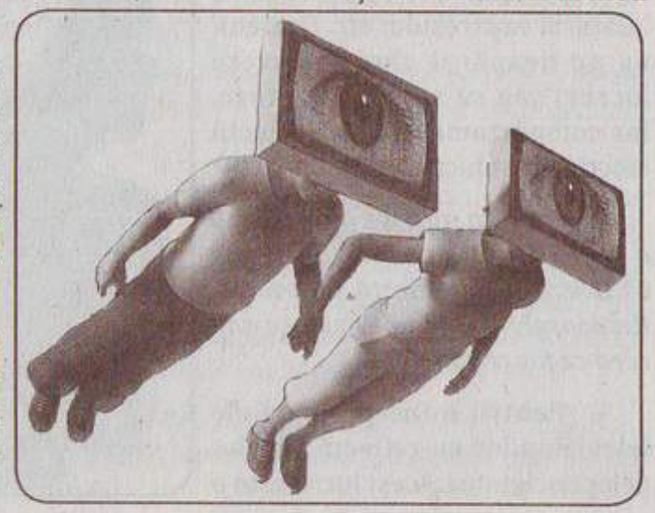

— Vânzarea de DVD-uri evidențiază preferințele consumatorului? Cinematograful și faptul de a merge la cinematograf reprezintă un act cultural, nu-i așa?

— În estimările statistice referitoare la adulți, nu s-a ținut cont de timpul alocat pentru vizionarea de filme de pe DVD-uri. În cazul

copilului, problema o constituie faptul că atunci când urmărește emisiuni TV sau filme, el stă așezat, rămânând într-o stare pasiv-receptivă. Efectele asupra somnului și sănătății copilului sunt la fel de nefaste, fie că este vorba despre un DVD sau despre un program de televiziune.

— În ceea ce privește postul TV Arte mai ales, vă amintiți cumva despre emisiunea „Des perles de qualité dans un océan d'inanité" (Perle de calitate într-un ocean de stupizenie). Dar dacă toate programele ar fi de calitate, am petrece și mai mult timp în fața televizorului!

— Am dat exemplul canalului *Arte* pentru că acesta mă amuză pe mine. Când sunt realizate sondaje de opinie, și acest lucru este valabil pentru toate domeniile, există efectul de „terță persoană" care are tendința să spună: „Ceilalți sunt debili, ei nu privesc decât programele pentru imbecili, eu urmăresc numai super-programele." Și atunci *Arte* este menționat mereu înaintea lui TF1. Dar când vedem ratele de audiență, *Arte* nici nu există! Mai sunt uimit de un lucru. Consider că există emisiuni interesante precum seria istorică *Apocalypse*, iar alți oameni adaugă *Home*, *L'Odyssée de l'espèce* etc. Acestea sunt emisiuni bune, dar ele necesită mii de ore de muncă și sume astronomice pentru producerea lor. Există aproximativ 600 de canale în Europa și nu putem produce pentru toate canalele cu acest gen de emisiuni. Seria *Apocalypse* este pentru mine prototipul unei emisiuni bune, bine făcute, gândite etc. Dar acest gen de emisiune nici măcar nu s-a aflat în topul 100 al audiențelor la sfârșitul anului. Telespectatorii preferă *Dr. House*. Am putea crede că dacă programele ar fi toate de calitate, am petrece și mai mult timp în fața televizorului, dar cifrele de audiență arată că nu aceasta este situația. În același timp, televiziunea este creată să ofere „plăcere", destindere, înlăturarea stresului etc. Oamenii nu au neapărat chef să învețe lucruri sau să se documenteze. Iar comportamentul lor reflectă efectiv acest lucru.

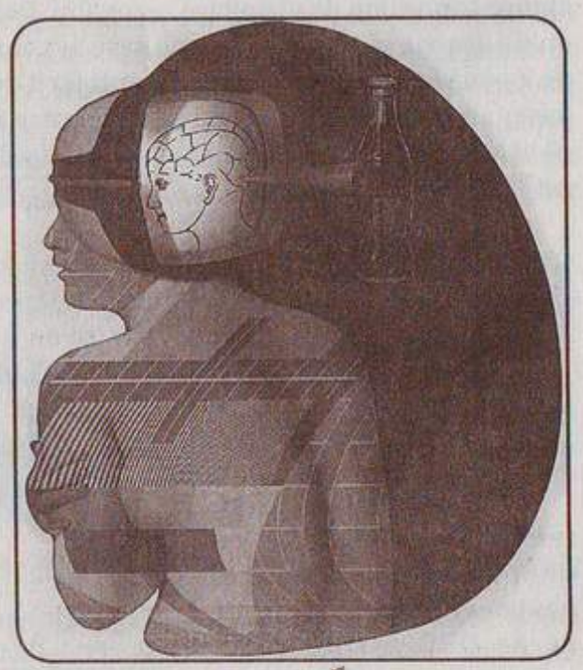

— Această nu este o problemă a societății în general? Se spune că televiziunea reflectă societatea. Responsabilă este televiziunea sau ceea ce fac comercianții?

— Pentru mine programele televiziunilor nu reflectă absolut deloc societatea. Acest lucru este o

escrocherie. Televiziunea este o prismă care nu are nimic de a face cu realitatea lumii, vizavi de violență, de exemplu. Dacă incidența actelor violente și a crimelor ar fi în societate la fel ca la televiziune, în câteva atunci săptămâni nu ar mai exista niciun locuitor viu în Statele Unite. Fiind o oglindă deformantă, televiziunea inventează pentru noi o pseudo-realitate care nu există. Studiile arată că oamenii care urmăresc excesiv programele TV ajung să creadă că realitatea este exact așa cum este ea prezentată la televizor. Dacă vom analiza dosarele medicale ale tinerelor fete care trăiesc într-o zonă izolată precum insula Fiji, de exemplu (dosare care au fost întocmite de apariția televiziunii), vom constata că acolo nimeni nu ținea regim de slăbire, iar numărul anorexicelor era nul. După trei ani de la apariția televiziunii în Fiji, veți descoperi că 70% dintre adolescente țin regim alimentar și că 12% dintre ele se înfometează voluntar, tocmai pentru că televiziunea a inoculat acest ideal halucinant al femeii slabe.

— Ați scris că televiziunea apelează la resortul fricii, de exemplu, dar eu știu că acesta este un aspect pe care-l întâlnim și în alte domenii, mai ales în politică.

— Da, există de altfel o carte foarte bună scrisă de către Corey Robin despre frica în politică („*The Fear: The History of a Political Idea*"). S-a constatat că dacă o persoană este adusă la o stare emoțională intensă chiar înaintea momentului publicitar, atunci ea reține mult mai bine mesajul reclamei comerciale. Se pare că majoritatea oamenilor sunt mult mai receptivi la astfel de sugestii mercantile în momentele în care le este teamă. Deci acesta este motivul real, deși ascuns, al prezenței excesive a violenței pe canalele de televiziune și presă. Fraza lui Patrick Le Lay despre „timpul creierului disponibil" este de o sinceritate cinică, dar cutremurătoare. Violența este prezentată pentru ca apoi publicitatea să poată întipări mai ușor informația în memorie fără voia noastră și chiar fără ca noi să înțelegem în mod real ce se petrece. Cercetările arată acest lucru în mod foarte clar. Efectul violenței și al fricii asupra capacității de reținere a informației este cunoscut de mulți ani, în cercuri restrânse.

— În cele din urmă, reluați această idee, amplificând critica pe care o făcea profesorul universitar Neil Postman în urmă cu 25 ani, în cartea sa „Amusing ourselves to death" (Murind de râs)?

— Da, dar cred că critica sa era cam teoretică, fiind orientată mai mult asupra informației și a manipulării, ca o continuare a ideilor lui Chomsky. Eu am fost interesat mai mult de studiile științifice cu privire la efectele televiziunii, studii care nu existau în urmă cu douăzeci și cinci de ani. Postman nu este interesat de efectele televiziunii asupra sănătății, violenței, dezvoltării intelectuală etc. În cazul lui este vorba mai mult despre o reflecție sociologică pur teoretică.

— Aveți mai mult de cincizeci de pagini de date despre diferite studii științifice. Sunt realizate, deci, în permanență studii asupra efectelor televiziunii, dar ele nu sunt totuși cunoscute de publicul larg?

— Cercetătorii sunt cam blegi uneori, pentru că ei consideră că odată ce studiul lor a fost publicat într-o revistă ştiinţifică, depinde apoi de fiecare dintre noi să meargă şi să-l caute. Cred că este o greşeală gravă din partea noastră.Bineînţeles, această literatură este publicată în engleză, cu un jargon ştiinţific inaccesibil, cu statistici complicate etc. Aceste studii nu sunt câtuşi de puţin cunoscute, cu atât mai mult cu cât ele au adesea o aparenţă caricaturală, prezentând adesea aceste aspecte într-un mod în care cititorul nu înţelege nimic.

— *Care este efectul televiziunii asupra consumului de tutun şi de alcool?*

— Trebuie să distingem două aspecte. Un factor de termen scurt: este adevărat că pentru cineva care fumează deja sau care consumă alcool, nu există efectul de inducere a unui comportament. Dar pentru cineva naiv şi neavizat şi care nu fumează, faptul de a vedea pe cineva fumând, în realitate sau la televizor, induce un comportament de acelaşi fel prin imitaţie. Astfel, dacă într-o cameră se află mai mulţi oameni şi le prezentăm acestora un fragment filmat în care o celebritate fumează, iar în altă cameră se află oameni cărora le prezentăm un fragment filmat cu cineva care nu fumează, iar apoi luăm o pauză, vom vedea că numărul oamenilor care în timpul pauzei fumează este de doi până la trei ori mai ridicat în primul grup. Acelaşi lucru şi în cazul alcoolului. Acestea sunt efecte dovedite experimental.

— *Dar acum vedem mai puţini oameni bând şi fumând la televizor decât în anii '60, aşa cum arată de exemplu filmul serial „Mad Men"!*

— Din nefericire, acest lucru nu este adevărat. Este prezentat în mod manipulator ca fiind adevărat numai în cazul publicităţii sau în emisiunile de dezbateri, de exemplu. Filmul „Mad Men" se bazează pe sfidarea principiilor morale şi există un element grotesc în acest fapt. Dar atunci când ne referim la studiile de conţinut, 80% dintre filmele aflate în topul celor mai bune 100 de filme prezintă oameni care fumează sau beau. Şi acestea sunt adesea comportamentele „de succes", bărbatul frumos sau femeia frumoasă, „învingătorul" care a obţinut succes în plan social, şi nu cel urât. Acest lucru ne conduce la cel de-al doilea aspect. Nu fumăm pentru că suntem stresaţi. Un tânăr în vârstă de 20 de ani care nu a fumat niciodată nu are niciun motiv real să se apuce de fumat. Intenţia fabricanţilor de ţigări este aceea de a-i determina să fumeze pe tinerii care au vârste cuprinse între 15 şi 20 de ani sau chiar mai puţin. Aceeaşi situaţie este actuală şi în cazul alcoolului sau al sexualităţii. Există lucruri care depăşesc barierele conştientului. Tinerilor li se spne că nu este bine să fumeze, însă ei văd toată ziua la televizor mai mult de 1.000 de ore pe an, oameni care fumează şi care beau alcool. Un studiu realizat pe o perioadă cuprinsă între 10 şi 30 de ani în care au fost urmăriţi fumătorii cronici şi factorii de mediu precum nivelul sociocultural, statutul de fumători sau de nefumători ai părinţilor, obezitate etc., a permis cercetătorilor să realizeze o triere a factorilor în ordinea importanţei.

Din 100 de copii care încep să fumeze, în cazul a peste 50 dintre ei putem spune că fumatul este cauzat de influenţa directă a televizorului sau a cinematografului. Studiile arată că 20% până la 30% dintre fumătorii cronici au început să fumeze pentru că au văzut acest lucru la televizor sau la cinema. Dacă luăm în considerare cazul a doi tineri, dintre care unul este un fan al lui Leonardo DiCaprio, iar celălalt al lui Tom Cruise – unul fumează, celălalt nu – riscul ca primul tânăr să se apuce de fumat este de 16 ori mai mare decât în cazul celui de-al doilea tânăr. În final, studiile evidenţiază că televizorul a ajuns să fie primul factor care influenţează un adolescent să fumeze, înaintea părinţilor şi a prietenilor.

Statistici pe cât de şocante, pe atât de adevărate

Timpul irosit în faţa televizorului

* Raportat la durata medie de viaţă, timpul mediu irosit de către un adult în faţa televizorului este mai mare de 15 ani: 3 ore şi 40 minute. Procentul de 20–25% din timpul serii şi 75% din timpul liber reprezintă de fapt... 56 de zile pe an.

* Un copil din categoria de vârstă 4–14 ani petrece în medie 2 ore şi 11 minute pe zi în faţa televizorului, adică 797 de ore pe an, plus 159 de ore de vizionare filme video, deci în total 956 de ore, faţă de 864 de ore la şcoală.

* În 2009, timpul mediu petrecut în faţa televizorului la scară mondială a fost de 3 ore şi 12 minute zilnic de persoană.

* Copiii cu vârste cuprinse între 4 şi 10 ani au ajuns să vizioneze chiar 80% din programele destinate adulţilor.

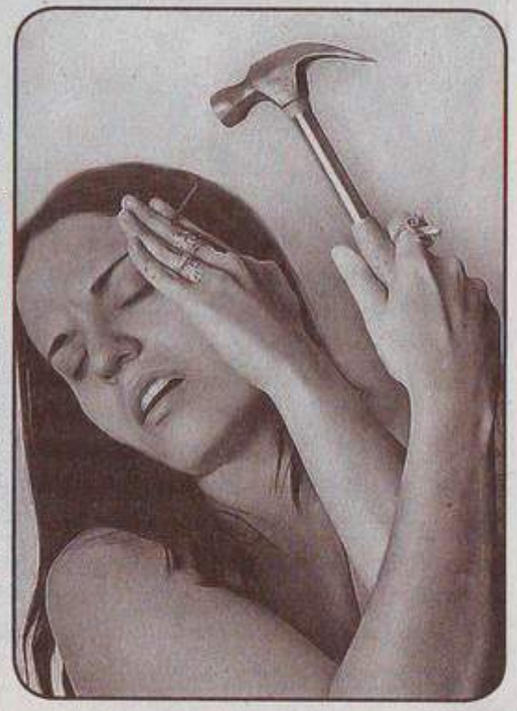

Când televizorul te prosteşte

* În anul 2009, un număr de 1.348 de elevi a fost supus unui test de dictare. Rezultatele obţinute: 60% au primit nota 0, iar 86% dintre note au fost sub medie.

* Fiecare oră de televizor pe săptămână reduce timpul consacrat temelor în proporţie de 14% pentru copiii cu vârste cuprinse între 4-6 ani, şi în proporţie de 18% pentru copiii cu vârste cuprinse între 9-12 ani. Mai mult de 2 ore alocate zilnic televizorului de către copiii cu vârste cuprinse între 4-14 ani reduce timpul consacrat temelor cu 28 până la 36%.

* Proporţia indivizilor cu vârste cuprinse între 15-24 ani care citesc cu

regularitate ziarul sau 20 de cărți pe an a scăzut la 50% în 25 de ani. Ea este urmată de 18–30% pentru reviste și de 17–33% pentru cărți.

* În același timp, proporția spectatorilor care petrec cel puțin 3 ore pe zi în fața televizorului a crescut cu o treime, de la 24 la 32%.

* Un copil de 4 ani aude în fiecare zi în medie 13.500 de cuvinte. Dacă televizorul rămâne deschis timp de 4 ore, numărul scade la 10.000 de cuvinte, adică cu cel puțin 25%.

Când televizorul te îmbolnăvește

* Un studiu australian realizat pe un grup de 9.000 de adulți de peste 25 de ani a arătat că fiecare oră petrecută în fața televizorului crește riscul de deces cu 10%.

* Un studiu realizat în anul 1985 pe adolescenți cu vârste cuprinse între 12-17 ani a arătat că fiecare oră petrecută zilnic în fața televizorului crește riscul de obezitate cu 2%.

* Un studiu recent realizat pe adolescenți cu vârste cuprinse între 15-18 ani arată că faptul de a petrece mai mult de 2 ore zilnic în fața televizorului crește riscul supraponderalității cu 55%.

Monica Dascălu

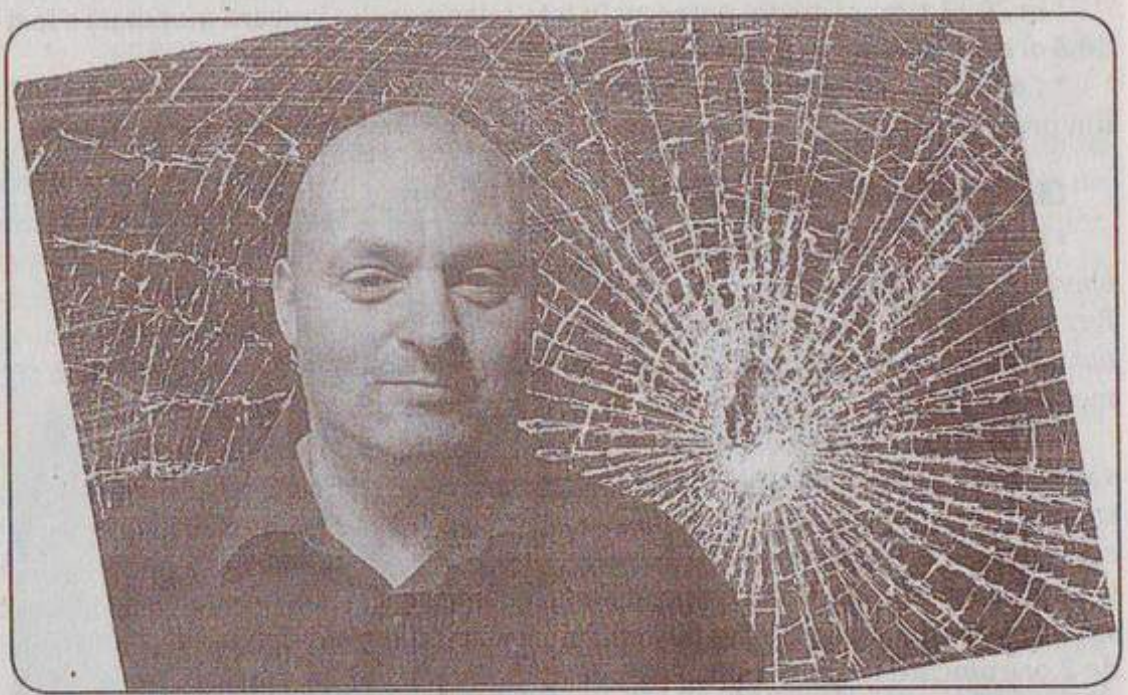

Michel Desmurget, doctor în neuroștiințe, autorul cărții „TV-lobotomia – adevărul științific asupra efectelor televiziunii", realizează un bilanț cutremurător al efectelor nocive ale televiziunii, pe care o acuză că prostește, că îi face pe oameni să fie bolnavi, fumători, violenți...

DINAMISTOGRAFUL

INSTRUMENTUL CARE FACE POSIBILĂ COMUNICAREA CU LUMEA SPIRITELOR

Deşi lumea spirituală şi cea materială nu par să interacţioneze direct, ele o fac totuşi într-un mod nevăzut şi tainic. Ne aflăm aici în faţa unei străvechi preocupări a fiinţei umane, cea a legăturii dintre spirit şi materie, a posibilităţii ca ceva material precum creierul să interacţioneze cu conştiinţa, care este imaterială. Această posibilitate există datorită prezenţei unei forţe subtile, de natură vitală, eterică sau chiar astrală, ce permite realizarea comunicării dintre spirit şi materie, rolul ei fiind cel de intermediator, la fel cum, analogic vorbind, electricitatea are nevoie de prezenţa unui mediu conductor pentru a se putea transmite, determinând efecte perceptibile cu ochiul fizic.

Această preocupare i-a determinat pe doi cercetători olandezi, Dr. J. L. W. P. Matla şi Dr. G. J. Zaalberg van Zelst, din Haga, să realizeze, în pragul secolului al XIX-lea o serie de experimente ştiinţifice care au culminat cu crearea unui aparat remarcabil pe care l-au numit dinamistograf. Matla şi Zelst erau renumiţi în cercurile oculte spiritiste olandeze, fiind faimoşi şi pentru munca lor originală referitoare la curenţii electrici de înaltă frecvenţă, aerul lichid şi compresia gazelor. Din punct de vedere ştiinţific erau deci bine documentaţi pentru sarcina pe care şi-au asumat-o. Concluziile lor finale, expuse într-o lucrare voluminoasă, intitulată „Misterul morţii", apărută în Olanda în anul 1913, au fost precedate de douăzeci şi doi de ani de muncă.

Să vedem mai întâi supoziţiile care stau la baza demarării unor astfel de experimente.

Constituţia fiinţei umane – Corpurile subtile

Fiinţa umană nu este constituită din hainele pe care le poartă, sau doar din carnea şi oasele trupeşti, ci, şi aceasta în primul rând, din componenta subtilă a eului interior. Aşa că nu este cu totul lipsit de adevăr să spunem că în această viaţă rareori vedem un om aşa cum este el cu adevărat, observând, de cele mai multe ori, doar ceea ce manifestă el în exterior, deoarece „Sinele" său real este în afara capacităţii de percepţie a simţurilor noastre obişnuite.

În tradiţia Yoga, fiinţa umană este privită ca fiind alcătuită dintr-un sistem ierarhic de învelişuri sau vehicule succesive (*kosha*-uri) din ce în ce mai subtile, fiecare vibrând cu o anumită frecvenţă dominantă. Frecvenţa specifică de vibraţie a fiecărui înveliş (*kosha*) este cea care îi conferă un grad mai mic sau mai mare de subtilitate. La nivelul cel mai de jos ca frecvenţă de vibraţie se află învelişul *annamaya kosha* (*kosha* = „înveliş", *maya* = „(iluzie) făcută din", *anna* = „hrană", „aliment"), „teaca" iluzorie constituită din componentele esenţiale conţinute în alimentele ingerate şi asimilate de om, în vreme ce la cel mai înalt nivel de vibraţie se află învelişul universal al realităţii transcendente sau *anandamaya kosha*, care este Pură Existenţă, Pură Conştiinţă şi Pură Beatitudine fără sfârşit şi care învăluie Sinele Nemuritor Divin (*Atman*). Între aceste două extreme – învelişul fizic grosier (*annamaya kosha*) şi învelişul beatitudinii (*anandamaya kosha*) – există o gamă de „vehicule" intermediare ce sunt perceptibile numai prin clarviziune: învelişul vital-emoţional (*pranamaya kosha*), învelişul psiho-mental (*manomaya kosha*) şi învelişul supramental (*vijnanamaya kosha*). Cu excepţia iniţiaţilor autentici şi a yoghinilor avansaţi, acestea nu sunt accesibile şi nu pot fi conştientizate în mod normal, în starea de conştiinţă a omului obişnuit, dar existenţa lor poate fi uneori dedusă din funcţiile lor specifice.

Corpul astral sau subtil – *sukshma sharira* – este alcătuit din trei învelişuri subtile: 1) *vijnanamaya kosha* (învelişul supramental sau al intelectului superior), care conţine cele cinci esenţe sau principii elementare (*tanmatra*) şi intelectul superior, *buddhi*, 2) *manomaya kosha* (învelişul mental-emoţional), care conţine ansamblul conştiinţei individuale *ahamkara - manas - chitta* şi 3) *pranamaya kosha* (învelişul eteric sau vital), care cuprinde instrumentele de cunoaştere (*jnanendriya*), instrumentele de acţiune (*karmendriya*) şi cele cinci sufluri subtile (*vayu*).

Abia de la nivelul lui *vijnanamaya kosha* putem aplica în mod propriu termenul *„sharira"*, care este interpretat de anumite şcoli spirituale ale hinduismului ca însemnând „dependent de cele şase principii", adică de intelectul superior (*buddhi*) şi de cele cinci esenţe elementare (*tanmatra*).

În anul 1912, L. Lefranc a realizat un studiu al corpului astral: „Chiar dacă are picioare, de vreme ce are formă umană, corpul astral al unei fiinţe vii nu se foloseşte de ele, deoarece acesta avansează instantaneu spre punctul unde vrea

să ajungă. Dacă în calea sa se găsește vreun obstacol, se înalță vertical, apoi își reia mersul în linie dreaptă. Se deplasează cu un kilometri la 15 secunde când se îndepărtează de subiectul de la care emană, dar această viteză este triplată, și uneori cvadruplată când revine la corpul material..." În experimentele sale, Lefranc a acționat asupra unui corp astral al unei ființe vii, unit cu corpul material printr-o legătură care, chiar dacă fluidică, îi stânjenea în mod pronunțat mișcările. Dar, pe măsură ce corpul astral se îndepărtează de trup, senzația de stânjeneală se diminuează foarte mult și, în consecință, viteza sa de translație crește proporțional. Pentru corpurile astrale care nu mai sunt legate de un corp material, viteza de translație este similară cu cea a curentului electric. Așa stând lucrurile, în planul astral picioarele nu mai sunt necesare... La fel se petrece și cu brațele care nu mai au utilitate pentru acest corp astral eliberat de materie.

Rămân organele senzoriale, adică toate simțurile, chiar și cel al atingerii. Din experimentele lui Lefranc rezultă că cele cinci simțuri ale corpului astral al unei ființe vii sunt mai rafinate decât în corpul material. Astfel, ochiul percepe nu doar culorile normale ale spectrului, ci și radiațiile ultraviolete și infraroșii cu lungimea de undă de până la 5 micrometri și distinge culorile principale. Mirosul și gustul sunt și ele mai intense. Auzul, care în mod normal nu percepe decât cele șapte octave ale pianului, poate să perceapă paisprezece. Pentru corpul astral, zona de producere a senzației se localizează cu ușurință, dar are o particularitate: este difuzată pe toată suprafața corpului.

În corpul astral al unei ființe defuncte, toate simțurile se contopesc într-unul singur pe care îl putem numi „simț astral" și care servește pe post de auz, văz, miros și simț tactil, fără a enumera și alte simțuri care nu există în mod normal, dar care se revelează, de exemplu, în timpul hipnozei. Și acest fapt este logic, științific vorbind, de vreme ce simțurile noastre nefiind organizate decât pentru a percepe fiecare o anumită cantitate de vibrații, este ușor să concepem existența unui simț nou care percepe totalitatea vibrațiilor.

Cum se poate însă demonstra că există o continuitate a conștiinței chiar și după distrugerea corpului fizic?

O putem face într-un singur mod. Să intrăm în legătură cu acea conștiință, dacă mai există, și să obținem de la ea dovada continuării existenței ei. Așa

cum s-a demonstrat existența argonului în atmosferă, izolându-l, la fel trebuie să demonstrăm existența acestei conștiințe izolând-o și făcând-o să ne probeze „identitatea ei personală", iar aceasta trebuie să se realizeze la fel cum se petrecea pe pământ, și anume, furnizându-ne fapte pe care doar acea conștiință le cunoaște. Chiar și o anumită formă de supraviețuire dovedește existența unei identități personale. Această demonstrație se poate face în două moduri: prin manifestări mentale, în care se încadrează așa-numitele scrieri și vorbiri automate, viziuni, „mesaje" și întreaga clasă de fenomene mentale cunoscute pentru cei ce studiază științele oculte, cealaltă cale fiind prin manifestări fizice – materializări, fotografii, voci, zgomote etc. – ce indică prezența unei inteligențe. De asemenea s-au folosit și telegraful, telefonul, precum și alte aparate. Se pune întrebarea dacă aceste instrumente sunt manipulate direct de o anumită inteligență externă (un spirit) și dacă da, cum? Dacă se poate dovedi identitatea spiritului, ne aflăm în fața unei comunicări instrumentale directe cu lumea spirituală! Este un gând colosal! Să vedem ce progrese s-au făcut în această direcție.

Experimente inițiale

Primele experimente au fost destul de primitive. S-a construit o mică încăpere cu o podea solidă din beton, pentru ca vibrațiile pământului să fie pe cât posibil oprite, având dimensiuni de 2,1 m pe 1,8m. Geamurile au fost acoperite cu un material gros, negru iar ușa ce conținea un mic geam a fost obturată cu storuri. Experimentatorii se aflau în afara încăperii de unde urmăreau fluctuațiile instrumentelor în timpul experimentului. Așadar, nu s-au aflat deloc în acea cameră pe durata desfășurării experimentelor.

În această cameră a fost plasat mai întâi un cilindru de carton având o înălțime de aproximativ 50 de centimetri și o capacitate de aproximativ 22 de litri, adică două cincimi dintr-un trup uman. Cilindrul fost acoperit cu foi de staniol ermetizându-l complet. S-a făcut un mic orificiu pe partea superioară a cilindrului prin care s-a introdus un tub flexibil din cauciuc, conectând astfel interiorul cilindrului cu un manometru, un fel de termometru ce a fost plasat într-o parte și care conținând o picătură de alcool care în condiții normale ocupa poziția din centrul tubului de sticlă. Dacă vreun obiect solid s-ar fi introdus în cilindru, bineînțeles că o parte din aerul pe care îl conținea ar fi fost înlocuit iar această picătură de alcool ar urca pe scala gradată până în dreptul cifrei corecte, indicând astfel cantitatea de aer înlocuit. Inițial, instrumentul a fost testat în mai multe moduri și a dat valori exacte.

Apoi cercetătorii s-au retras și i-au cerut „forței umane", cum numeau ei „spiritul" ce trebuia să se manifeste, nevoind să-i spună pe nume, să intre în cilindru și să înlocuiască o parte a aerului conținut. S-a notat cu cât s-a modificat volumul de aer din cilindru. La cerere, picătura de alcool a fost făcută să urce și să coboare de câteva ori. Astfel a fost exclus factorul de coincidență.

Curând s-a observat că acest cilindru era prea mic. Așadar s-au construit

alți cilindri având capacitatea de 40, 50, 55 și respectiv 60 de litri. După multe observații, doctorii Matla și Zelst au ajuns la următoarea concluzie: capacitatea corpului ce ocupa cilindrul era de aproximativ 53 de litri, iar greutatea sa de 69,5 grame. Aceste rezultate au fost verificate prin folosirea unui al doilea cilindru având rol de „control".

Au fost făcute apoi experimente care să furnizeze celelalte trăsături caracteristice ale neobișnuitului „corp", obținându-se următoarele concluzii:

– corpul se contracta și se expansiona la voința spiritului;

– greutatea sa specifică era de aproximativ 12,24 mg, mai ușoară decât hidrogenul și de 176,5 de ori mai ușoară decât aerul;

– voința acționa mecanic asupra corpului, determinându-l să se expansioneze (să se ridice) sau să se contracte (să coboare). Așadar încă se mai supunea acțiunii forței gravitaționale.

– atomii care compuneau corpul erau mici și grei, având între ei spații largi care îi separau. Densitatea corpului era apropriată de cea a aerului exterior.

Dinamistograful

Aceste calcule au fost bazate pe experimentele timpurii ale celor doi cercetători. Datorită instrucțiunilor pe care le-au primit de la spiritele cu care au comunicat, cercetătorii olandezi Matla și Zelst au avut inițiativa de a construi un aparat foarte elaborat și ingenios numit de către ei dinamistograf. Este necesară o descriere a acestui aparat, unul dintre cele mai elaborate dispozitive construite vreodată pentru comunicarea directă cu lumea spiritelor.

Dinamistograful este un aparat electro-mecanic constând din trei părți principale: (1) tasta (2) indicatorul; și (3) dispozitivul de înregistrat.

Indicatorul constă dintr-un disc pe care sunt marcate 28 de spații echidistante. În aceste spații sunt marcate literele alfabetului, un punct și un spațiu gol. Aceast disc este acționat de un motor independent astfel încât să realizeze a douăzeci și opta parte a rotației sale în cinci secunde, adică să indice o literă la fiecare cinci secunde. Acastă literă apărea printr-o mică deschizătură și dacă tasta era apăsată atunci, litera se imprima prin intermediul dispozitivului de înregistrat.

Dispozitivul de înregistrat constă dintr-un ciocănaș care este fixat de un magnet. În momentul închiderii contactului electric (ca rezultat al apăsării tastei) magnetul era atras, ciocănașul lovea panglica de cerneală sub care se afla litera corespunzătoare literei indicate pe disc. În acest mod, litera era înregistrată instantaneu pe o bandă de hârtie asemănătoare celor folosite în zilele noastre pentru casele de marcat. Tasta era o piesă foarte complexă, pe aceasta spiritul era rugat să o apese în momentul în care apărea litera potrivită pe disc. Tasta consta dintr-un ansamblu de pârghii, membrane, inele și elice care făceau ca cea mai fină atingere a ei să fie înregistrată. Astfel, oricât de delicat ar fi fost atinsă ciocănelul înregistra litera indicată în acel moment. Curentul electric era furnizat de un generator Wilmshurst. Lumina din încăpere provenea de la lampă

de acetilenă pe care cercetătorii au considerat-o mai eficace. Membrana din componența tastei avea o lățime de 38 de centimetri. Întregul aparat era plasat într-un spațiu închis și era menținut la temperatură constantă, într-o atmosferă uscată. Experimentele sau „comunicațiile" făcute prin dinamistograf au fost realizate pe o perioadă de un an, timp în care s-au primit mesaje zilnic. Experimentatorii afirmau că greutatea spiritului scade gradat pe măsura trecerii timpului, un spirit având o vârstă de 100 de ani cântărind doar un sfert din cât cântărește unul de zece ani! Așadar este evident că se produce o dezintegrare lentă. De asemenea, ei susțineau că spațiile dintre moleculele care alcătuiesc corpul spiritului sunt de 176 de ori mai mari decât cele dintre moleculele de aer. Întregul corp al acestei entități neobișnuite este plin cu aer și nu este separat de atmosferă prin niciun înveliș protector impenetrabil. Ei considerau că ființa poate să treacă prin obiecte solide printr-un fel de osmoză, moleculele sale fiind suficient de mici și suficient de distanțate pentru a permite aceasta. S-a constatat că un rol determinant pentru caracterul manifestărilor îl au condițiile atmosferice, căci fenomenele se petreceau cu mai mare frecvență și claritate primăvara și vara decât toamna și iarna, anotimpuri care în Olanda sunt foarte ploioase. Aceasta sugera o anumită conexiune cu electricitatea atmosferică iar legătura pare și mai evidentă dacă luăm în considerare faptul că la altitudini înalte și în zone cu climă uscată, diversele fenomene psihice sunt de obicei mai intense.

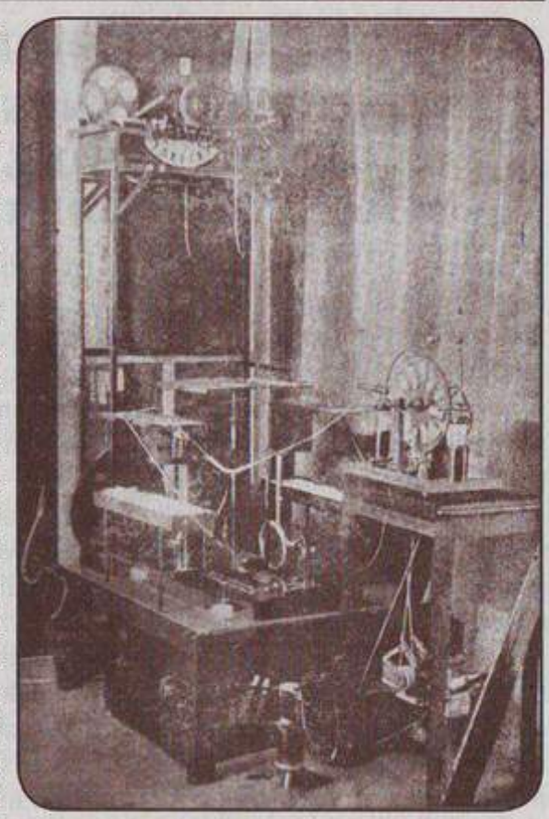

Dinamistograful

Ceea ce este cu totul deosebit în cazul acestui aparat este faptul că prin intermediul său, spiritele se pot manifesta direct, fără intermedierea unui medium, fapt considerat imposibil anterior.

Chiar dacă concluziile experimentelor realizate de cei doi cercetători nu au un caracter de infailibilitate, ele oferă rezultate concrete într-un domeniu a cărui existență nu a putut fi până atunci obiectivată, măsurată și afirmată cu tărie: Lumea de dincolo.

profesor yoga Gregorian Bivolaru

CÂMPUL BIOENERGETIC

UN SECRET CUNOSCUT DE MILENII DE CĂTRE YOGHINI, EVIDENȚIAT CU MIJLOACELE MODERNE ALE ȘTIINȚEI

În acest secol 21, accentul științei trece tot mai mult de la o viziune materialistă, separatoare și îngustă spre o viziune spirituală, integratoare și plină de viață. Sistemele vii constituie pentru savantul vizionar cazul mai general, în vreme ce studiul sistemelor nevii este un caz particular. Aceasta este deja o transformare majoră de paradigmă științifică, în care idei anterior considerate ca fiind neștiințifice sunt acum aduse în sfera de preocupări a științei, ale cărei granițe se modifică mereu, pentru a integra noile descoperiri.

Oamenii de știință materialiști s-au bazat pe instrumentele de investigație ale vremii, precum și pe propriile simțuri. Telescopul și microscopul, iar mai târziu aparatele electronice i-au ajutat în explorările lor. Era informației ne-a demonstrat necesitatea de a integra date privitoare la sistemele vii în încercarea noastră de a dezvolta modele științifice, de a face predicții și de a oferi explicații pentru diferite fenomene, deoarece informația este asociată cu sistemele vii. Materialismul a atins apogeul cu calculatorul digital, care este în această direcție cel mai puternic instrument cunoscut de cei mulți. Cu toate acestea, instrumentul cel mai adecvat pentru viitoarea eră biologică pare să fie o invenție relativ recentă, Bioscopul.

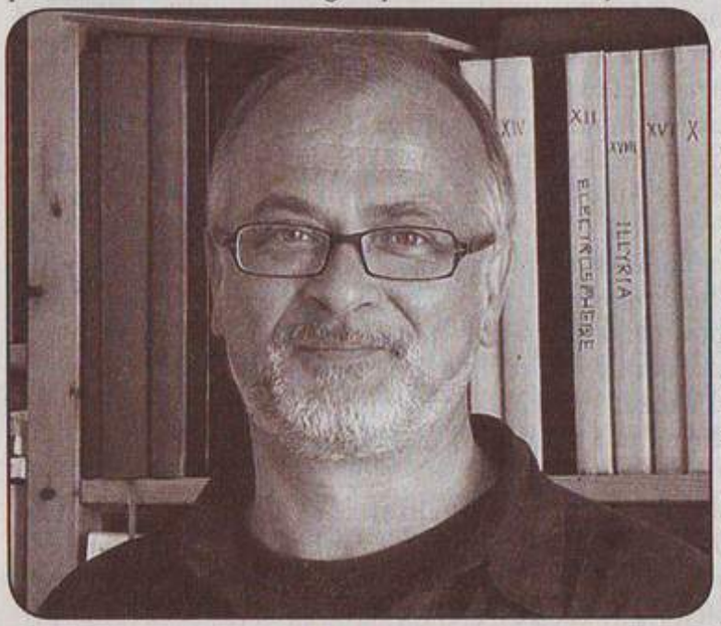

Pier Rubesa

Deși sunt cu totul extraordinare, cercetările lui Pier Rubesa sunt încă destul de puțin cunoscute publicului larg. Rubesa a fost dintotdeauna fascinat de toate formele de vibrație. El a studiat muzica și tehnologiile asociate cu aceasta, precum și teoria undelor. În acest sens, el a realizat că sistemele vii au ritmuri și regularități care le caracterizează și prin intermediul cărora putem interacționa cu ele.

Principiul de funcționare a Bioscopului se bazează pe observația că sistemele vii sunt asociate cu un câmp energetic măsurabil. Deși în acest domeniu nivelul energetic este foarte redus, printr-o tehnică inginerească perfecționată și folosind idei luate din domeniul sistemelor sonore și al electronicii, se pot extrage informații complexe asociate cu ființele vii. Rubesa a reușit să pună în evidență câmpurile electrice care animă ființele vii. Această descoperire aduce cu sine o viziune nouă și transformatoare asupra lumii înconjurătoare și asupra propriei noastre ființe. Cei care se familiarizează cu rezultatele acestor cercetări ajung să înțeleagă intimitatea și profunzimea legăturilor noastre cu lumea vegetală și cu întreaga Creație.

Vă prezentăm în continuare interviul în care savantul Pier Rubesa și-a prezentat pentru prima oară descoperirile cu totul deosebite:

— *„ Spuneți-ne câteva cuvinte despre studiul dumneavoastră.*

— Studiez câmpurile electrice emise de toate viețuitoarele, de ființele umane, de plante, de animale, de apă, precum și de celulele și organele care intră în alcătuirea ființelor vii. Fenomenul este cunoscut de mai bine de un secol, însă a fost considerat de către corifeii științei materialiste ca fiind un fel de „zgomot de fond" nedorit, astfel că difuzarea informației către publicul larg a fost blocată. Acest fenomen corespunde unui câmp electric de joasă frecvență. El este o manifestare a ființelor și a lucrurilor, este prezent tot timpul în jurul nostru și constituie, analogic vorbind, muzica abia perceptibilă a interacțiunilor noastre cu alte ființe umane, dar și cu plantele, cu animalele... Fenomenul este dinamic, căci respirația, bătăile inimii, digestia etc. își modifică manifestările în permanență, și astfel câmpul electric emis nu este niciodată identic, chiar dacă are caracteristici stabile, specifice fiecărei ființe în parte.

— *La fel ca amprentele digitale?*

— Ei bine, nu. Fiecare ființă vie emite efectiv un câmp electric care îi este caracteristic, dar, spre deosebire de forma degetelor noastre, care este fixă, câmpul electric este dinamic. Dacă ar fi ceva fix, am putea să-l privim și să spunem: „Iată-l pe Paul, sau aceasta este Maria", dar dacă persoana respectivă se mișcă și acționează în vreun fel, câmpul ei electric se modifică, deoarece interacționează cu materia și cu mediul înconjurător. Orice mișcare pe care o facem determină modificări în câmpul nostru electric. De ce? Pentru că mișcarea este o vibrație: deschiderea brațelor sau mișcarea capului modifică prin urmare câmpul electric pe care îl emitem.

— *Ce se petrece atunci când medităm sau ne rugăm?*

— În sistemele biologice există două tipuri de funcții vibratorii: în primul rând funcțiile biochimice, care acționează cu o mare viteză și pe o frecvență foarte înaltă, iar în al doilea rând există funcțiile biologice de frecvență joasă. De exemplu, bătăile inimii au o frecvență de 1,3/1,5 Hertz, în timp ce respirația noastră are mai puțin de un Hertz... Și la plante anumite funcții, cum ar fi

diviziunea celulară, se desfășoară tot pe frecvențe joase. Deci, dacă noi medităm sau ne rugăm, facem să coboare frecvența de vibrație a undelor cerebrale iar aceasta va influența și câmpul nostru electric.

— *Cum ați ajuns să faceți această descoperire?*

— Am efectuat o serie de cercetări asupra sunetului, în studioul meu din Toronto. Într-o zi am creat un sunet specific, care a început să interacționeze cu mine: sunetul se modifica în funcție de mișcările mele, aparent fără niciun motiv. Intrigat, am început să studiez fenomenul și astfel am ajuns să dezvolt un mic circuit, iar apoi să creez Bioscopul. Acest aparat este utilizat de mai bine de cinci ani în laboratoarele din Elveția, Franța, Statele Unite și Japonia în scopul studierii fenomenelor electrice dinamice care se manifestă în sfera viului.

— *Puteți să ne faceți o demonstrație?*

— Iată, iau o plantă pe care o așez pe captatorul de unde al Bioscopului. Pe ecran a apărut un semnal. Apoi, pentru a testa interacțiunea plantei cu o persoană, îmi apropii mâna de plantă fără a o atinge. Pe monitor a apărut imediat o modificare a caracteristicilor câmpului electric al plantei. Este deci ușor de observat această interacțiune dinamică ce are loc între diferite persoane, plante, animale, cu atât mai mult cu cât câmpul electric al ființelor vii este sensibil la cele mai mici modificări. Facem acum experiența inversă: plasăm electrodul Bioscopului pe mine însumi pentru captarea câmpului meu electric, urmând

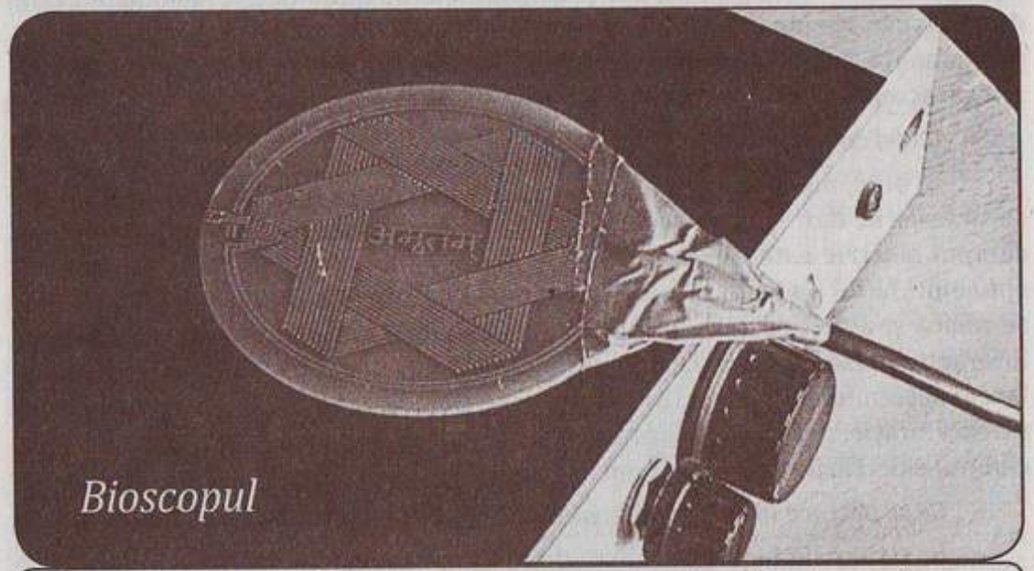

„Bioscopul pe care l-am conceput captează și pune în evidență acest fenomen al câmpurilor electrice emise de ființele vii. Chiar dacă fenomenul este cunoscut de mii de ani, mai ales în Orient, unde energia subtilă este numită chi *sau* prana, *nu au existat până recent aparate științifice care să o poată măsura." (Pier Rubesa)*

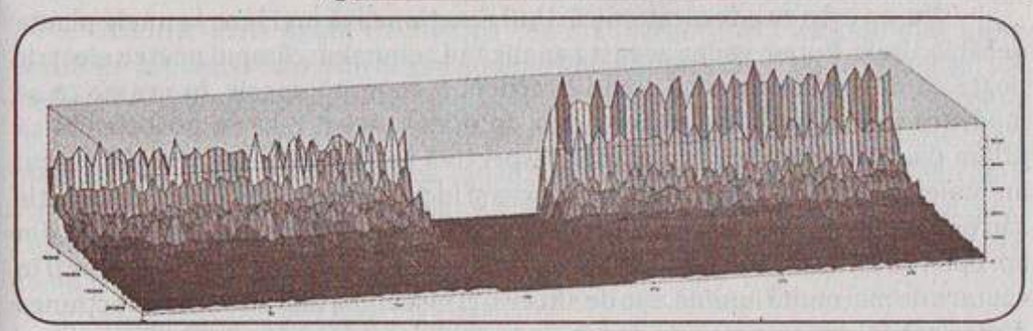

Figura 1 – În stânga este prezentat câmpul electric al unei plante, iar în dreapta cel al unei ființe umane, măsurate cu ajutorul Bioscopului.

să testez modificările acestuia în momentul interacțiunii cu planta. În timpul analizei spectrale, constatăm că această interacțiune dintre mine și plantă mi-a modificat complet caracteristicile câmpului electric.

— *Se pare că dacă rămânem o vreme într-un mediu în care există plante, aceasta ne reîncarcă propriul câmp electric și poate chiar să ne vindece. Deci, natura...*

— ... are, cu siguranță, un efect major asupra noastră. Atunci când ne plimbăm, de exemplu printr-o pădure, pe câmp, pe malul unui râu sau la malul mării, se produce o reacție electrică specifică în profunzimea ființei noastre. Studiile arată că în acele momente de fuziune cu natura, noi primim o informație electrică ce interacționează la nivel atomic și molecular. Această reacție electrică ce v-a fost acum demonstrată printr-o metodă științifică ne ajută să înțelegem viața, să învățăm cum să fim sănătoși și armonioși... În plus, este un fenomen unic și individual.

— *Interacțiunea nu este deci identică de la o persoană la alta, de la o plantă la alta?*

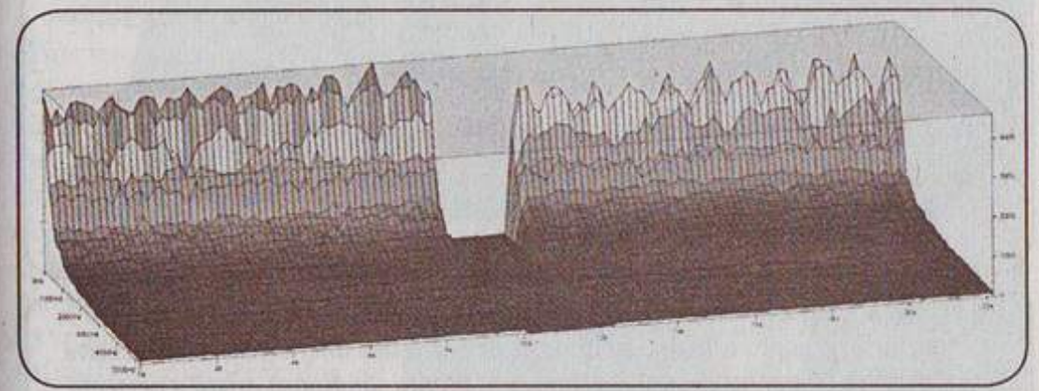

Figura 2 – În stânga putem vedea câmpul electric al unei persoane, iar în dreapta este prezentat câmpul său electric atunci când atinge o plantă.

— Nu, ea este cu adevărat unică. Unii reacționează mai bine la unele plante decât la altele. Putem vedea aceasta analizând semnalul: câmpul nostru electric poate să nu varieze în mod semnificativ la o anumită specie, în vreme ce se modifică foarte mult în interacțiunea cu o alta. Acest test ne poate ajuta să aflăm dacă interacțiunea cu planta respectivă ne face bine sau nu. Și în cazul animalelor se petrece la fel. Putem observa și în pădure acest fenomen de atracție sau de respingere, atunci când ün copac crește îndepărtându-se de copacul din apropierea sa. Acest lucru nu se petrece doar pentru că arborele respectiv ar fi în căutare de mai multă lumină, sau de altceva, ci înseamnă mai ales că interacțiunea dintre cei doi copaci este una de respingere, și acest lucru poate fi măsurat.

— *Se poate trage concluzia că plantele au emoții?*

— Eu consider că orice viețuitoare are un rost de-a lungul întregii sale existențe, are o formă de conștiință, dar deocamdată nu pot să demonstrez aceasta în mod indubitabil.

— *Ați realizat și alte experimente care demonstrează existența unor similitudini între plante și ființele umane?*

— Am evidențiat efectul muzicii asupra plantelor: acestea au reacționat imediat, modificându-și câmpul electric. Este logic, deoarece muzica este un fenomen fizic care își propagă vibrațiile, undele și chiar propria forță în spațiu. Mai mult, ea transmite o informație specifică, ce interacționează cu tot ce este viu, fie că este vorba de plante, ființe umane sau animale, și le modifică astfel câmpul electric.

— *Aceasta explică numeroasele experiențe care dovedesc că plantele îl preferă pe Mozart.*

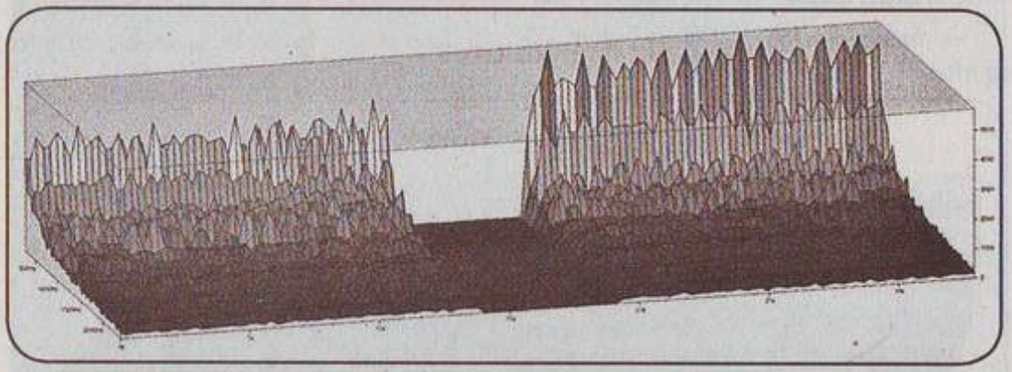

Figura 3 – Teste efectuate pe două roșii dintr-o seră. Avem o plantă bolnavă în stânga, iar în dreapta este una sănătoasă. Se pot vedea diferențele semnificative ale structurii câmpului electric: în timp ce la planta sănătoasă există o perfectă continuitate a energiei, la planta bolnavă apar rupturi, discontinuități. Acest fenomen se manifestă atât la ființele umane, cât și la animale.

— Studiile mele arată că muzica cea mai structurată dă cele mai bune rezultate la plante, mărindu-le sau ameliorându-le caracteristicile câmpului lor electric. Muzica structurată este, în special, muzica barocă, muzica clasică, în timp ce, deloc surprinzător, stilul *heavy metal* perturbă câmpul electric, provocând prea multă agitație. De asemenea, muzica tehno perturbă, slăbește și destramă structurile câmpului electric, chiar dacă ființele au capacitatea de a se adapta. La modul general, se poate spune că anumite stiluri muzicale sau anumite sunete au un efect nefast asupra câmpului electric.

— *Așa se petrece cu viața urbană...*

— Într-adevăr, zgomotul străzii, al traficului, sutele de canale de muzică și televiziune provoacă un adevărat haos sonor. Se știe că undele sonore traversează materia, deci și trupul nostru, ne ating nervii, mușchii, oasele și ne obosesc, distrugând structurile vibratorii ale ființei. Liniștea permite câmpului nostru electric să se structureze fără a fi influențat din exterior. Este, deci, foarte important să fim atenți la sunetele la care ne expunem și să ne îmbăiem cât mai des într-o atmosferă de liniște.

— *În caz de boală, câmpul electric se schimbă?*

— În caz de boală, câmpul electric se schimbă în mod semnificativ. Desigur că are loc, în acest caz, și un proces chimic, dar bolile încep în mare parte printr-o modificare a câmpului electric. Este normal, căci bariera informațională este cea care ne protejează și ea este fundamentală în acest proces.

— *S-a constatat că plantele ne pot vindeca, și, în orice caz, ele au un efect benefic asupra noastră...*

— Am făcut multe experiențe pentru a afla cum ne pot influența plantele sănătatea. Am constatat că, dacă trăim într-un mediu în care există plante, câmpul nostru electric se reîncarcă și ele pot chiar să ne vindece. Astfel, testând acțiunea extractelor din plante, a infuziilor și aplicațiilor de uleiuri esențiale, am constatat că acestea modifică foarte mult informațiile câmpului

electric al unei persoane, pentru că plantele nu generează doar o acțiune chimică ci, mai mult decât atât, transmit o anumită informație câmpului nostru electric, ceea ce îi permite trupului nostru să reacționeze chiar și atunci când este vorba doar de extracte din plante.

— *Plantele pot avea și o influență negative asupra noastră?*

— Da, atunci când sunt toxice, de exemplu, sau atunci când le provoacă alergii anumitor persoane. Acțiunea lor este în acest caz perturbatoare pentru câmpul nostru electric. "

Efectul Backster: plantele au emoții!

Încă din 1996, Cleve Backster a reușit să demonstreze că celulele vii, chiar și cele vegetale, sunt foarte sensibile și reacționează la evenimentele, emoțiile și intențiile umane care se manifestă în apropierea lor. El a realizat sute de experiențe care l-au condus la aceleași rezultate. Iată descrierea primului său experiment în momentul declicului: „Mă întrebam cum aș putea să tulbur liniștea unei plante. Am început prin a înmuia frunza unei plante într-o ceașcă de cafea caldă. Răspunsul plantei, dacă aș putea să îl definesc astfel, a fost ceva ce am reușit să identific ulterior ca fiind îngrijorare, neliniște. Această stare corespundea unui grafic descendent. Dar după 30 de minute și 55 de secunde de la începerea experimentului, mi-a venit ideea să ard acea frunză, și totodată am vizualizat aceasta. Nu am rostit niciun cuvânt, nu am făcut niciun gest, nu am atins aparatul care înregistra, astfel că singurul lucru care ar fi putut stimula planta era imaginea mea mentală. Planta a înnebunit de-a binelea, markerul a depășit careul la marginea superioară a hârtiei. Am plecat să caut chibrituri într-un birou vecin și am aprins unul, îndreptându-l către plantă. Am observat că obținusem deja prin manifestarea intenției aceeași reacție paroxistică, așa că nu a fost necesar să merg mai departe. Am încercat apoi altceva, am pus chibriturile pe biroul secretarei, îndepărtând astfel ceea ce făcea obiectul amenințării. Planta s-a calmat imediat. Am înțeles atunci că descoperisem ceva important, deoarece nu exista nicio altă explicație. Nu mai era nimeni în laborator și nu făcusem nimic care să fie asimilabil unei acțiuni mecanice. Într-o clipă, mi s-a modificat întreaga viziune asupra lumii. M-am orientat atunci cu toată ființa către această cercetare." Cleve Blackster consideră că ceea ce el a descoperit este exact și că numeroasele teorii științifice pe care ne-am fondat întreaga existență ar trebui puse sub semnul întrebării și reconsiderate, lucru care întârzie, dar care se va petrece în mod inevitabil la un moment dat.

— *Ați început să ne vorbiți despre pădure...*

— Atunci când intrăm într-o pădure, se produce o reacție în lanț. După ce trecem de primul copac care reacționează la prezența noastră, este nevoie doar de o clipă pentru ca acesta să transmită informația tuturor copacilor. Întreaga pădure este conștientă de prezența noastră, căci are loc o comunicare subtilă și o adevărată interacțiune: noi influențăm copacul și el ne influențează pe noi.

Desigur, acest lucru este deja cunoscut, mai mult sau mai puțin, noutatea constă doar în descoperirea unei metode științifice incontestabile de măsurare a acestor modificări ale câmpurilor electrice. În concluzie, acest efect este în mod evident benefic pentru ființele umane.

— *Ce experiențe ați mai efectuat asupra plantelor?*

— Aș vrea să vă expun și alte experimente de laborator asupra plantelor, care de data aceasta m-au făcut să-mi pun întrebări serioase asupra legăturii care există între alimentație și sănătate. Totul a început cu un test asupra trifoiului, realizat la cererea unei universități. Astfel, din cele patru eșantioane de trifoi pe care le-am măsurat, două dintre ele prezentau caracteristici electrice complet diferite. La finalul testului mi s-a precizat că... cele două eșantioane aparțineau unor plante modificate genetic! Deși structura chimică era aproape aceeași, în proporție de 99,96%, totuși diferența de câmp electric și de structură era gigantică, ele neavând câtuși de puțin aceeași dinamică. Un alt experiment a fost realizat într-o universitate din Elveția. De această dată, au fost comparate câmpurile electrice ale porumbului natural și ale celui modificat genetic. Și de această dată, a fost pus în evidență faptul că, deși constituția chimică era foarte asemănătoare, structura și diferențele energetice, mai exact spus, informația care se găsește în acest câmp electric, erau complet diferite. Aceasta ne dă serios de gândit în legătură cu folosirea OMG-urilor în alimentație. Până în prezent, toate studiile efectuate erau îndreptate către efectele și funcțiile chimice ale alimentelor. Ceea ce am reușit să evidențiez este faptul că trebuie de asemenea să fie măsurate, luate în seamă și efectele energetice și cele electrice. Atunci când animalele mănâncă porumb, datorită procesului digestiv are loc o reacție chimică. Porumbul respectiv conține și informațiile specifice câmpului său electric. Faptul că este natural

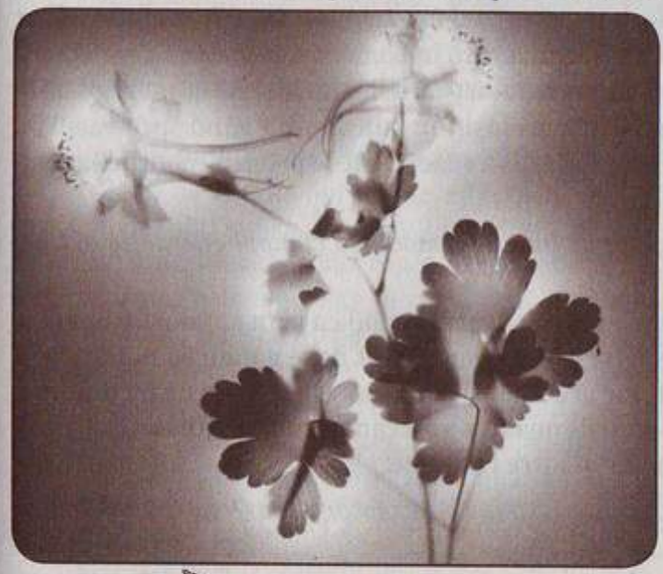

sau modificat genetic va influența considerabil informația care intră în organismul animalului. Acest amănunt este foarte important întrucât trupul, și acest lucru este valabil și la ființele umane, s-a obișnuit, de mii și mii de ani, cu anumite reacții chimice și energetice, deci cu o anumită informație pe care o primea. Astfel, dacă el va „înțelege" structura chimică, ce a rămas aproape neschimbată, dar

nu va mai „înțelege" informația legată de această structură, care vor fi consecințele? Am demonstrat că anumite plante modificate genetic având o compoziție chimică ce diferea cu doar 0,5% față de varietățile naturale, generau totuși un câmp electric complet diferit. Este deci stringent necesar să se efectueze cercetări serioase pentru a studia efectele organismelor fabricate în laborator prin inginerie genetică, înainte de a se încerca impunerea acestora pe piață din cauza unor interese mercantile.

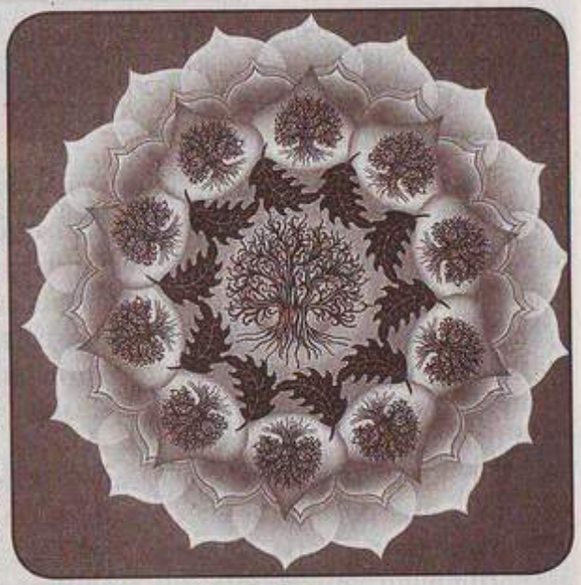

— *Ați menționat la început că și apa emite un câmp electric...*

— Am efectuat mai multe teste în universități și mari concerne din Franța, Statele Unite și Japonia. Apa este o substanță specială, cu adevărat bioactivă, al cărei câmp energetic poate fi efectiv măsurat. S-a constatat, de exemplu, că acesta se modifică dacă punem pur și simplu o plantă în apropierea unui vas cu apă. Una din experiențele cele mai interesante a avut loc într-un laborator din Elveția, într-o cameră complet izolată de influența oricăror unde externe, fie ele electromagnetice, acustice sau luminoase etc. Acest experiment simplu a fost realizat cu diverse persoane, de mai multe ori și în zile diferite: a fost pus un pahar cu apă pe o masă, într-o cameră cu ușa închisă, fiind înregistrat doar câmpul electric al apei. Apoi a fost introdusă în cameră o persoană care stătea cam la 3 metri de vasul cu apă. Ea trebuia să țină ochii închiși, să numere până la 30 înainte să îi deschidă, emițând în același timp un anumit gând spre vasul cu apă. Toate rezultatele au fost identice: apa a reacționat la privire, modificându-și câmpul energetic de fiecare dată.

— *Așadar, o privire, un gând ar putea să modifice câmpul energetic al unei plante?*

— Întrebarea care se pune este dacă este posibil ca prin gândurile noastre să influențăm plantele... Așa cum ni s-a demonstrat deja, gândirea modifică în mod evident câmpul electric, iar acesta influențează tot ceea ce ne înconjoară. Putem fi, deci, convinși că gândurile noastre pot transforma și influența nu doar plantele și apa, ci și pe noi înșine și întreaga lume.

profesor yoga Gregorian Bivolaru

O MISTERIOASĂ POARTĂ A TIMPULUI A FOST DESCOPERITĂ ÎN ANTARCTICA

În ultimii ani, știri tulburătoare despre descoperirea unui vortex spațio-temporal în Antarctica au răzbătut în presa din Statele Unite. Deși informația a fost rapid cenzurată de Armata americană, s-a aflat că americanii au început, în secret, excavarea cu dispozitive super-tehnologice a locului acestei descoperiri senzaționale.

Tunelul timpului de deasupra Antarcticii

Totul a început în anul 1995, când oamenii de știință britanici și americani care studiau vremea din Antarctica în cadrul unui proiect comun, au făcut o descoperire extraordinară. Fiziciana americană Mariann McLein le-a relatat cercetătorilor că în apropierea Polului Sud a observat în data de 27 ianuarie un vârtej de ceață cenușiu, pe care l-a luat drept un simplu vortex caracteristic furtunilor polare. Totuși, vârtejul și-a păstrat neschimbată forma, rămânând staționar. S-a decis cercetarea fenomenului, fiind lansat în acest scop un balon meteorologic garnisit cu echipamente de măsurare a vitezei vântului, a temperaturii și a umidității. Balonul s-a ridicat imediat și a dispărut brusc în ceață.

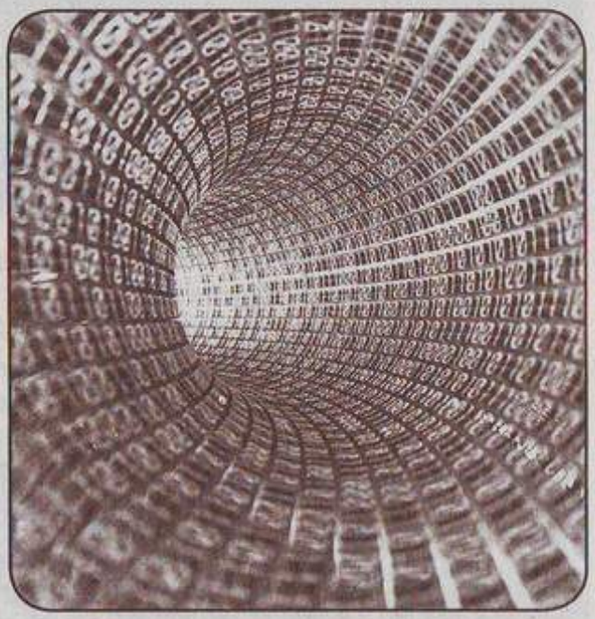

După un timp, cercetătorii au readus balonul la sol cu ajutorul frânghiei legate în prealabil de acesta. Surprinderea a venit din măsurătorile citite pe aparate: ceasul balonului indica data de 27 ianuarie 1965, dată situată în timp cu 30 de ani în urmă. Experimentul a fost repetat de câteva ori, după ce savanții s-au asigurat că echipamentul balonului este în stare bună de funcționare. De fiecare dată, ceasul indica o dată aflată cu 30 de ani în urmă. Straniul fenomen a fost denumit „poarta temporală" și a fost raportat la Casa Albă. Se presupune că acel vârtej de deasupra Polului Sud este un *sui generis* tunel al timpului ce permite trecerea în alte dimensiuni temporale. Există voci care susțin că s-au demarat în secret programe de cercetare a posibilităților de realizare a călătoriilor în timp, programe ce sunt controlate de către CIA și FBI. Nu există însă nicio confirmare oficială din partea autorităților federale americane.

Cutremure și anomalii magnetice puternice în zonă...

În anul 2001, în timpul iernii australe, o urgență medicală a forțat o evacuare de personal de la bazele din Antarctica, primul eveniment de acest gen ce a avut loc în plină iarnă polară. Tot atunci, întreaga regiune a fost zguduită de un cutremur neobișnuit de puternic. Seismologii au localizat epicentrul cutremurului la o adâncime ce corespunde cu cea a bizarei structuri îngropate sub gheață.

Un alt eveniment important al anului 2001 a fost apariția unei anomalii magnetice puternice în acea zonă, care s-a întins până în vecinătatea bazei ruseşti Vostok din Antarctica. Cercetătorii ruși au fost șocați și uimiți de ceea ce au observat atunci.

Americanii au transportat în Antarctica o gigantică mașinărie sfredelitoare

Imediat după aceea, conform unor surse demne de încredere, Forțele Aeriene Americane au trimis dispozitive și mașini de înaltă tehnologie, precum gigantica lor mașină sfredelitoare „Subterrene" (alimentată cu energie nucleară), către o bază secretă din Antarctica, ce este situată în apropierea locului în care a avut loc ciudata descoperire rusească din aprilie 2001.

„Subterrene" este o mașinărie complexă capabilă să efectueze adevărate călătorii subpământene, căci ea poate fora în toate rocile dure de pe suprafața Pământului. Pentru „Subterrene" este posibil și să perforeze un strat de gheață, oricât de gros ar fi acesta.

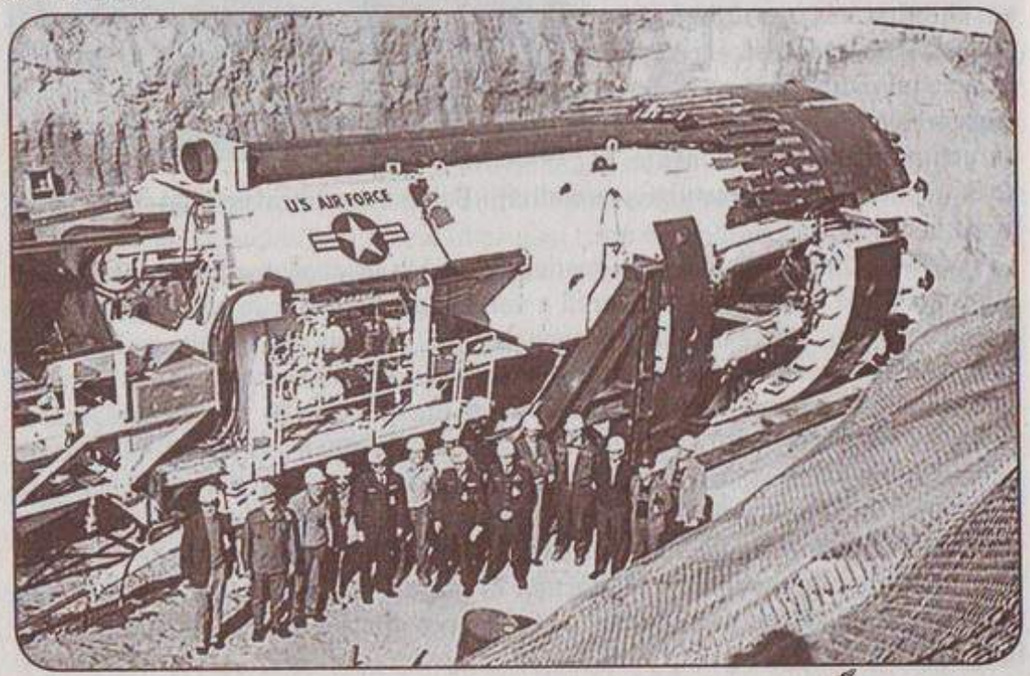

O echipă de televiziune a dispărut misterios în Antarctica

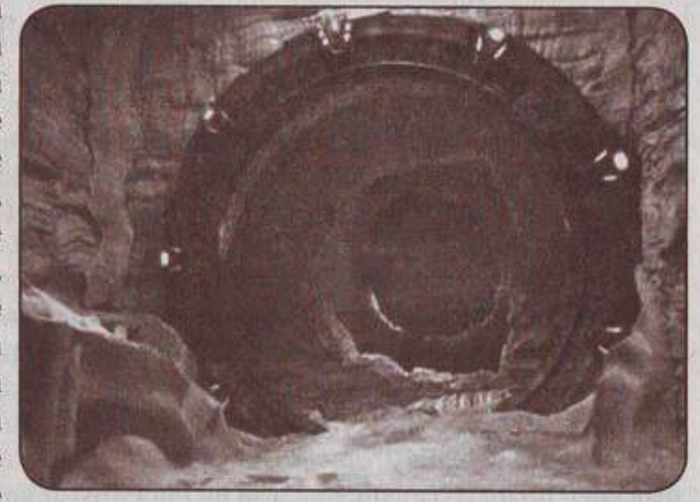

În momentul în care opinia publică internațională începuse să fie interesată din ce în ce mai mult de misterioasele săpături din Antarctica, o echipă de televiziune din California a pornit, în noiembrie 2002, către această destinație, pentru a realiza un reportaj. Această echipă de televiziune a dispărut însă la fel de misterios. Ulterior, forțele speciale SEAL ale Marinei Americane au descoperit o înregistrare video ce a aparținut echipei. Înregistrarea confirma prezența unui artefact uriaș, aflat sub gheață – o mașinărie preistorică, posibil de origine extraterestră.

Citâm dintr-o declarație de presă ce a apărut pentru scurt timp pe site-ul televiziunii: „Guvernul SUA urmărește să blocheze difuzarea înregistrării video găsite de echipele de salvatori SEAL în Antarctica, înregistrare ce ar conține dovada unei descoperiri arheologice de importanță colosală, ce s-ar afla îngropată la 3 kilometri sub gheață."

Fosta președintă a parlamentului francez confirmă că este vorba de o structură veche de peste 12.000 de ani

Unele țări europene au protestat împotriva lucrărilor de excavație întreprinse de armata SUA, întrucât se știe că Antarctica este un teritoriu internațional, ce este protejat de orice exploatări făcute de mâna omului. Nicole Fontaine, fost președinte al Parlamentului francez, chiar a declarat următoarele: „Dacă armata americană a construit ceva acolo, atunci ea violează Tratatul internațional privind Antarctica. Dacă nu, trebuie să vedem despre ce descoperire este vorba. Pare să fie ceva ce are o vechime de cel puțin 12.000 de ani, și a fost acoperit de ghețurile Antarcticii. Aceasta ar putea fi cea mai veche structură realizată de mâna omului de pe planeta noastră. Pentagonul trebuie să dezvăluie public ceea ce ascunde." Există oare vreo legătură între acea poartă temporală și mașinăria veche de cel puțin 12.000 de ani de sub gheața Antarcticii? Dacă se va descoperi că este vorba despre o structură construită de mâna omului la sfârșitul Paleoliticului, acest fapt semnificativ va modifica cursul istoriei.

LA FÂNTÂNA CU APĂ LIMPEDE ȘI MAGNETIZATĂ

„Fântâna magnetică" este un dispozitiv pe care unii îl asociază cu ideile unor inventatori geniali precum Tesla și Schauberger. Câmpul magnetic generat de acest dispozitiv miraculos are efecte uluitoare asupra structurii moleculare a apei. Un cercetător atent și imparțial a experimentat, a testat și chiar a gustat...

Două bucăți identice de zahăr brun sunt îmbibate în aceeași tinctură de plante. Gustând prima bucată, se prea poate să ne strâmbăm puțin, găsind prea aspru gustul amestecului. Gustând însă cea de-a doua bucată, pe care am tratat-o în prealabil într-un anumit fel, putem savura deja gustul unei tincturi care face să apară în gură deliciile aromelor subtile cu gust de fructe. Oare prin ce misterios procedeu poate fi transformat atât de mult gustul unui strop de tinctură?

Nu este vorba despre niciun miracol aici, cel puțin nu în sensul strict al cuvântului, ci despre acțiunea unui dispozitiv magnetic denumit „Fântâna magnetică" ce a fost inventat și perfecționat de către Thierry Keller acum mai mulți ani.

Modul de folosire este simplu: turnăm în așa-numita fântână magnetică apă potabilă și rotim inelul aflat în levitație magnetică. Sunt suficiente doar 5 secunde pentru a obține un efect care se atenuează abia după cinci zile și care dispare după încă șapte zile.

Vitalizarea apei

Fântâna magnetică a lui Thierry Keller

Chiar dacă îmbunătățirea gustului unor băuturi prin acțiunea binefăcătoare pe care o exercită fântâna magnetică este spectaculoasă și în același timp îmbucurătoare, efectul principal al dispozitivului este orientat către „vitalizarea" apei pe care o bem. Se cunosc și alte procedee, strict „informaționale", precum tehnologia de purificare a apei dezvoltată de către Roland Plöcher. Acestea și-au dovedit capacitatea de a reoxigena și revitaliza mediile fluide, precum lacurile „asfixiate" cu nitrați, eleșteele, bazinele de înot sau de a trata apele menajere. Cercetătorii au descoperit faptul că apa este capabilă să înmagazineze o nu contează ce informație. Cu alte cuvinte, ea este înzestrată cu o *sui generis* memorie. Această uimitoare capacitate a apei a fost pusă pentru

prima dată în evidență de către imunologul francez Jacques Benveniste, care a observat faptul că acțiunea curativă a diluțiilor înalte de anticorpi anti-IgE asupra degranulării granulocitelor basofile (este vorba despre unul dintre cele trei tipuri de leucocite, n. red.) se datorează doar moleculelor de apă în sine și nu anticorpilor. El a conchis că elementul biologic activ al diluției constă în configurația moleculelor din apă. Mult mai târziu, în anii '90, Benveniste a afirmat că informația memorată de apă poate fi stocată și transmisă unei alte mostre de apă, care va prelua la rândul ei în totalitate informația respectivă. Nu putem ignora cercetările realizate de Masaru Emoto, care a redescoperit sensibilitatea apei, fotografiind cristale de gheață obținute din apa care a fost supusă influenței a numeroși factori din mediul înconjurător. În acest context, ne putem întreba, pe bună dreptate, care este cea mai bună apă de băut pentru a ne păstra și chiar pentru a ne ameliora sănătatea?

Ce înseamnă o apă de calitate?

Să începem acest rapid tur de orizont cu o informație care pare greu de crezut: calitățile terapeutice ale apei depășesc cu mult cele mai îndrăznețe presupuneri ale noastre. Este în orice caz ceea ce afirmă doctorul iranian Batmanghelidj, care aduce dovezi în această direcție. După părerea sa, absența unei hidratări suficiente poate cauza un număr mare de boli degenerative precum alergiile, astmul, durerile de cap, de spate, hipertensiunea, ulcerele de stomac, refluxul gastric, excesul de greutate, oboseala cronică și chiar durerile artritice și depresia.

Din punct de vedere practic, o hidratare corectă presupune să bem apă pe parcursul întregii zile, oprindu-ne cu o jumătate de oră înaintea fiecărei mese și reluând consumul de apă la două ore după masă. Astfel, începem să bem apă când ne trezim și apoi, după o jumătate de oră, luăm micul dejun etc. O persoană sănătoasă care se hrănește armonios nu va duce lipsă mare de apă. Ne putem pune întrebarea: celelalte băuturi (cafea, ceai, apă carbogazoasă) ne pot hidrata în același mod ca și apa? Nici vorbă! Pentru unele ființe efectul poate fi chiar opus!

Deoarece avem nevoie să ingerăm zilnic o mare cantitate de apă, calitatea acesteia trebuie să fie foarte bună, întrucât funcțiile ei principale sunt extrem de importante și anume: transportul nutrienților, evacuarea toxinelor, reglarea temperaturii corpului etc.

Apa ideală potrivit metodei „bioelectronice" a lui Vincent

Creată în 1948 de către inginerul hidrolog Louis-Claude Vincent, la capătul a 20 de ani de cercetări, bioelectronica este o metodă experimentală ce permite evaluarea calității apei, a unui aliment, sau evaluarea stării de sănătate a unei persoane (NASA a folosit această metodă pentru astronauți) ori a unui animal. Metoda „bioelectronică" a lui Vincent constă în măsurarea pH-ului (care oferă informații în ceea ce privește aciditatea sau alcalinitatea soluției), a rH-ului (care indică dacă soluția este susceptibilă să furnizeze electroni [rH < 28] sau să primească electroni [rH > 28]), cât și a rezistivității electrice a soluției. Cu

ajutorul acestor date se pot defini patru zone distincte (vezi schema alăturată).

Astfel, cea mai bună apă este mai degrabă acidă și reducătoare (susceptibilă să furnizeze electroni). Mai precis, apa de băut ar trebui să aibă de preferință un pH cuprins între 6 și 7, un rH cuprins între 25 și 28 (apă cu electroni sau ioni negativi de hidrogen) și o rezistivitate mai mare de 6.000 ohm·centimetru. O asemenea rezistivitate presupune ca soluția respectivă să conțină mai puțin de 120 de miligrame de reziduu sec la litru. Acest rezultat confirmă alte studii întreprinse în această direcție. Cu alte cuvinte, metoda „bioelectronică" a lui Vincent nu pune accent pe aportul de săruri minerale din apa de băut, ci mai degrabă pe cel din alimentele vegetale.

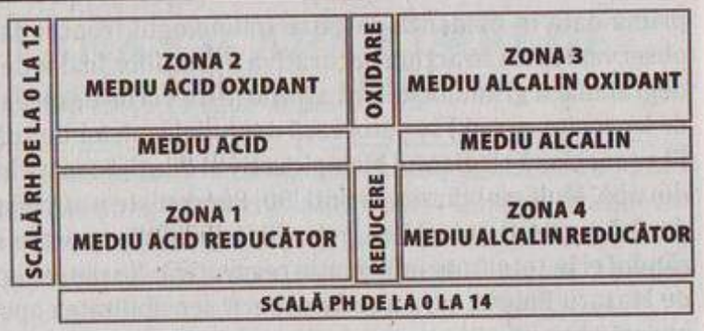

Bioelectronigrama lui Vincent

Microclusteri și macroclusteri

Peste tot în lume se vorbește foarte mult în zilele noastre despre calitatea apei din natură, calitate care se reflectă în structura sa, mai precis spus în modul în care sunt dispuse moleculele unele față de altele. Molecula apei este neutră din punct de vedere electric. Totuși, atomul de oxigen care intră în alcătuirea sa prezintă un exces de sarcini electrice negative, atrăgând către el doi electroni. În consecință, cei doi atomi de hidrogen, din lipsă de electroni, au o sarcină pozitivă. Legea electrostatică a lui Coulomb explică atracția pe care o exercită între ei atomul de oxigen (–) al unei molecule și un atom de hidrogen (+) al unei alte molecule. Legătura astfel constituită, numită „legătură de hidrogen", leagă între ele un număr variabil de molecule. Dacă energia apei este slabă (apa de la robinet), un număr deloc neglijabil de molecule de apă (70 până la 80) se adună formând un macrocluster, un fel de colier de molecule. În schimb, apa încărcată energetic (apa de munte, apa magnetizată) are clustere care nu depășesc mai mult de 3, 4, 5 sau 6 molecule. Vorbim atunci despre un microcluster care nu este închis: moleculele care formează aceste clustere se leagă și se dezleagă unele de altele cu viteză mare. Acest fenomen este mult mai rapid în cazul microclusterilor decât în cazul macroclusterilor. Apa care are preponderent în compoziția sa microclusteri este mult mai hidratantă decât apa care este constituită în mare parte din macroclusteri. Într-adevăr, reînnoirea rapidă a moleculelor de apă a microclusterilor eliberează o mare cantitate de molecule H_2O izolate, singurele capabile să traverseze membrana celulelor noastre. Invers, o apă compusă în principal din macroclusteri va fi mai dificil de asimilat de către celulele organismului nostru.

Ce calități are apa magnetizată?

Dacă supunem apa acțiunii unui câmp magnetic, obținem „apă magnetizată". Utilizarea acestei ape în diferite aplicații constituie o variantă a terapiei cu magneți (magnetoterapia). Calitatea de netăgăduit a apei magnetizate poate fi observată în mod obiectiv prin efectul pe care îl are asupra creșterii plantelor. Putem să ne convingem în acest caz că nu este vorba despre efectul placebo. Această informație este cunoscută de mai bine de treizeci de ani: potrivit revistei „Soviet Land" din octombrie 1970, plantele udate cu apă magnetizată cresc cu 20% până la 40% mai repede decât celelalte.

Unele ape au caracteristici particulare, cum ar fi apa din valea Hunza din Pakistan care conține ioni hidrid și nanocoloizi. Americanul Patrick Flanagan, cunoscut mai ales pentru că a inventat neurofonul (aparat care este capabil să transmită sunete către creier, prin intermediul sistemului nervos, n. red.), a reușit să dezlege misterul apei din valea Hunza. Se știe că la începutul secolului trecut, în această regiune trăiau mulți centenari sănătoși care aveau vârste de până la 140 de ani. Care era secretul acestei longevități uluitoare? După 25 de ani de cercetări, Flanagan a descoperit în apă prezența unor minerale extrem de mici sub forma unor sfere de 5 nanometri diametru, numite nanocoloizi. Aceste minerale modifică proprietățile fizico-chimice ale apei, care acționează, atunci când este ingerată, în sensul unei îmbunătățiri a hidratării celulelor din organism. După câțiva ani, același cercetător a făcut o altă mare descoperire în ceea ce privește apa Hunza: această apă conține o mare cantitate de ioni hidrid H^- (atom de hidrogen cu un electron în plus). Acești ioni sunt antioxidanți ideali, în măsura în care, după ce au cedat un electron, ei nu devin oxidanți la rândul lor, precum antioxidanții clasici. Potrivit lui Flanagan, astăzi este posibil, grație cercetărilor sale, să beneficiem de proprietățile acestei ape fără egal.

În lipsa acestor elemente rare, majoritatea apelor curative au o compoziție chimică specifică, ce explică proprietățile lor terapeutice. Cu toate acestea, pentru doctorul indian H. T. Bolakanli eficacitatea acestor ape curative este mult amplificată de acțiunea sinergică a câmpurilor magnetice ne-telurice care sunt cunoscute încă din anul 1850 (efectul Quincke). Într-adevăr, apa care curge printr-un mediu poros (straturi stâncoase, de exemplu) dezvoltă o diferență de potențial electric pe parcursul traseului ei. Acesta este fenomenul de electrofiltrare numit și efectul Quincke. Această diferență de potențial produce curenți slabi, care la rândul lor creează câmpuri magnetice, în virtutea legii Biot – Savart. Apele filtrate sunt astfel supuse unor câmpuri magnetice variabile în spațiu, ceea ce face ca efectul terapeutic al acestor ape să crească foarte mult.

Să menționăm în trecere să Yves Rocard, părintele bombei atomice franțuzești, a explicat capacitatea anumitor ființe umane de a descoperi izvoarele subterane de apă, prin variațiile chiar infime ale câmpului magnetic produs de curgerea apei.

O teorie magnetică inedită

Potrivit lui Thierry Keller, câmpul magnetic, numit „static" deoarece nu variază în funcție de timp, permite realizarea unui transfer de informație, fenomen considerat imposibil de către fizica clasică.

Pentru a dovedi această teorie, inventatorul fântânii magnetice a realizat o experiență în care a apelat la ajutorul unui magnet foarte puternic. El a plasat două pahare cu lapte proaspăt în dreptul polilor nord și sud ale magnetului, apoi a introdus bucăți de cauciuc (decupate dintr-un vechi pneu de bicicletă) în paharul cu lapte care era plasat în dreptul polului sud al magnetului. Paharul cu lapte care se afla pe partea cealaltă a magnetului (polul nord) a căpătat în decurs de 24 de ore un gust foarte amar de cauciuc!

Necunoașterea rolului receptor sau emițător al polilor magnetici constituie o sursă de eroare și o piedică reală în reproducerea acestui tip de experiment, în vederea recunoașterii de către oamenii de știință a rolului de purtător de informație a câmpului magnetic.

Proprietăți terapeutice

Această capacitate a câmpului magnetic de a transmite informația ar permite astfel infuzarea în apa care se află într-o astfel de fântână magnetică a proprietăților terapeutice sau vibratorii ale unei mari varietăți de elemente componente, ce au fost selecționate cu atenție. Descoperim astfel (lista este exhaustivă): pudră de cristal de cuarț, ambră, *shungit* – mineral unic în lume care conține carbon și este extras din nord-estul Rusiei, *ormus* – concentrat energetic lichid fabricat din 3.000 de elemente extrase din natură (dintre care 90% plante).

Anumiți terapeuți utilizatori ai fântânii magnetice exploatează acest principiu al transmiterii informației, plasând între inelele magnetice un medicament homeopatic, al cărui efect terapeutic se va transmite apei plasate în centru.

Inelul magnetic superior al fântânii (aflat în levitație magnetică) poate fi utilizat în magnetoterapia clasică, în funcție de scopul urmărit: polul sud al inelului absoarbe vibrațiile negative, iar polul nord servește la energizare. Pentru a încheia acest subiect este necesar să adăugăm că fiecare inel magnetic este cu precizie acordat prin rezonanță cu o notă muzicală specifică.

Măsuri concrete

Apa, plantele, animalele, ființele umane, dar și celulele și organele emit unde electrice de frecvențe joase. Aceste câmpuri electrice sunt cunoscute de un secol, însă în tot acest răstimp, oamenii de știință le-au considerat drept un zgomot deranjant. Aparatul inventat de către Pier Rubesa, denumit „bioscop", permite captarea și înregistrarea acestor câmpuri electrice. Intensitatea și dinamica acestora oferă informații prețioase în ceea ce privește, de pildă, calitatea și vitalitatea unui eșantion de apă care este măsurat cu acest dispozitiv.

Interacțiunea dintre om și plante a putut fi astfel pusă în evidență în mod științific. Grație acestui aparat, s-a dovedit de asemenea, în condiții perfect reproductibile, că o simplă privire poate să modifice caracteristicile electrice ale apei! Terapia cu magneți sau magnetoterapia are o vechime de câteva secole; Paracelsus (1493-1541) vorbește despre ea în scrierile sale. Mai aproape de epoca noastră, în anul 1843, Eydam a scris prima lucrare având ca temă efectele terapeutice ale câmpului magnetic asupra ființei umane. În zilele noastre, magnetoterapia este mai răspândită în Japonia, țările de Est și Statele Unite, decât în Europa. Elementele noi ale teoriei prezentate mai sus privind câmpul magnetic permit o mai bună înțelegere a cauzelor pentru care această teorie nu este recunoscută încă din punct de vedere științific. Pe lângă aceste considerații, apare evident faptul că proprietățile curative ale apei magnetizate fac din aceasta un *sui generis* medicament, care este eficient și totodată foarte ieftin, motiv pentru care, alături de alte remedii, cum ar fi de exemplu produsele homeopatice, fitoterapeutice etc., el nu este pe placul marilor companii farmaceutice ale capilor sectei satanice a așa-zișilor „iluminați", ce urmăresc prin orice mijloace să înrobească ființa umană.

Mișcare perpetuă

Thierry Keller a conceput un concentrator magnetic de formă cilindrică, ce are în alcătuire bare magnetice dispuse radial într-o configurație precis stabilită. Plasând un titirez pe suprafața superioară a concentratorului, care este concavă, iar pe acesta deasupra fântânii, el a observat că titirezul, căruia i se imprimă o mișcare de rotație în jurul propriei sale axe, continuă să se rotească indefinit de mult, mișcându-se în același timp pe un traseu circular pe suprafața ușor concavă a concentratorului. El a mai observat că prezența unui disc magnetic aflat în levitație magnetică deasupra fântânii accelerează și mai mult rotația titirezului.

În interiorul titirezului se află un circuit electric extrem de simplu, ce conține o diodă de tip LED, care nu este însă alimentată electric. Cu toate acestea, atâta timp cât concentratorul se află deasupra fântânii magnetice, LED-ul se aprinde și rămâne aprins în permanență, datorită câmpului electric suficient de puternic, ce rezultă ca urmare a mișcării de rotație a titirezului în câmpul magnetic.

Potrivit lui Thierry Keller, poziția magneților în concentrator trebuie să fie extrem de precisă, o abatere de o fracțiune de milimetru de la poziția calculată în prealabil putând bloca instantaneu transferul de energie în titirez. Această dispunere particulară a magneților generează un câmp magnetic permanent, ce induce titirezului, prin fenomenul de rezonanță care apare, energia necesară pentru ca rotația lui să se autoîntrețină. De aceea, circuitul acestuia trebuie să fie reglat cu o extremă finețe.

Este binevenit să precizăm faptul că a fost realizat un test de rotație a

acestui titirez, care s-a învârtit fără să se oprească timp de 6 luni, el oprindu-se, în cele din urmă, la sfârșitul acestui interval de timp din cauza... uzurii axului!

Perspective agricole

Studiul realizat pe baza acestei invenții minunate deschide în mod sigur calea către numeroase aplicații și, privind din această perspectivă, agricultura apare ca fiind un domeniu privilegiat. Astfel, au fost puse deja la punct condensatori „cosmo-telurici", al căror „vortex" magnetic este susceptibil să modifice energia unei zone. Grație lor, s-a constatat o creștere cu 30% a randamentului culturilor arboricole și a zarzavaturilor. În afara acestei „magnetoculturi", acești condensatori magnetici au o aplicație directă în locuințe, efectul lor benefic asupra ființei umane fiind confirmat pe deplin de geobiologi și de pasionații de *Feng Shui*.

Magneții pe scurt

De la piatra magnetică, ce era considerată magică în Antichitate, până la magneții de astăzi, drumul este foarte lung. Pornind de la cercetarea magnetismului natural, oamenii de știință au creat magneți foarte performanți. Unii dintre aceștia sunt electromagneții, care sunt capabili să creeze un câmp magnetic cu ajutorul unui curent electric, fenomen ce explică de fapt formarea câmpului magnetic în natură. Într-adevăr, putem spune că magneții se formează datorită circulației unor curenți electrici „microscopici" în structura intimă a unor materiale specifice. Acești curenți iau naștere datorită mișcării continue a electronilor în jurul nucleelor atomilor, dar mai ales datorită mișcării lor de rotație în jurul propriei axe (spin). Acești minusculi curenți creează câmpuri magnetice extrem de slabe.

Un veritabil magnet. Cu toate acestea, în cazul materialelor aflate sub acțiunea unui câmp magnetic exterior (materialele feromagnetice, în general) toate aceste câmpuri se orientează în aceeași direcție, acționând sinergic. Astfel, câmpul rezultant poate deveni considerabil mai mare decât acela care l-a produs (de 100.000 de ori mai mare în cazul fierului, de exemplu). Mai mult decât atât, dacă intensitatea acestui câmp magnetic nu variază în funcție de influențele magnetice exterioare, atunci este vorba despre un magnet foarte puternic.

O gamă largă de magneți. Există magneți metalici pe bază de aliaj de fier, cobalt, nichel și aluminiu (alnico), pe bază de materiale compozite (ceramică sau ferite) și – cei mai puternici – magneții fabricați din așa-zisele pământuri rare sau metale rare (neodymium). Am putea adăuga că lista nu este completă. Studiile științifice realizate asupra magnetismului sunt încă de actualitate, un lucru fiind sigur: magneții nu și-au destăinuit încă toate secretele.

Teofil Teodorescu

„GRUPA INTESTINALĂ“
SAU „ENTEROTIPUL“, O CARACTERISTICĂ FUNDAMENTALĂ A FIINȚEI UMANE

Istoria descoperirilor științifice referitoare la fiziologia organismului uman a făcut posibilă, de-a lungul timpului, gruparea ființelor umane în diferite categorii. Spre exemplu, descoperirea pe suprafața eritrocitelor a structurilor numite aglutinogenele A și B a dus la obiectivarea existenței celor patru grupe sanguine – aspect de o importanță covârșitoare pentru supraviețuire, în condițiile necesității unei tranfuzii.

Recent, cu câteva luni în urmă, un grup de cercetători a descoperit că flora intestinală poate determina împărțirea oamenilor în trei categorii, după tipul bacteriilor predominante. „Credem că am descoperit o nouă «amprentă biologică» de aceeași importanță ca și grupele sanguine și tipurile de țesut“, a spus Oluf Borbye Pedersen, profesor la Facultatea de Științe ale Sănătății de la Universitatea din Copenhaga și cercetător în cadrul studiului.

Pe 20 aprilie 2011, prestigioasa revistă științifică „Nature“ anunța publicarea studiului unui grup de cercetători din mai multe țări, care realizaseră o investigație genetică cu scopul de a identifica bacteriile prezente în probele de materii fecale de la 22 de europeni și au comparat rezultatele cu cele obținute din probele de la 17 persoane din SUA și Japonia. Rezultatele studiului, publicate în volumul 473 al revistei „Nature“ cu titlul „Enterotipurile microbiomului intestinului uman“, au evidențiat existența a trei categorii de floră intestinală care nu depindeau de locația persoanei, vârstă, sex sau greutate corporală.

„Am fost foarte surprinși“, a spus Peer Bork de la laboratorul european de biologie moleculară din Heidelberg, Germania, unul dintre autorii lucrării publicate în „Nature“. Deși numărul de probe luate în studiu era mic, rezultatele au arătat clar apartenența probelor la trei categorii diferite. Cercetătorii afirmau că nu se așteptau să existe trei clase atât de clar conturate; au spus că mai degrabă se gândeau că rezultatele analizelor vor alcătui o mulțime de date pe care nu vor ști cum să o ordoneze. Bork a afirmat ulterior că echipa sa a continuat să studieze aspectul respectiv, extinzând numărul de probe investigate la mai bine de 400. El a observat că apartenența la

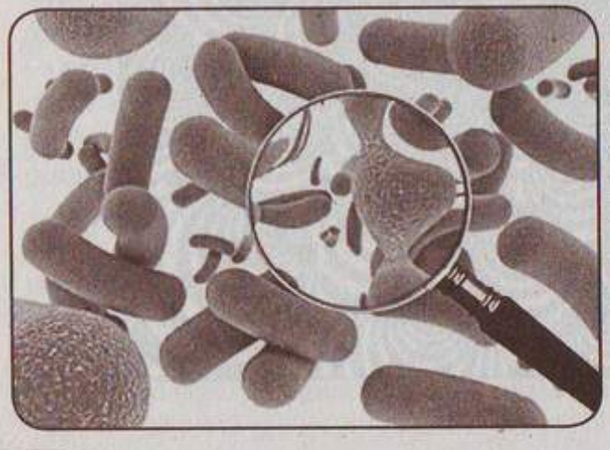

cele trei grupe era încă evidentă.

Prin acest studiu, cercetătorii au arătat că ecosistemul intestinal, denumit de ei „enterotip“, poate fi de trei feluri, în funcție de tipul de bacterie care este predominantă. În prezent, pentru oamenii de știință este un mister de ce este așa. Ei presupun că aceste enterotipuri ar putea fi legate de diferențele date de modul în care sistemul imunitar distinge între bacterii prietene (saprofite) și bacterii dăunătoare (patogene), sau de modurile diferite de a elimina deșeurile gazoase ale celulelor.

Cele trei bacterii „definitorii“ ale enterotipurilor sunt: *Bacteroides, Prevotella* și *Ruminococcus.* Graficele ce urmează prezintă abundența relativă a fiecărei bacterii în diferitele enterotipuri:

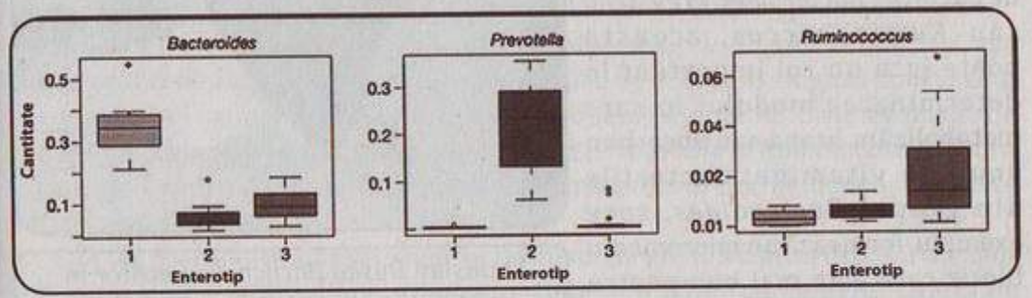

Ne putem gândi că ecosistemul intestinal ar avea legătură cu locul în care trăim, datorită alimentelor cu care ne hrănim. Cercetătorii au descoperit însă că distribuția ecosistemelor este independentă de continent sau origine. Primele 22 de probe investigate au fost de la europeni, iar aici au fost evidențiate 3 categorii de floră intestinală. Când oamenii de știință au extins cercetările și la alte continente, au observat că rezultatele se înscriau în aceleași trei categorii, chiar dacă japonezii păreau că prezintă ceva mai mult *Bacteroides*.

„Existența celor trei tipuri de floră intestinală poate explica de ce asimilarea medicamentelor și a nutrienților diferă de la persoană la persoană“, a spus Jeroen Raes, bioinformatician la Universitatea Vrije din Bruxelles și coautor al studiului publicat în „Nature“. „Această cunoaștere poate genera fundamentul terapiilor personalizate“, adecvând tratamentele la tendințele metabolice cunoscute pentru fiecare categorie de microbiom.

Descoperirea a doar trei tipuri de populații bacteriene intestinale a fost un rezultat neașteptat. Aceste tipuri nu sunt legate de vârstă, sex, naționalitate sau dietă. „Ce le determină? Nu știm“, a spus Erlich. Dusko Erlich este cercetător senior și director al Unității de Cercetare pentru Genetică Microbiană la Institutul Național pentru Cercetări Agricole din Jouy-en-Josas, Franța, și membru al consorțiului european care urmărește descoperirea de legături între bacteriile intestinale și boli.

Tipul florei intestinale a unei persoane o poate ajuta să vadă dacă ea poate mânca orice dorește și să rămână slabă, sau dacă va avea mai multe dureri

intestinale decât alții când va fi bolnavă și cum va putea metaboliza un anumit medicament. Nu este clar încă dacă tipul intestinal al unei persoane se modifică în timp în mod natural sau ca răspuns la ceva – cum ar fi o dietă constantă cu iaurt probiotic.

Stanislav Dusko Ehrlich, cercetător în domeniul geneticii microbiene

Având unul din cele trei tipuri de floră intestinală, care sunt caracterizate de genul dominant de bacterie: *Bacteroides, Prevotella* sau *Ruminococcus*, aceasta poate juca un rol important în determinarea modului în care metabolizăm hrana sau absorbim anumite vitamine; bacteriile din grupul *Bacteroides*, spre exemplu, formează un micromediu biotic care este mai bun pentru producerea vitaminelor B2, B5, C și H; cele din grupul *Prevotella* produc mai mult vitamina B1 și acid folic, etc. De asemenea, bacteriile din genul *Bacteroides* se știe că sunt eficiente în metabolizarea carbohidraților, de aceea "este posibil ca persoanele cu acest tip de floră intestinală să fie mai expuși obezității", a spus Bork. *Prevotella* tinde să degradeze mucusul fin în intestin, ceea ce poate crește durerile intestinale. Iar anumite tipuri de *Ruminococcus* ajută celulele să absoarbă zaharurile, ceea ce ar contribui la sporirea cantității de energie din organism și chiar la creșterea în greutate. Poate fi semnificativ faptul că cele trei tipuri de bacterii au preferințe diferite în ceea ce privește procesarea nutrienților: *Bacteroides* preferă carbohidrații, *Prevotella* metabolizează proteinele numite mucine, iar *Ruminococcus* preferă mucinele și zaharurile/dulciurile.

Tipul de floră intestinală sau enterotipul pe care îl avem, poate într-o bună zi să arate medicului mult mai multe despre noi și despre cum să ne trateze decât ar putea, de exemplu, întregul profil genetic pe care ni l-ar face și în cazul căruia obținerea rezultatelor ar putea dura destul de mult.

Microbiomul, sursă de sănătate sau boală

Colonizarea intestinului cu bacterii începe după naștere prin expunerea la mediul înconjurător, la alți oameni, la animale și alimente. De la început, micromediul intestinal joacă un rol important în viața noastră prin medierea multor efecte ale dietei asupra stării noastre generale de sănătate.

În particular, ecosistemul intestinal realizează anumite funcții care nu sunt codificate în genom, incluzând procesarea polizaharidelor nedigerabile din dietă, metabolizarea proteinelor complexe, sinteza de vitamine și producerea de energie pentru păstrarea homeostaziei intestinale.

Flora intestinală, microflora, microbiomul sau microbiota cum mai este denumită, este alcătuită din microorganisme adaptate la tractul digestiv uman. Numărul de bacterii care trăiesc în intestinul uman depășește de 10 ori numărul celulelor care alcătuiesc organismul nostru. Se estimează că microflora prezintă, ca întreg, de 100 de ori mai multe gene decât genomul uman. Flora intestinală conține, în general, între 300 și 1000 de specii diferite de bacterii per individ, numărul de specii rezidente fiind, în general, cam de 500.

99% dintre acestea sunt cel mai probabil date doar de 30 – 40 de specii și, așa cum a arătat descoperirea recentă a oamenilor de știință, o singură specie este predominantă la un individ, iar raportat la populația globului, 3 sunt tipurile de genuri bacteriene predominante: *Bacteroides, Prevotella* și *Ruminococcus*. Flora intestinală conține de asemenea fungi și protozoare, dar se cunoaște foarte puțin despre acestea.

Efortul de a identifica toate microorganismele din flora intestinală a început sub numele de Proiectul Microbiomului Uman. În 2009, oamenii de știință de la Institutul Național pentru Cercetări Agricole (INRA – Franța) au evidențiat existența unui număr mic de specii microbiene care există la toți oamenii, ei spunând că acestea alcătuiesc miezul filogenetic al microbiomului intestinal.

Microbiomul asigură organismului diferite funcții utile: fermentarea materiilor nefolosite, antrenarea sistemului imunitar pentru apărarea organismului, prevenirea înmulțirii bacteriilor periculoase, patogene, reglarea dezvoltării intestinului, producerea de vitamine.

Fără flora microbiană, organismul nu ar fi în stare să utilizeze anumiți carbohidrați pe care îi consumă, deoarece bacteriile prezintă enzime pe care celulele umane nu le secretă. Bacteriile transformă carbohidrații în acizi grași cu lanț scurt, prin fermentație zaharolitică. Produșii care rezultă includ acid acetic, acid propionic și acid butiric. Aceste substanțe pot fi utilizate de celulele gazdei, întrucât furnizează o cantitate importantă de energie și nutrienți, pe lângă ajutorul dat organismului de a absorbi minerale cum ar fi calciu, magneziu, fier. Acidul acetic este folosit de mușchi, acidul propionic ajută ficatul la producerea ATP-ului, iar acidul butiric furnizează energie celulelor intestinale și poate preveni cancerul. Bacteriile cresc absorbția și stocarea de lipide, producând și apoi facilitând absorbția de vitamine, cum ar fi vitamina K, utilă în procesul coagulării.

Un alt tip de metabolizare mai puțin favorabil este fermentația proteolitică care fărâmițează proteinele precum enzimele, celulele umane și bacteriene moarte, colagenul și elastina din mâncare. Această fermentație poate produce toxine și carcinogeni pe lângă acizi grași cu lanț scurt. Astfel, o dietă săracă în

proteine reduce expunerea la toxine. Modificarea compoziției florei intestinale prin diferite tratamente poate reduce abilitatea organismului de a fermenta carbohidrații și de a metaboliza acizii biliari, aceasta determinând apariția diareei. Bacteriile intestinale sunt implicate de asemenea în prevenirea alergiilor.

Bacteriile din tractul digestiv pot prezenta și proprietăți patogene, pe lângă cele de menținere a sănătății: ele pot produce toxine și carcinogeni, fiind uneori implicate în aspecte ca insuficiența multiorganică, stare septică generalizată, cancer de colon și boală inflamatorie intestinală. Un factor major în menținerea sau deteriorarea sănătății organismului este echilibrul compoziției microbiomului: dacă numărul de bacterii crește sau scade prea mult, va rezulta o afectare a organismului.

Cele trei tipologii intestinale corespund influenței celor trei *dosha*-uri în ființa umană

Știința vieții, ayurveda, descrie existența a trei factori fundamentali de sănătate sau de boală care alcătuiesc ființa umană și fără de care aceasta nu ar putea exista. Acești trei factori sunt: *vata dosha, pitta dosha* și *kapha dosha*. Cele trei *dosha*-uri pătrund toate structurile ființei umane și imprimă trăsături și manifestări specifice atât componentelor trupului, cât și fiziologiei organismului și structurilor subtile.

Din punct de vedere al descoperirii publicate în revista „Nature", existența celor trei tipuri de ecosisteme intestinale este explicabilă din punct de vedere ayurvedic prin predominanța unuia din cei trei factori de sănătate și boală la nivel intestinal. Caracteristicile celor 3 tipuri de bacterii, în special a modului lor de intervenție în cursul digestiei, arată o similitudine rezonatorie cu cele trei *dosha*-uri.

Savanții urmăresc să verifice pe un număr mult mai mare de probe descoperirea realizată, pentru a demonstra într-un mod riguros existența celor trei tipuri de floră intestinală la om. Primul pas a fost deja realizat – un pas important în explorarea fiziologiei organismului uman și în decriptarea particularităților de metabolizare și absorbție a alimentelor și medicamentelor.

Irina Alexiu

MEDITAȚIA PE REȚETĂ

MEDICII ÎȘI SFĂTUIESC TOT MAI DES PACIENȚII SĂ PRACTICE MEDITAȚIA SAU YOGA, CARE ȘI-AU DEMONSTRAT EFICIENȚA TERAPEUTICĂ

Cercetătorii americani de la Universitatea Harvard au publicat de curând un studiu care demonstrează că terapiile alternative precum meditația, yoga sau relaxarea sunt din ce în ce mai practicate de către pacienți, sub supravegherea medicilor lor. Într-adevăr, meditația, terapia alternativă cea mai studiată, a făcut obiectul a numeroase lucrări științifice care pun în lumină efectele pozitive împotriva depresiei, a hipertensiunii arteriale, a tulburărilor psihice, a durerii etc. Practica acestor terapii neconvenționale favorizează instalarea unei stări de echilibru psiho-emoțional și fizic și îmbunătățește nivelul de suportabilitate ale tratamentelor dificile. Ancheta arată de asemenea că din 300 de milioane de americani, 34,8 milioane se orientează singuri către terapii alternative ce implică trupul și spiritul în ansamblul lor, iar 6,3 milioane au recurs la astfel de terapii la recomandarea medicului lor.

Remedii de ultim resort

Cu toate acestea, de cele mai multe ori terapiile alternative sunt indicate pacienților doar în ultimul moment, atunci când medicina convențională se arată neputincioasă. Problema care se pune este de a ști dacă aceste practici, în cazul în care ar fi recomandate din primele momente ale tratamentului, ar permite obținerea unor mai bune rezultate terapeutice și evitarea agravării anumitor patologii. Organizația Mondială a Sănătății estimează la ora actuală că 70% din populația mondială a recurs la terapii neconvenționale, ceea ce este favorabil dezvoltării lor terapeutice.

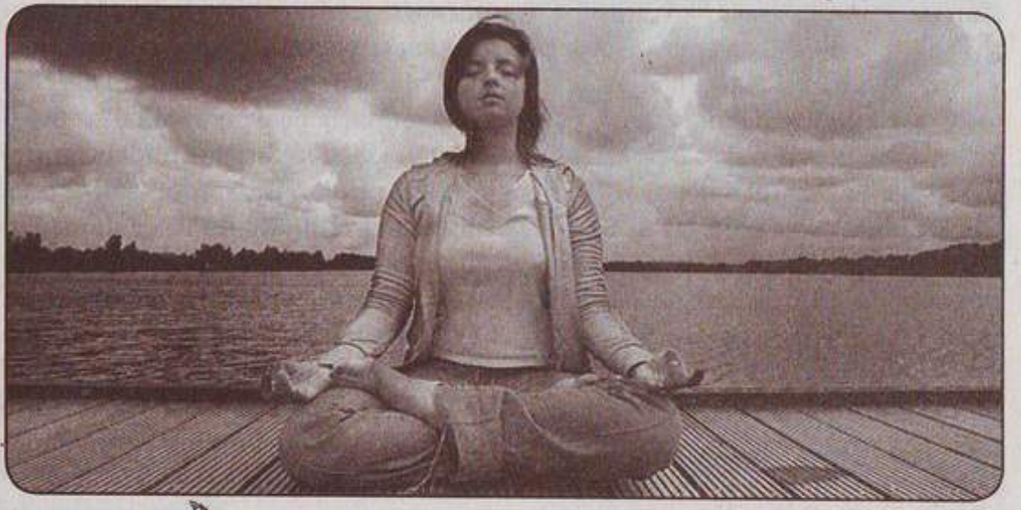

Practicile meditative ca metode sigure și eficiente de prevenire a bolilor

Savanta Kulreet Chaudhary, Doctor în medicină și membru în comitetul director al Centrului de Studii Neurologice din La Jolla, California, vorbește despre reducerea costurilor de asistență medicală și de spitalizare prin intermediul abordării tehnicilor de meditație. Ea precizează că până în anul 2017, cheltuielile în sfera serviciilor medicale se preconizează că vor atinge în Statele Unite ale Americii, suma de peste 4,3 trilioane de dolari, reprezentând peste 20% din PIB (Profitul Intern Brut), o astfel de creștere alarmantă a costurilor de îngrijire medicală reprezentând o amenințare la adresa sănătății și bunăstării financiare a indivizilor, instituțiilor și a guvernului. Singura soluție permanentă pentru această criză a serviciilor medicale este prevenirea încă de la bun început a apariților bolilor și a afecțiunilor. În această direcție, ea afirmă că practica tehnicilor de meditație s-a dovedit cel mai eficient program de prevenire a bolilor, ce promovează sănătatea și reduce utilizarea serviciilor de îngrijire a sănătății și a cheltuielilor din sectorul medical.

Kulreet Chaudhary afirmă că cercetările au demonstrat că persoanele ce practică tehnici de meditație cheltuiesc anual cu 11% mai puțin în domeniul serviciilor medicale decât restul populației. Trei sute de studii de cercetare științifică publicate în jurnalele medicale și academice de elită au demonstrat că abordarea tehnicilor meditative are numeroase efecte benefice, precum: diminuarea proceselor oxidative (responsabile cu apariția îmbătrânirii), reducerea aterosclerozei (cauză a atacurilor cerebrale și a infarcturilor), reducerea nivelului de bază al cortizolului în sânge (așa-numitul „hormon de stres"), reducerea presiunii sangvine, diminuarea simptomelor anghinei pectorale, reducerea ritmului cardiac și a celui respirator, îmbunătățirea funcției imunitare și a fertilității, diminuarea stresului cronic, îmbunătățirea sănătății și creșterea speranței de viațăîn rândul celor aflați la vârsta a treia.

Un studiu extins din domeniul statisticilor asigurărilor medicale, efectuat asupra a 2.000 de participanți la grupuri de meditație pe o perioadă de peste 5 ani, indică ce s-ar putea petrece dacă practicile de meditație ar fi încorporate în programele actuale de profilaxie și îngrijire a sănătății. Studiul a arătat că cei ce au practicat meditația au avut cu 55% mai puține cheltuieli în domeniul asistenței medicale, atât ambulatoriu cât și non-ambulatoriu, comparativ cu indicii generali în funcție de vârstă, sex sau ocupație. Grupul celor ce au practicat meditația a demonstrat o rată mai mică de îmbolnăvire față de toate categoriile de afecțiuni, incluzând 87% mai puțin pentru cheltuielile de spitalizare în cazul bolilor de inimă și cu 55% mai puțin în cazul cancerului. Diferențele semnalate între cei din grupul de meditație și ceilalți au fost cele mai semnificative în rândul persoanelor având vârsta de peste 40 de ani.

Zgomotul mental de fond

Dacă interacțiunile dintre trup și spirit interesează din ce în ce mai mult oamenii de știință, anumite mecanisme angrenate rămân încă misterioase. Cercetători de la Massachusetts General Hospital, împreună cu cei de la Școala de medicină Harvard și Massachusetts Institute of Technology au făcut o nouă descoperire în această direcție. Studiul lor evidențiază că practica meditației favorizează o diminuare a „zgomotului de fond" al creierului.

Zgomotul mental de fond reprezintă acea conversație interioară, acel monolog interior care se derulează în minte în mod constant, ca un zgomot de fundal ce nu încetează niciodată, din momentul când ne trezim dimineața și până în momentul în care adormim seara. Este un fel de voce interioară care analizează în mod constant totul în viețile noastre, împrejurimile și oamenii pe care îi cunoaștem. Deși cei mai mulți oameni cred că oprirea minții și diminuarea până la dispariție a acestui zgomot mental de fond le anihilează personalitatea, adevărul este că acest fenomen conduce la o stare de pace interioară, acea stare de liniște și echilibru despre care se vorbește în toate tradițiile spirituale și învățăturile autentice și care este de mare importanță atât pentru aspiranții din domeniul spiritual, cât și pentru toți aceia ce doresc să-și îmbunătățească viața în toate aspectele ei complexe.

Undele cerebrale și funcționarea creierului

Modulând ritmul undelor cerebrale alfa, cei ce practică meditația își dezvoltă capacitatea de a reduce numărul de informații disturbatoare. Într-adevăr, ritmul cerebral al undelor alfa joacă un rol capital în procesul atenției. Modularea lui, măsurată în studiu prin intermediul magnetoencefalografiei (MEG), ar permite explicarea ameliorării memoriei și diminuarea durerii pe care o semnalează cei care meditează.

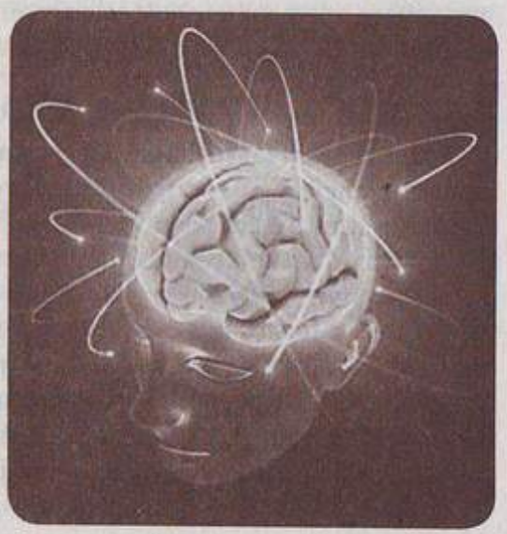

Studiile au arătat că meditația determină o amplificare a undelor cerebrale alfa, ce sunt corelate cu o stare de luciditate relaxată. În plus, studiile au evidențiat o mai bună sincronizare a ritmurilor alfa la nivelul a 4 regiuni ale creierului: cea dreaptă, cea stângă, cea frontală și cea posterioară. Unii consideră că aceasta corespunde creșterii coerenței activității undelor cerebrale. Există de asemenea studii care demonstrează că meditația îmbunătățește coordonarea minte-trup, evidențiată prin îmbunătățirea

senzitivității vizuale la fasciculele luminoase, a răspunsului la stimuli auditivi și prin abilitatea de memorare și diferențiere a tonurilor muzicale. Pentru a evidenția efectul pozitiv al acestei modulări a ritmului alfa, cercetătorii au testat 12 voluntari sănătoși care nu aveau o experiență prealabilă în meditație, dintre care jumătate au urmat un program de meditație timp de 8 săptămâni, iar cealaltă jumătate nu. La finalul celor 8 săptămâni, cercetătorii au remarcat că subiecții din grupul celor care au urmat programul de meditație au manifestat o mai bună mobilizare a atenției și o creștere a vitezei de conștientizare.

Tensiunea musculară

Studii numeroase au evidențiat diminuarea tensiunii intramusculare în timpul meditației. În anumite studii este consemnat faptul că gradul de diminuare a tensiunii musculare ca efect al practicii meditației depășește chiar și efectele impresionante ale antrenamentului de tip bio-feedback.

Meditația, o șansă în plus pentru bolnavii de cancer

Unele centre de tratament al cancerului oferă ca terapie alternativă practica meditației și tehnici de relaxare coroborate cu îngrijirea medicală standard. Dovezile științifice disponibile afirmă că abordarea acestei categorii de tehnici poate contribui la îmbunătățirea calității vieții pentru persoanele ce suferă de cancer. Studiile experimentale au permis constatarea că practica sistematică a meditației ajută la diminuarea anxietății. Un studiu efectuat asupra unui grup de muncitori sănătoși a evidențiat, la cei care au practicat meditația, o creștere a activității cerebrale la nivelul ariilor conexe cu stările emoționale benefice.

Într-un alt studiu, efectuat asupra unui grup de 90 de pacienți bolnavi de cancer care au practicat meditația în mod constant timp de 7 săptămâni, s-a constatat că 31% au avut simptome reduse de stres, iar 65% au avut episoade mai rare de perturbare a dispoziției decât cei care nu au meditat. În plus, unele studii au sugerat, de asemenea, că meditația mărește șansele unui răspuns pozitiv la tratament.

Meditația ajută la combaterea durerii

S-a evidențiat faptul că meditația ajută și la alinarea durerilor. Studii efectuate asupra pacienților afectați de dureri cronice au fost conduse de John Kabat-Zinn, Doctor în științe medicale, fondatorul și directorul Clinicii de reducere a stresului din cadrul Centrului Medical Universitar din Massachusetts. Aceste studii au demonstrat că practica meditației conduce la diminuarea multor tipuri de dureri în rândul acelora ce nu probaseră niciun răspuns pozitiv la tratamentele medicale standard. Marea majoritate a pacienților din cadrul studiului doctorului Kabat-Zinn, ce au fost învățați cum să mediteze, au manifestat ameliorarea stării generale, în timp ce în grupurile de control cu pacienți similari (ce nu au practicat meditația) nu s-a constatat nicio ameliorare semnificativă.

Diana Săvescu

TELEFONUL MOBIL ȘI CANCERUL LA CREIER
RISCURI CONFIRMATE DE ORGANIZAȚIA MONDIALĂ A SĂNĂTĂȚII

Oameni de știință din mai multe țări, care studiază riscurile utilizării telefoanelor mobile asupra sănătății, s-au întâlnit în Turcia pentru o conferință referitoare la această temă

Cu această ocazie, au avut loc importante dezbateri pe marginea numeroaselor studii întreprinse. Pe parcursul acestei întâlniri au fost ridicate o serie de întrebări la care se caută răspuns, printre care: este sau nu adevărat că undele electromagnetice cu frecvențe cuprinse între 900 și 1.800 MHz emise de telefoanele mobile și de antenele-releu aduc prejudicii grave sănătății umane? După zeci de ani de utilizare a telefoanelor mobile, avem sau nu suficientă experiență ca să afirmăm că acestea provoacă cancer? Sunt studiile realizate la o scară a populației suficient de semnificativă pentru a putea stabili concluzii fiabile? Este sau nu necesar să reducem folosirea telefoanelor mobile? Este încă dificil să dăm răspunsuri sigure la aceste întrebări, însă în cadrul acestei întâlniri a oamenilor de știință au fost prezentate o serie de concluzii noi apărute în studii recente.

Folosirea telefonului mobil afectează fertilitatea

Bărbații la care analizele medicale au evidențiat o calitate scăzută a spermei și care urmăresc să aibă copii ar trebui să limiteze folosirea telefonului mobil, potrivit cercetărilor întreprinse la Universitatea Queen's (Canada). Oamenii de știință au constatat că undele electromagnetice emise de către telefoanele mobile au un dublu efect fiziologic. Pe de o parte, aceste unde cresc procentul de testosteron din organism. Pe de altă parte, ele pot afecta calitatea spermei și pot reduce fertilitatea masculină. Pentru a determina cu precizie modul în care undele electromagnetice afectează hormonii masculini ce țin de fertilitate, ar fi necesare studii mai aprofundate.

Un pericol pentru creier

O echipă de cercetători de la Universitatea din Gazi (Noua Zeelandă) a realizat un experiment în care a expus iepuri albi la unde electromagnetice de 1.800 de MHz timp de 15 minute pe zi. Oamenii de știință au constatat că undele electromagnetice antrenează o creștere a stresului oxidativ, ce este susceptibil să aducă prejudicii lipidelor și ADN-ului de la nivelul creierului. Aceste efecte constatate la nivel celular par să aibă consecințe asupra funcționării cerebrale. De exemplu, un alt studiu realizat de către cercetători greci a arătat că eficiența memoriei spațiale la șoareci este diminuată considerabil în urma unei expuneri la unde electromagnetice de 900 de MHz timp de 2 ore pe zi!

Undele electromagnetice ale telefoanelor mobile modifică în rău activitatea cerebrală

În cazul celor 4 miliarde de persoane care folosesc un telefon mobil - adică mai mult de jumătate din populația mondială - activitatea lor cerebrală se modifică atunci când vorbesc la telefon. Un studiu publicat în celebra revistă medicală internațională JAMA indică într-adevăr faptul că cincizeci de minute de expunere continuă la undele electromagnetice ale unui telefon mobil, în timpul apelurilor telefonice, sunt suficiente pentru a mări semnificativ (cu 7%) activitatea creierului în regiunile cortexului orbito-frontal și a lobului temporal. Pentru a obține aceste rezultate, oamenii de știință au măsurat metabolismul glucozei în creierul a 47 de persoane ce aveau în dreptul urechii un telefon mobil, fie că acesta funcționa sau nu. Cu toate că obiectivul acestui studiu nu a constat în determinarea eventualelor consecințe nefaste pe termen lung asupra creierului, lucrările apărute ulterior au completat totuși aceste rezultate, demonstrându-se astfel fără echivoc apariția acestor consecințe nefaste. Într-adevăr, s-a constatat că modificarea activității cerebrale are un impact negativ asupra funcțiilor noastre cognitive. Astfel, consecințele pe termen lung ale utilizării telefonului mobil vor fi chiar mai devastatoare decât cele din cazul consumului de tutun și de alcool!

Cu titlu informativ, să amintim că efectele biologice produse de comunicarea fără fir au fost detectate și evidențiate în 67% din studiile nefinanțate de industria telefoniei mobile.

OMS avertizează că folosirea telefoanelor mobile mărește riscul apariției cancerului

De curând, Organizația Mondială a Sănătății a avertizat pentru prima dată populația asupra riscului apariției cancerului din cauza folosirii excesive a telefoanelor mobile. Cercetările efectuate în 13 țări, la care au participat 12.800 de persoane, au fost supravegheate de Organizația Mondială a Sănătății. Cercetătorii au urmărit să stabilească dacă există o legătură între radiațiile emise de telefoanele

mobile și apariția a 3 tipuri de tumori cerebrale, precum și unui tip de cancer al glandei salivare.

S-a demonstrat că riscul îmbolnăvirii de cancer există chiar și în cazul folosirii celulalelor timp de numai 15 minute zilnic. Raportul, care urmează să fie publicat până la sfârșitul acestui an, arată că folosirea în exces a telefonului mobil are legătură cu tumorile cerebrale, informează „Daily Express".

Studiul realizat de către Nara D. Volkow și echipa ei confirmă concluziile studiilor independente asupra efectelor profund nocive ale undelor electromagnetice produse de telefoanele mobile.

Graham Lamburn, inspector tehnic la Powerwatch, spune că „15 minute nu este deloc o durată mare de timp pentru omul de rând, acesta vorbind mult mai mult la telefon. Practic, datele studiului demonstrează că în cazul telefoanelor mobile avem de-a face cu o adevărată bombă cu ceas." Lamburn a adăugat: „În următorii 20 de ani, numărul tumorilor cerebrale poate crește chiar de 20 de ori. Acum este momentul ca organizațiile din domeniul sănătății să acționeze." Între 24 și 31 mai 2011, 31 de cercetători din 14 țări s-au întâlnit la sediul Agenției Internaționale de Cercetare a Cancerului (AICC), instituție care face parte din Organizația Mondială a Sănătății (OMS), pentru a analiza potențialul carcinogen al câmpului de radiofrecvență emis nu doar de telefoanele mobile, ci și de radare, cuptoare cu microunde, precum și cel al semnalelor radio și TV. După ce au analizat mai multe studii despre siguranța folosirii tuturor acestor aparate, experții au încadrat câmpurile de radiofrecvență în clasa de risc 2B, din care fac parte substanțe „posibil carcinogene", după cum este definită această categorie. Profesorul Jonathan Samet de la Universitatea din California de Sud, SUA, președintele grupului de lucru din cadrul AICC, afirma într-un comunicat OMS că datele existente sunt suficient de clare pentru a încadra efectele vorbitului la telefonul mobil în categoria de risc crescut de cancer. „Jumătate din populația lumii folosește telefoane mobile, iar aceste obiecte sunt utilizate din ce în ce mai mult, chiar și de către copii. Este necesar să ținem cumva sub control această situație", a mai spus profesorul Samet.

Folosirea telefoanelor mobile provoacă o tumoare cerebrală letală

Forma de cancer pe care cercetătorii au asociat-o cu utilizarea telefoanelor mobile este gliomul. Această tumoare malignă se formează în creier, în trunchiul

cerebral. În cele mai multe cazuri, gliomul este o formă gravă de cancer care se tratează foarte greu și care este asociată cu o rată redusă de supraviețuire. Un studiu din anul 2004 susține că în cazul utilizatorilor împătimiți ai telefoanelor mobile - mai exact în cazul celor care vorbesc 30 de minute pe zi timp de zece ani - riscul de a dezvolta această formă de tumoare cerebrală crește cu 40%.

Utilizarea telefonului mobil poate duce și la apariția unei tumori necanceroase intracraniene, care poartă numele de „neurinom acustic", după cum reiese din aceeași evaluare a OMS. Neurinomul acustic se formează pe nervul auditiv și afectează atât auzul, cât și echilibrul. Deși este o tumoare benignă, ea nu este lipsită de riscuri, fiind necesară extirparea sa chirurgicală, ceea ce implică și riscul apariției unor complicații precum pierderea permanentă a auzului, tulburări de echilibru, deformarea feței și dureri de cap persistente. În cazul altor forme de cancer, specialiștii au considerat că studiile trebuie aprofundate pentru a trage concluzii clare. Elizabeth Cadis, cercetătoarea care a condus studiul ale cărui rezultate au fost date publicității de OMS, a afirmat pentru „Daily Mail" că gliomul este întâlnit la 20% dintre utilizatorii împătimiți ai telefoanelor mobile, acesta începând să se dezvolte din ce în ce mai aproape de ureche. Cei care au vorbit la telefon cel puțin 15 minute timp de 15 ani, sunt supuși unui risc de 72 de ori mai ridicat de a se îmbolnăvi de cancer comparativ cu cei care se feresc de acest dispozitiv. Experții spun că tocmai din cauza faptului că incidența cancerului este atât de mare, nu există nicio îndoială în ceea ce privește rolul telefonului mobil în patogeneza cancerului la creier. Gliomul este letal chiar și cu tratament, bolnavul supraviețuind doar aproximativ 3-5 ani din momentul detectării bolii.

Cât de nocive sunt telefoanele mobile pentru copii

Experții OMS nu au făcut precizări în legătură cu grupele de vârstă cele mai expuse riscului de cancer cerebral apărut din cauza telefonului mobil. Însă există câteva studii care atrag atenția asupra pericolului mare pe care vorbitul la telefon îl reprezintă pentru copii. De exemplu, oamenii de știință suedezi de la Institutul Karolinska declarau că persoanele cu vârste sub 20 de ani, care folosesc mobilul, prezintă un risc de cinci ori mai mare de a dezvolta gliom. „Durata carcinogenezei poate fi de 5 până la 20 de

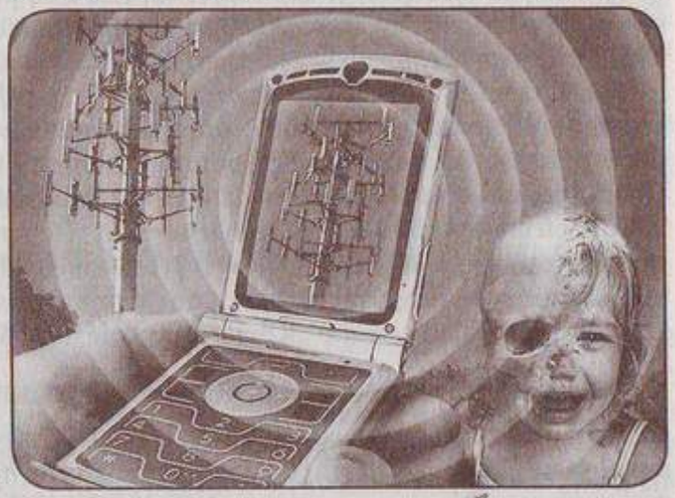

ani. Aceasta înseamnă că un copil care începe să vorbească la telefonul mobil de la vârsta de 5 ani va fi adult în momentul depistării unui eventual cancer", susține conf. dr. Monica Dragomir, șefa Secției de Oncopediatrie din cadrul Institutului Oncologic din București. Medicii atenționează asupra necesității de a limita durata convorbirilor telefonice, mai ales că adolescenții obișnuiesc să petreacă ore în șir la telefonul mobil. De altfel, oamenii de știință britanici de la Colegiul Universitar King au observat că persoanele care vorbesc zilnic cel puțin 50 de minute la telefonul mobil au o activitate a creierului modificată la nivelului cortexului orbito-frontal.

Ce spun specialiștii români

Suspiciunile privind efectul nociv al telefonului mobil asupra stării de sănătate există de foarte mulți ani. Unii specialiști sunt de părere că telefonul mobil nu trebuie folosit decât în situații de urgență, deoarece pe termen lung tulbură activitatea creierului. O explicație în acest sens ne oferă prof. dr. Ovidiu Băjenaru, medic primar neurolog la Spitalul Universitar de Urgență din București și președintele Societății Române de Neurologie: „În principiu, este vorba despre un câmp energetic constant care vine prin intermediul undelor electromagnetice și care schimbă în mod nefast dinamica proceselor celulare."

Mai bine SMS-uri și dispozitive hands-free

Ca urmare a riscurilor pe care le implică folosirea telefoanelor mobile, specialiștii Organizației Mondiale a Sănătății ne sfătuiesc să reducem expunerea la câmpurile de radiofrecvență. Cu alte cuvinte, să ținem mai rar telefonul la ureche. Dispozitivele hands-free și SMS-urile sunt opțiuni mai puțin periculoase, spun experții OMS.

Scut protector pentru reducerea efectelor nefaste ale telefoanelor mobile

Un cercetător indian, Girish Kumar, el însuși preocupat de existența în exces a radiațiilor electromagnetice (provenite de la antene-releu, telefoane mobile, Wi-Fi, WLAN, 3G, WiMax, scurgerile de la cuptoarele cu microunde, calculatoare, telefoane fără fir) în birourile sale din Bombay, India, a participat împreună cu Indian Institute of Technology (IIT) din Bombay la dezvoltarea unei soluții de protecție. Acest sistem, numit „Scut protector", este capabil să reducă cu între 50% și 90% efectele undelor electromagnetice asupra organismului uman. Girish Kumar explică faptul că Anglia și Statele Unite sunt din ce în ce mai mult interesate de acest produs, ce ar putea să prevină riscurile expunerii la câmpurile electromagnetice dintr-o întreprindere. Kumar afirmă că din ce în ce mai mulți oameni acceptă faptul că undele electromagnetice pot constitui un pericol pentru sănătatea umană. După părerea lui, expunerea pe termen scurt, mediu sau lung la aceste unde provoacă diverse tulburări (pierderi de memorie, insomnie, dureri de cap, depresii, tulburări ale atenției, infertilitate etc.) și, mai grav decât atât, apariția cancerului și a unor boli neuro-degenerative (Parkinson, Alzheimer).

„ELECTROHIPERSENSIBILITATEA"

O CONSECINȚĂ A EXPUNERII LA RADIAȚII ELECTROMAGNETICE NOCIVE. CÂTEVA MODALITĂȚI PRACTICE DE CONTRACARARE

Odată cu multiplicarea fără limite a surselor de radiație electromagnetică din orașe, statisticile oficiale evidențiază creșterea neîncetată a numărului persoanelor care acuză felurite tulburări și chiar se îmbolnăvesc de cancer. Adevărul este că undele electromagnetice emise de stațiile, releele și antenele de telefonie mobilă cauzează cancer (sau, așa cum recunoștea recent Organizația Mondială a Sănătății, în termeni care să nu deranjeze companiile de telefonie mobilă, microundele „cresc riscul de cancer cu 40%"). Strategia autorităților, care până acum a fost aceea de a manevra statisticile și de a minimiza fenomenul în folosul unor infecte interese mercantile, a fost schimbată. Acum, când procentul celor care sunt grav afectați de așa-zisa „poluare electromagnetică" (citiți „expunerea premeditată la radiații foarte nocive") a depășit un prag statistic și fenomenul nu mai poate fi mușamalizat, autoritățile, în loc să-și asume public răspunderea pentru efectele declanșate de gestionarea iresponsabilă a situației, preferă să-i plaseze tocmai pe cei afectați în sfera patologicului (cum spune și vorba populară: „mortul e de vină"). Astfel, se folosește termenul de „electrohipersensibilitate", care creează impresia că de fapt cei care se îmbolnăvesc sunt „hipersensibili", adică exagerat de sensibili, când realitatea este că noi suntem cu toții grav afectați de acest veritabil bombardament de unde nocive la care suntem supuși. Atâta doar că unii rezistă mai bine, iar alții rezistă mai puțin bine la barajul de unde nocive. În acest mod pervers, responsabilitatea este aruncată în tabăra „hipersensibililor", iar proprietarii plutocrați ai companiilor de telefonie mobilă își văd netulburați de treabă și își umplu mai departe teșchereaua pe spinarea populației naive și dezinformate. În plus, este împlinit dezideratul clicii așa-zișilor „iluminați" de la vârful masoneriei de a reduce și de a debilita populația, pentru a o menține permanent sub control.

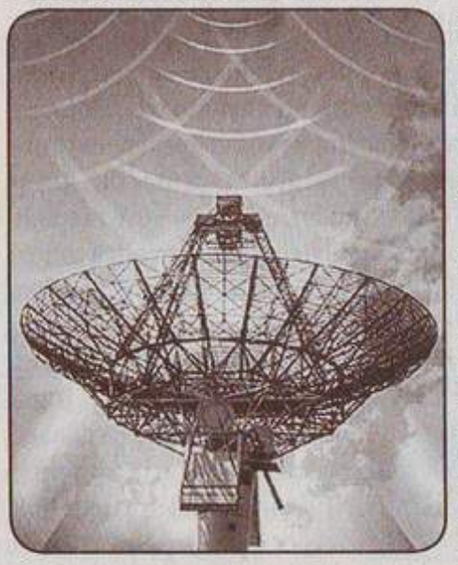

Departe de a recunoaște că antenele emițătoare de microunde pot cauza cancerul, autoritățile abia dacă sunt dispuse să instituie măsuri reale de evaluare a gradului de polure electromagnetică. Metodele de tratament țin mai degrabă de anumite inițiative private, iar posibilitatea de a le acorda celor afectați care cer aceasta un refugiu în zone ferite de flagelul poluării electromagnetice abia a început să fie luată în discuție.

Antene și radiații peste tot

În Franța, Agenția Națională a Frecvențelor (ANFR) număra în august 2008 119.250 de antene releu de toate tipurile, stații TNT cu emițătoare WiMax. Cele aproape 71.000 de stații de telefonie mobilă inventariate conțineau 47.110 de instalații de tip GSM și 23.620 de stații UMTS. În orașele mari s-au numărat aproximativ 400 de antene releu la Lyon, mai puțin de 1.000 la Marsilia și 2.143 la Paris, unele fiind antene de telefonie mobilă, montate pe clădiri. Apariția unui nou operator de acest gen, precum este Free, al patrulea operator francez oficial, ar determina montarea a încă 300 de antene noi.

Cifrele oficiale sunt însă cel mult orientative. Stațiile rezervate apărării naționale sau aviației civile nu sunt luate în calcul, precum nu sunt socotite nici releele Wifi urbane a căror putere este sub un prag prestabilit după criterii mai mult sau mai puțin juste, dar declararea lor este obligatorie. În toate țările, multe antene pot fi instalate fără ca agențiile guvernamentale de control și administrare să fie măcar informate. „Acordul Agenției este indispensabil pentru ca stația să poată emite (nu și pentru instalarea ei)", se precizează pe site-ul ANFR.

În plus, numărul stațiilor nu corespunde neapărat cu numărul antenelor vizibile! Mai multe antene din aceeași gamă de frecvență pot fi instalate chiar în același loc: GSM, UMTS, Wifi, WiMax, WiLAN, dar și GPS, Bluetooth, DECT, babyphone... Multiplicarea emițătorilor și a rețelelor a provocat în mediul urban creșterea poluării electromagnetice a mediului ambiant. Radiațiile telefoniei mobile și ale Internetului fără fir vor constitui curând 90% din această veritabilă poluare cu microunde a atmosferei, emisiile radioului și ale televiziunii reprezentând doar 10% din acest total. În ultimii douăzeci de ani, amploarea radiațiilor electromagnetice a crescut de 10 ori.

Simptome: dureri de cap, oboseală, iritabilitate...

Persoanele „electrohipersensibile" sunt primele victime vizibile ale acestei noi forme de poluare. După afirmațiile autorităților, această *sui generis* alergie la unde, fie că ele sunt unde radio sau microunde, dar și la frecvențele foarte joase ale rețelei electrice, este destul de rară. Adevărul este însă cu totul altul, iar tulburările neuro-fiziologice sunt tot mai frecvente și mai evidente. Din anul 1991, numărul cazurilor recunoscute de „electrohipersensibilitate" a crescut în ritm alert. Studiile realizate în anii 2003 și 2004 prezintă cifrele de 8% în Germania, 9% în Suedia și 11% în Marea Britanie. Un studiu prospectiv realizat în 2006 cu privire la evoluția numerică a persoanelor electrohipersensibile în Europa prognoza că dacă lucrurile evoluează ca până acum, atunci până în anul 2017, 50% dintre oameni riscă să devină „electrohipersensibili".

Foarte multe simptome sunt asociate cu „electrohipersensibilitatea". Enumerăm doar câteva dintre ele: dureri de cap, înțepenirea gâtului, acufenie (percepția de țiuituri sau vâjâituri în urechi), tulburări de atenție, de concentrare,

de memorie..., dar și insomnii, greață, senzații de greutate la nivelul pieptului, tahicardie sau tulburări digestive. Odată cu lipsa somnului se instalează oboseala cronică, starea depresivă cu tulburări de comportament, iritabilitatea, violența verbală. Tabloul este foarte variat și mai ales nespecific, așadar, dificil de diagnosticat. Din nefericire, deoarece majoritatea medicilor nu sunt avizați, în cazul în care persoanele care se plâng de aceste tulburări ajung la consultația medicală, există riscul ca ele să fie greșit diagnosticate și să fie internate la psihiatrie pentru manifestări isterice. Mărturiile abundă în această direcție.

Mărturiile bolnavilor

„Simptomele mele au apărut treptat", relatează Veronique din Poitiers. „Pe atunci, locuind în apropierea unui pilon pe care erau montate antene releu Wifi și DECT, eram supusă unei poluări electromagnetice extrem de intense. Atunci când am început să realizez legătura dintre cauză și efect, am acționat pentru înlăturarea antenelor Wifi și DECT. A fost ceva mai bine în ceea ce privește migrenele, dar somnul nu s-a ameliorat. Călătoria cu trenul era destul de penibilă. La sfârșitul călătoriei (în jur de 1 oră și 20 de minute) eram epuizată, cu migrene și nevralgii persistente, și aceste simptome se amplificau foarte mult atunci când cineva folosea telefonul mobil lângă mine." Veronique subliniază influența antenei Wifi, dar și infernul transportului în comun, un mediu închis, metalic, unde puterea undelor se amplifică. Această putere este intens resimțită, așa cum se petrece în cazul lui Catherine din Montpellier: „Am conștientizat această «electrohipersensibilitate» a mea după ce recent mi-am cumpărat o nouă mașină, în care electronica modernă este omniprezentă: de la cheia electronică la reglajul automatic al ștergătoarelor de parbriz. Simt această «electrohipersensibilitate» imediat ce folosesc reglorul de viteză. Dacă pornesc radioul din mașină simt niște energii care îmi pătrund în zona creierului și apoi mi se instalează o durere de cap la nivelul frunții." Valérie din Rennes este deranjată mai ales de emisiile antenelor Wifi și ale releelor, dar și de becurile fluo-compacte cu consum scăzut și la neoane, despre care se știe că emit un câmp electromegnetic perturbator.

Jongleria cu terminologia

Cancerologul Dominique Belpomme, care împreună cu Robin des Toits și alți oameni de știință, printre care profesorul Pierre Le Ruz de la CRIIREM (Centrul Independent de Cercetare și Informare asupra Radiațiilor Electromagnetice), a fondat, desigur cu bună intenție, Alianța Științifică pentru Tratamentul și Recunoașterea Bolilor Electrosensibile (ASTRE), declară: „Trebuie să distingem dintr-un punct de vedere biologic între ceea ce am numit sindromul de intoleranță la câmpurile electromagnetice, care implică simptome și efecte perturbatoare ale câmpurilor electromagnetice asupra organismului, și studiul susceptibilității, care ridică problema de a ști de ce anumite persoane sunt afectate și altele nu. «Electrohipersensibilitatea» corespunde unei scăderi a pragului de toleranță în

timpul avansării unei boli." Modul acesta sucit de a privi problema, în care carul este pus înaintea boilor, este șocant pentru orice om de bun-simț. Este aberant să te lupți pentru includerea în nomenclatorul bolilor a unei tulburări care este provocată de fapt cu bună-știință prin iradierea cu unde nocive, când firesc ar fi ca tehnologia să fie înfierată și interzisă la apariția celor mai mici semne că ea este dăunătoare. Simptomele ar dispărea apoi de la sine. Încercarea de a impune o presupusă realitate a unui „sindrom de intoleranță la câmpurile electromagnetice" este, analogic vorbind, similară cu încercarea de impune realitatea unui sindrom de intoleranță la ciupercile otrăvitoare.

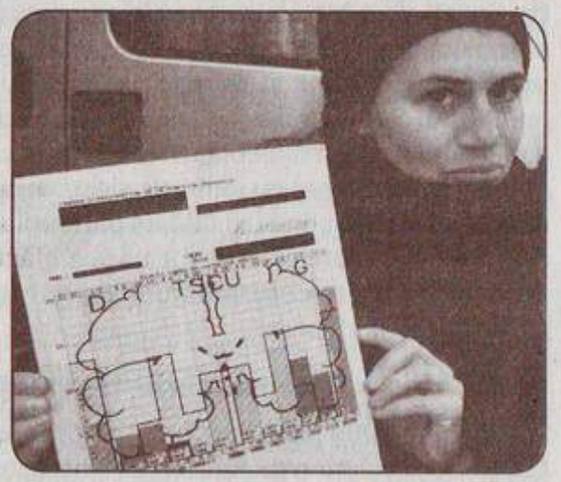

O persoană electrohipersensibilă își prezintă scanarea cerebrală. Această tehnică permite vizualizarea modificărilor debitului vascular al creierului. Profilurile grafice observate permit concluzionarea realității clinice și biologice a influenței nocive a anumitor câmpuri electromagnetice.

Este limpede că ființa umană fiind un unicat, există persoane care tolerează mai mult și persoane care tolerează mai puțin expunerea la unde nocive. Este straniu faptul că anumiți cercetători încearcă acum să demonstreze că ar exista la unele persoane o predispoziție genetică la „electrosensibilitate" (ca și cum expunerea la unde electromagnetice nocive ar fi un factor natural), eventual asociată cu un număr mai mare de „magnetosomi" (milioane de nano-magneți naturali care sunt prezenți în articulații și în sistemul nostru nervos). Dincolo de necesitatea de a obiectiva fenomenul și de a găsi remedii imediate în fiecare caz în funcție de perturbarea care a survenit, pe termen lung soluția este ieșirea din sfera de influență a unei tehnologii nocive, iar nu adaptarea omului la aceasta.

Deloc întâmplător, chiar Dominique Belpomme punctează că: „În cadrul populației, bolnavii care prezintă intoleranță la câmpuri electromagnetice sunt cu siguranță mult mai numeroși decât cei care prezintă hipersensibilitate și care reprezintă în realitate doar partea vizibilă a ghețarului."

AFSSET promovează conceptul de „electrohipersensibilitate"

În octombrie 2009, s-a consemnat în al doilea raport al Autorității Franceze de Securitate Sanitară a Mediului Înconjurător și a Muncii, referitor la efectele radiofrecvențelor asupra sănătății, că sunt recunoscute simptomele „electrohipersensibilității". Din păcate, nu este recunoscută și o legătură de

tip cauză-efect între simptomele enumerate în raport și expunerea la radiații electromagnetice nocive. Acest organism guvernamental s-a mărginit să recomande generic și principial: „Luând în considerare mai ales creșterea numărului de simptome și instaurarea unui protocol de primire și de supraveghere a pacienților hipersensibili, AFSSET recomandă realizarea unui instrument de diagnostic al hipersensibilității electromagnetice [...], definirea modalităților de preluare a răspunderii față de pacienți, de organizare a supravegherii lor, de centralizare a datelor și de formare a unui personal calificat de sănătate, ca și de dezvoltare a unei activități de cercetare care să prezinte protocoale clinice expuse în mod riguros."

Recomandările terapeutice ale ARTAC-ului

Din mai 2008 până în martie 2010, Asociația de cercetare terapeutică Anti-Cancer (Association de Recherche Thérapeutique Anti-Cancéreuse – ARTAC) a luat în evidență 425 de persoane electrosensibile. 204 dintre aceste persoane au venit să fie consultate, 190 au realizat teste biologice și 141 au realizat o scanare cerebrală, care evidențiază modificările debitului vascular. Aceste examene medicale au permis eliminarea ipotezei cauzelor de natură psihiatrică. S-a observat astfel că schimbările debitului sanguin sunt într-adevăr semnificative. Rezultatele analizelor a 100 de bolnavi sunt obiective, după declarația unui cancerolog de la ARTAC.

Prevenția se sprijină pe multiple metode vizând sustragerea sub orice formă a bolnavului de sub influența câmpurilor electromagnetice. La nivel individual, acest lucru presupune renunțarea la telefonul mobil, la Wifi și la DECT, la becurile așa-zis economice emițătoare de câmpuri electromagnetice (ne putem întreba în această direcție de ce au fost impuse și în UE, prin măsuri legislative, aceste becuri, în locul celor cu incandescență), stingerea oricărui aparat electric sau electronic inutil. Prizele electrice se recomandă să aibă împământare. A nu se purta obiecte metalice (ochelari cu suport metalic, bijuterii metalice etc.).

Transformarea locuinței într-o cușcă Faraday. ARTAC recomandă ca la locul de muncă să ne luăm precauțiile necesare. Locul în care trăim trebuie să fie transformat într-o veritabilă cușcă Faraday. Se mai recomandă mutarea într-o zonă albă sau semi-albă, protejarea copiilor, adolescenților și a femeilor însărcinate. Wifi trebuie să fie interzis în locurile publice, în particular în școli, licee, colegii, maternități, creșe și spitale etc. La fel se petrece cu antenele releu, care trebuie să fie interzise în locurile în care trăim. Totodată, este indicată amenajarea în trenuri a unor locuri albe pentru persoanele „electrosensibile".

Indicații de tratament. a) Corectarea deficitelor biologice puse în evidență.

b) Administrarea de tonice ale sistemului nervos, vizând limitarea gliozei cerebrale (reacție a țesutului cerebral la leziunea de orice natură) și regenerarea celulelor nevrogliei (astrocite) ce reprezintă obiectul unei proaste funcționări sau care au fost distruse (apoptose) de câmpurile electromagnetice.

c) Dacă există o intoxicare asociată cu metalele grele (mai ales mercur), se recomandă realizarea unei cure de purificare sub control medical.

d) Stabilirea unui tratament antioxidant pe termen lung din cauza producerii excesive a radicalilor liberi ce reprezintă mecanismul incriminat al originii gliozei cerebrale.

e) Evaluarea eficacității acestor tratamente prin controale regulate, atât pe plan cerebral (echodoppler pulse), cât și pe plan biologic (teste sangvine).

Proceduri de tratament electromagnetice

Alături de medicinile numite electromagnetice apar și alte metode de diagnosticare și de tratament. „Pentru mine este acum destul de ușor să stabilesc diagnosticul", confirmă Jean-Claude Guillot-Noel, kinetoterapeut și osteopat din Paris, care folosește mai multe sisteme cu biofeedback electromagnetic, precum camera Korotkov, o cameră numerică perfecționată. „Camera Korotkov evidențiază că sfera craniului, vederea, dantura, maxilarele și organele ORL sunt extrem de perturbate la persoanele așa-zis electrosensibile. Aceste perturbări nu sunt nici de natură emoțională și nici psihologică, ci pur și simplu neurologică. Ne situăm cu efectele direct la nivelul corpului și al materiei."

Specialistul testează apoi 5 meridiane de electroacupunctură după metoda medicului german Voll. „Aceste puncte localizate la nivelul mâinii sunt cele ale meridianelor stăpânul inimii, alergii, metabolism de bază, triplul reîncălzitor și inimă. Testez mâna dreaptă și mâna stângă pentru a avea o viziune yin - yang a trupului. Apoi, pentru a fi cu adevărat sigur, realizez testele în timp ce persoana respectivă folosește telefonul sau calculatorul. Acest lucru îmi permite verificarea sensibilității ei la undele electromagnetice. Un ultim test îmi permite să determin dacă există o problemă de imunitate."

Serge Sargentini de la organizația Next-up și Pierre le Ruz de la CRIIREM efectuează la Grenoble măsurări ale spectrului Hiper Frecvențelor (HF) cu sonde izotropice de bandă largă (LB) 2,5 Ghz (2500 MHz).

Jean-Claude folosește semnale electromagnetice pentru a șterge urmele de poluanți, memorii toxice asociate cu probleme de

imunitate. „Fac aceste teste sistematic", explică practicianul, „Căci există persoane electrohipersensibile care sunt agresate de aluminiu, de mercur, de cadmiu, prin vaccinul BCG ... Este vorba deci de a diminua aceste interferențe în cazul în care ele există. Fac acest lucru fie cu ajutorul sistemului Mora, care corectează emisiile electromagnetice ale organismului, fie prin izoterapie. La persoanele care nu sunt intoxicate, profit de acest lucru pentru a reechilibra sistemul neurovegetativ."

„Dispun de o gamă de aparate cu biofeedback, precizează Jean-Claude Guillot-Noel. Fiecare aparat îmi permite să am o imagine de ansamblu a unui aspect fiziologic. Un aparat îmi va oferi informații în ceea ce privește alergiile alimentare, altul în ceea ce privește aminoacizii și vitaminele. Aceste informații devin proprii fiecărui individ, ceea ce permite intervenții la obiect, personalizate."

Primul care a abordat „electrosensibilitatea" în aspectul global al sănătății unei persoane este englezul Cyril W. Smith, la sfârșitul anilor 1980, amintește terapeutul Jean-Claude Guillot-Noe. „El a sugerat că excesul de lumină, de sunet, de energii electromagnetice conjugate cu excese de substanțe chimice provoacă alergii mai dificil de tratat. Pentru persoanele electrohipersensibile cu probleme de sănătate la nivel global, și nu doar cu probleme de electrosensibilitate, patologiile nu sunt separate între ele."

Veronique, o persoană care s-a vindecat de electrosensibilitate prin reprogramare subtilă, validează metoda. „Diagnosticarea cu ajutorul camerei Korotkov a arătat la început o slăbiciune a glandei pineale, cea care reglează ritmurile circadiene. M-am tratat apoi de 2-3 ori pe an, timp de doi ani, cu sistemul Mora. Acum fac acest lucru o dată sau de două ori pe an,deoarece reechilibrarea se realizează din păcate pe termen lung."

„Starea mea de sănătate este astăzi stabilă. În ultimii doi ani m-am simțit mult mai bine. Problema mea majoră, somnul, s-a ameliorat destul de bine. Dar asta nu înseamnă că nu sunt vigilentă. În anumite zone din oraș, în trenuri, atunci când mai multe persoane folosesc telefonul mobil sau când ele folosesc tehnologia 3G, atunci când folosesc Wifi la serviciu, resimt anumite sensibilități. Dacă această sensibilitate persistă pe durata întregii zile, nu îmi este bine."

Există dispozitive de protecție împotriva radiațiilor?

În cadrul soluțiilor prevăzute împotriva undelor electromagnetice nocive sunt luate în considerare și dispozitivele de protecție. Există aproximativ patruzeci de astfel de dispozitive, accesibile ca preț pentru toată lumea. Unii le condamnă *a priori*, fiind convinși de ineficacitatea lor. Alții le folosesc cu un anumit succes. „Ceea ce folosesc pentru moment este shungit-ul, o piatră neagră ce absoarbe radiațiile electromagnetice", spune Jean-Claude Guillot-Noel. „În afară de această piatră, mai folosesc Neutralizorul, un disc din plastic care se așează pe aparat pentru a ne proteja de radiațiile electromagnetice."

Valérie din Rennes a încercat toate variantele de protecție. „Sunt pregătită

să încerc totul", spune ea. Dintre toate, un singur produs îi convine cel mai mult: Expertise 3P, loțiune anti-unde realizată de către Clarins în anul 2007. „Această loțiune este foarte eficientă. Acționează cu promptitudine. Pielea mea este mult mai puțin uscată și agresată de unde. Singura problemă este că această loțiune este acum de negăsit." Clémentine, o persoană „electrohipersensibilă" din apropiere de Nîmes, a folosit centura de defazaj inventată de către Roland Wehrlen. Creată pe principiul pasiv al defazajului la 180° ce „întoarce" undele făcându-le astfel să fie inofensive, această centură a rezultat în urma studiu cerut de către Direcția Generală pentru Armament din Franța, pentru a asigura protecția militarilor împotriva radiațiilor electromagnetice. Purtată pe sub haine, această centură este prevăzută cu nouă antene care acoperă un spectru larg de frecvențe. „Prima surpriză", declară Clémentine, „este că purtarea centurii a făcut să crească imunitatea organismului. Am ales să urmez o alimentație vegetariană, am eliminat din casă tot ceea ce era Wifi. Folosesc centura de fiecare dacă când mă așez la calculator sau când folosesc telefonul mobil mai mult de o oră la serviciu. Nu mai am niciun disconfort. Este extraordinar."

Sensibilitățile fiind individuale, anumite dispozitive de protecție funcționează pentru unii mai bine decât pentru alții. Astfel, unele persoane posesoare a unei astfel de centuri susțin că nu au simțit niciun beneficiu. Cealaltă problemă ține de costurile totale ale acestor tratamente. O ședință la sistemul Mora costă aproximativ 120 de euro. Fiecare analiză sanguină costă între 800 și 1.200 de euro. „Trebuie să dispui de mijloace financiare pentru a te putea îngriji, având în vedere că totul costă: examenele medicale și ceea ce trebuie să cumperi pentru tratament", declară Valérie.

Un medalion protector realizat pentru persoanele electrohipersensibile

Pandantivul CMO HE22 se poartă în timpul zilei la gât sau în poșetă. Realizat pentru persoanele „electrohipersensibile", el reia principiul tehnologiei CMO (al apei sărate „activate" prin rezonanță electromagnetică), integrând frecvențele compensatoare adaptate la nevoile persoanelor electrohipersensibile.

„Studiile recente în domeniul bioelectromagnetismului au evidențiat la persoanele electrohipersensibile un risc mărit de perturbare a concentrației ionilor de magneziu (Mg^{++}) și de potasiu (K^{+}) în corelație cu producerea crescută de histamină (Mg^{++} dependent) și creșterea permeabilității membranelor celulare (K^{+} dependent) la aceste persoane", explică Maurice Fillon-Robin, director general la ComoSystems. „Semnalul emis de către soluția activă integrează frecvențele de rezonanță a ionilor magneziu (55 Hz) și potasiu (17 Hz). Intensitatea redusă a semnalului a fost în mod particular gândită pentru a nu crea reacții neplăcute. Efectele de compensare măsurate prin reflexul auriculo-cardiac și cu sistemul Mora indică o scădere sensibilă a reactivității primelor persoane testate, dobândită în primele două săptămâni."

Ultimele zone albe (zone lipsite de radiații electromagnetice)

Zonă albă în Brisighelle, Italia.

În final, pentru a se feri de undele electromagnetice nocive, un număr de persoane „electrohipersensibile" au ales exilul în ultimele zone albe rămase la adăpost de releele telefoniei mobile. Aceste zone rurale izolate, abrupte, dar din ce în ce mai puțin numeroase, sunt căutate de persoanele „electrohipersensibile". Ieșirea din zona radiațiilor electromagnetice este una dintre primele măsuri recomandate. În occident, persoanele „electrohipersensibile" locuiesc adesea în corturi sau într-o rulotă. În franța există specialiști care sunt foarte activi în această direcție, ei având nevoie de aproximativ 8 zile pentru a transforma o rulotă de 5 sau 6 metri lungime într-o „cușcă Faraday" care îi protejează pe locuitorii ei de undele nocive din afară. O situație precară totuși, dificil de împăcat cu un loc de muncă și cu o viață de familie. În Suedia, în Franța și în Italia, zonele de refugiu au fost create sub presiunea persoanelor „electrohipersensibile".

Zona de refugiu din Brisighella din Italia a fost deschisă în luna mai 2010. Gratuită pentru persoanele „electrohipersensibile", aflată în parcul natural regional din Vena del Gesso, această zonă de refugiu a beneficiat de susținerea autorităților locale. Cazările „casă și masă" din Eremo del Lupo, de asemenea gratuită pentru persoanele „electrohipersensibile", beneficiază de camere echipate cu protecții anti-unde și pot adăposti cinci persoane. Valorile măsurate ale radiației electromagnetice din aceste zone albe sunt inferioare pragului de detectare al sondelor izotropice folosite pentru măsurători.

În Franța, prima zonă de refugiu a fost deschisă în anul 2009. Construită în Drome, locația exactă a acestei zone private pusă la dispoziție persoanelor hiperelectrosensibile este păstrată secretă. Locul se dorește a fi un centru pentru locuire și experiment. Chiar în această vară, colectivul „Un loc pe Pământ pentru electrohipersensibili" s-a instalat cu corturi si rulote într-un parc natural în regiunea Drome-Ardèche, în pădurea din Saou. La jumătatea lunii octombrie 2010, grupul format din 12 persoane electrohipersensibile, amenințat de consiliul general, a părăsit locul în prezența jandarmilor și s-a îndreptat spre valea din Vercors.

Comunități și așezări pentru persoanele electrohipersensibile

În ianuarie 2011, sub presiunea orgenizației CRIIREM și a lui Robin des Toits, administrația regiunii Pays din Loire s-a angajat să localizeze zonele slab expuse la undele electromagnetice. „Ca urmare a votării bugetului pe 2011, va începe un studiu al zonelor și se vor crea câteva noi zone albe", a dat asigurări Sophie Bringuy, vicepreședinta regiunii. În Bretagne au început negocieri similare.

„Câtă vreme satele noastre se confruntă cu depopulări și cu deșertificări rurale, de ce să nu facilităm instalarea persoanelor electrohipersensibile în aceste cătune care sunt situate în zonele albe?", a ridicat problema deputata europeană Michèle Rivasi într-o scrisoare deschisă adresată ministerului Sănătății în septembrie 2010. „Acești oameni ar avea aici un nou cămin în conformitate cu nevoile lor, și așezările părăsite ar avea din nou locuitori. Activitatea locală economică și socială ar beneficia de asemenea. În aceste sate s-ar putea deschide din nou școli etc."

Exact acesta este proiectul primarului micii așezări Subey din zona elvețiană Jura: „Un centru de îngrijire, o școală, un hotel, un camping. Vom avea o întreagă paletă de activități."

„Persoanele electrohipersensibile trebuie în mod imperativ să-și transforme mediul ambiant"

Cu ajutorul testelor ce evidențiază tensiuni musculare reflexe, medicul Gérard Dieuzaide, post-urolog și chirurg stomatolog la Toulouse, a evidențiat efectul nociv al undelor electromagnetice asupra organismului, precum și al diverselor materiale pe care le purtăm cu noi. După părerea lui, a învăța să te auto-diagnostichezi este imperios necesar. Vă prezentăm în continuare un interviu cu acest specialist.

— *După părerea dumneavoastră, suntem cu toții victimele incompatibilităților electromagnetice cu materiile din mediul nostru înconjurător? Cu ce corespunde acest fenomen?*

— Știința ne asigură că orice material emite o radiație electromagnetică. Atunci când un material este plasat sub influența unor câmpuri electromagnetice, atomii care îl constituie intră într-o stare de excitație. Electronii din jurul nucleului își schimbă orbita. Făcând acest lucru, ei emit fotoni. Această emisie fotonică a materialului, pe care o putem numi de asemenea undă specifică materialului, pentru că ea are o frecvență și o lungime de undă caracteristică materialului care o emite, va perturba sistemul oscilator al organismului și homeostazia electromagnetică. Fiecare persoană are propria ei frecvență de vibrație și fiecare undă materială specifică este diferită, în funcție de proveniența ei. În consecință, un subiect va putea fi sensibil la această informație electromagnetică, în timp ce vecinul său nu va fi la fel de sensibil la ea. Este

vorba despre specificul individual. Atunci când aceste unde materiale specifice sunt incompatibile cu propriile noastre vibrații electromagnetice, ele devin nocive pentru sănătatea noastră. Apar în acest caz tensiuni, contracții musculare reflexe. Aceste tensiuni creează un efect de tracțiune asupra tendoanelor, ligamentelor, cartilagiilor care antrenează o stare de inflamare cronică. Studiile pe care le-am realizat în această direcție au luat în considerare milioane de persoane. Cartea mea cuprinde cazurile cele mai interesante, dintre care unele au fost supravegheate îndeaproape. Fenomenul este real, tangibil, verificabil, reproductibil.

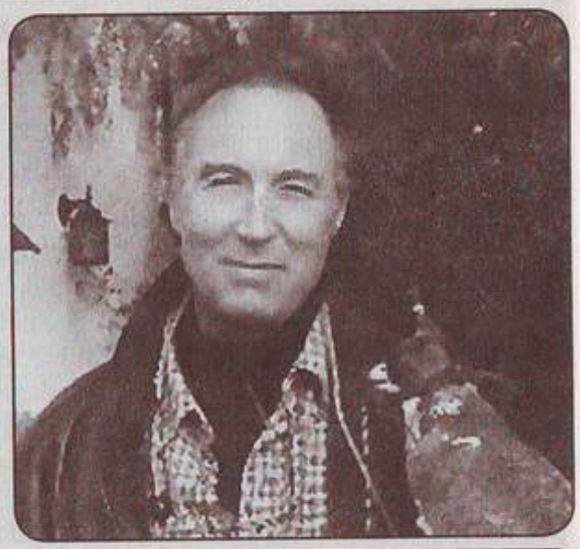

Gérard Dieuzaide

— Aceste contracții sunt întotdeauna semnul unei incompatibilități electromagnetice?

— De obicei, simptomele sunt aceleași. Pacienții suferă de probleme cervicale sau de dureri la nivelul umerilor, de dureri și de inflamația tendoanelor de la nivelul umerilor, dar resimțite într-un mod inegal. În general, blocajele sunt localizate mai mult în partea stângă (în 80% dintre cazuri) decât în partea dreaptă. Sunt adesea prezente senzații de amețeală și de pierderea echilibrului, cu furnicături la nivelul mâinilor, dureri ale genunchilor, treziri în timpul somnului, oboseală cronică, precum și probleme ortopedice. Unele dintre aceste simptome, cum ar fi limitarea mobilității articulare, dispar instantaneu după îndepărtarea materialului parazit. Este spectacular! În aceste cazuri, persoana este de obicei atât de uimită, încât nu mai știe ce să spună. Pur și simplu, prin îndepărtarea materialului, persoana este deblocată, iar prin readucerea materialului în vecinătatea persoanei, aceasta este iarăși blocată. Ființa noastră prezintă o realitate electrică și magnetică. Testele posturale realizate înainte și după deparazitarea electromagnetică ne permit să facem legătura dintre vizibil și invizibil.

— Unele materiale sunt mai parazite decât altele?

— Informațiile electromagnetice nocive pot proveni de la materiale dentare precum amalgam, rășini, ceramici, șuruburi, metale, dar și de la bijuterii,

piercing-uri, sterilete, ochelari cu rame metalice, sau chiar de la hainele din materiale sintetice pe care le purtăm. Ceea ce mărește influența materialelor dentare este că acestea sunt definitive, pe când ochelarii sau o pereche de tenișI din plastic nu sunt purtați în permanență. Hainele din fibre sintetice antrenează în general acest gen de parazitare electromagnetică. Uneori, vopselele de pe țesăturile bio au același efect. Putem realiza teste, determinând astfel materialul problematic. Materialele dentare recepționează deci câmpuri electromagnetice și emit o undă modificată nocivă sub formă de ecou electromagnetic. Ele nu sunt decât amplificatori pasivi și trimit o undă modificată. Am lucrat mult timp cu sportivi de performanță la care s-a putut constata cum intoleranța lor la anumite materiale le diminuează performanțele.

— Cum putem testa intoleranța la anumite materiale? Ce test putem realiza?

— Unul dintre teste, foarte simplu, este cel numit: „cu brațele înainte". Poziționați cu spatele la perete, trebuie să ținem brațele întinse în față, una dintre mâini strângând degetul mare al celeilalte mâini. Având brațele întinse, le ridicăm urmărin să le ducem spre spate, deasupra capului. Un subiect „normal" va atinge fără greutate peretele cu mîinile, alții vor fi însă incapabili să ridice brațele mai sus de orizontală.

— Prin ce se caracterizează persoanele electrohipersensibile?

— Ceea ce trebuie să înțelegem este că în cazul alergiilor pot fi observate patru grade, crescătoare, de patogenie. Am putea distinge, de asemenea, trei categorii de pacienți. Prima categorie cuprinde victimele incompatibilității cu materialele (amalgame, coroane, sterilete, ochelari, haine, etc.) și prezintă în general ușoare probleme legate de structura fizică, de exemplu, dureri de gât, dureri lombare, dureri de umeri, etc. Deparazitarea electromagnetică face să dispară complet orice simptom.

Urmează apoi pacienții care prezintă patologii mai severe. Tensiunile intense la care este supus sistemului tonic postural limitează amplitudinea anumitor mișcări și antrenează inflamația tendoanelor, senzații auditive, dureri multiple de tipul nevralgiei lui Arnold, fibromialgie, oboseală cronică, etc. Acestea sunt persoanele pe care eu le calific drept persoane „electrosensibile". Înlăturarea materiilor responsabile ameliorează adesea starea lor într-un mod considerabil. De obicei, trebuie de asemenea înlăturată complet alimentația cu gluten și cu produse lactate. În aceste prime două categorii despre care am vorbit, sensibilitatea la câmpurile electromagnetice înconjurătoare (Wifi, telefonie, radar) nu este directă, ea este intermediată de un anumit material. Atunci când acești pacienți sunt plasați în zone lipsite de unde Wifi și de undele telefoanelor mobile, asistăm la o spectaculoasă relaxare a sistemului tonic muscular, materializată printr-o puternică creștere a amplitudinii mișcărilor segmentelor

articulare. În sfârșit, pacienții din ultima categorie reprezintă, bineînțeles, persoanele „electrohipersensibile", acestea neîncadrându-se în niciuna din categoriile anterioare.

— Ce vreți să spuneți afirmând că aceste persoane ies din categoriile anterioare?

— Reacția lor la câmpurile electromagnetice ambiante, mai ales la cele provenite din circuitele electrice, radare, antene-releu etc., se realizează fără un material mijlocitor... Unele dintre aceste persoane nici măcar nu au materiale parazite asupra lor. Simpla incompatibilitate cu materialele determină amplificarea simptomatologiei, fără ca materialul să fie direct responsabil de acest lucru. Aceste persoane trebuie în mod imperativ să-și modifice mediul ambiant, fie că este vorba despre haine, habitat etc. Este deci necesar ca ele să știe să se autotesteze. Acest lucru le va ajuta nu numai să ia în considerare efectul fotonic al materialelor care le înconjoară, cât și, de exemplu, să realizeze amplasarea corectă a unui pat sau a unui birou în vederea limitării expunerii lor. Din punctul de vedere al structurii fizice, persoanele „electrohipersensibile" sunt o oglindă vie a problemelor sistemului tonic reflex. Dacă în camera în care se află atunci când este realizat testul întinderii brațelor se închide tot, telefonul mobil, Wifi etc., ele se destind și nu mai au probleme. Imediat ce sunt redeschise telefoanele, mobilitatea articulară se reduce, apoi și mai mult încă dacă este pornit și Wifi etc.

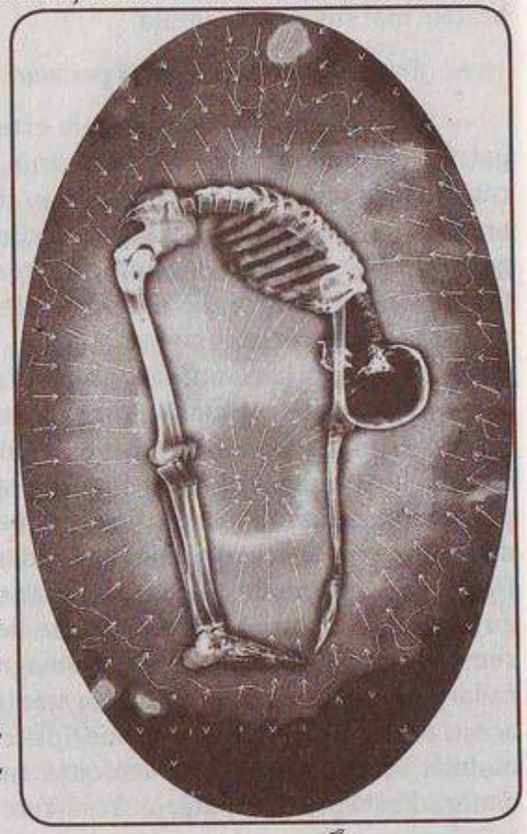

La un moment dat credeam că la un moment dat al vieții lor, persoanele electrohipersensibile s-au aflat în contact cu o frecvență care acționează ca un factor alergen, din acel moment dezvoltându-se treptat un proces de apărare exagerată a organismului. Adevărul este însă că radiațiile electromagnetice de tipul telefoniei mobile nu sunt deloc ceva natural și nu putem pasa responsabilitatea pentru reacțuia de apărare persoanei care în fond este agresată de un factor nociv care i se impune fără ca ea să fie consultată.

— Așa cum există substanțe parazite, ați identificat și materiale „neutralizatoare"?

— Da. În ceea ce privește persoanele „electrohipersensibile", am remarcat de mult timp că uleiurile volatile ale unor plante medicinale acționează întocmai ca o barieră protectoare împotriva radiațiilor emise de telefoanele mobile. De exemplu, dacă o pânză fină ce a fost îmbibată în ulei esențial de lavandă este plasată în husa protectoare a telefonului mobil sau dacă aceasta este folosită pentru a tampona ușor zona tâmplelor și regiunea dimprejurul urechilor, atunci se va putea remarca după o relativ scurtă perioadă de timp o reducere considerabilă a efectelor nocive ale telefonului asupra sănătății. Efecte benefice similare au și uleiurile esențiale naturale de brad, pin, santal, lămâie, portocală și bergamotă. Am făcut experiențe în această direcție. Într-adevăr, de exemplu o persoană care inițial nu putea să ridice, pornind de la orizontală, mai mult de douăzeci de centimetri brațele în anumite locuri ale casei, atunci când era tamponată cu ulei esențial de lavandă la nivelul tâmplelor, la scurt timp după aceea putea ridica brațele în poziție verticală. De aceea, sfătuiesc persoanele „electrohipersensibile" ca atunci când au ceva dificil de făcut, când merg în oraș sau când lucrează mai mult timp la calculator să-și pună ulei de lavandă la nivelul tâmplei sau al cefei. Atenție însă că atunci când un astfel de ulei natural esențial este folosit în mod repetat și în exces, el poate deveni ineficient, datorită unor procese de adaptare și de obișnuință ale organismului. Deoarece fiecare situație este particulară, persoanele „electrohipersensibile" vor trebuie să testeze pentru a vedea cât timp durează ameliorarea manifestărilor perturbatoare prin intermediul efectului benefic al câtorva picături de ulei esențial natural de levănțică (*Lavanda officinalis*), plasat la nivelul tâmplelor. Astfel, prin intermediul folosirii uleiurilor esențiale ca barieră de protecție între telefoanele mobile și trup, persoanele „electrohipersensibile" își pot ameliora considerabil starea de sănătate. O astfel de peliculă subțire și fină alcătuită dintr-un ulei esențial adecvat poate fi un excelent protector împotriva radiațiilor emise de aparate. În cazul persoanelor care prezintă și o anumită sensibilitate la nivelul pielii, este preferabil ca o bucată de pânză fină să fie îmbibată cu uleiul esențial, care să fie apoi introdusă în husa aparatului folosit.

Există multe alte remedii naturale care pot fi folosite pentru a reduce efectele care survin în cazul „electrosensibilității". În general, este profund binefăcătoare folosirea constantă a pulberilor din plante medicinale cu efecte antiinflamatoare, cum ar fi de exemplu rădăcina de nalbă mare, fumariță – partea aeriană, florile de coada șoricelului, rădăcina de brusture, iarba șarpelui – partea aeriană, frunzele de nuc, sau lipicioasă – partea aeriană. Dacă pulberea uscată a uneia dintre aceste plante sau eventual a unei combinații a lor este administrată sublingual chiar și numai o dată pe zi, câte un gram, rezultatele benefice vor fi resimțite în scurt timp, mai ales datorită efectului de reordonare energetică vitală pe care plantele îl generează în structura ființei umane.

JOCURILE DE NOROC ȘI JOCURILE ELECTRONICE ÎI FAC PE UNII SĂ-ȘI PIARDĂ MINȚILE

Acest articol se adresează mai ales practicanților yoga ce sunt deja niște împătimiți, obsedați de jocurile pe calculator

Așa cum poate constata orice ființă inteligentă și plină de bun-simț, statisticile oficiale referitoare la dependența pe care o provoacă jocurile de noroc și jocurile pe calculator sunt manipulate în interesul fabricanților și furnizorilor de astfel de „distracții" aberante. Pentru specialiștii care cercetează această problemă, însă, nu există nicio îndoială că situația se agravează neîncetat și că tot mai mulți tineri cad pradă acestor tentații și practici demonice care pervertesc mintea și sufletul.

„Pâine și circ" pe vremuri, „pâine și jocuri" astăzi

Expresia „pâine și jocuri" are o edificatoare ilustrare în contextul situației sociale actuale. Este șocant să remarcăm faptul că Loteria Franceză (La Française des Jeux – FDJ) numără tot atâtea puncte de vânzare (35.800) câte brutării există în Franța! În anul 2010, francezii au bătut recordul, cheltuind mai mult de 26 de miliarde de euro cu jocurile propuse de către FDJ și cu pariurile de la cursele de cai, bani care au ajuns în sacul instituției naționale care le organizează (Pari Mutuel Urbain – PMU). FDJ a înregistrat 10,5 miliarde de euro încasați din pariurile pentru jocurile de loterie, iar PMU 9,5 miliarde. Dacă adăugăm pariurile din cazinouri, atingem exorbitanta cifră de 40,8 miliarde de euro.

27 de milioane de francezi au jucat cel puțin o dată la jocurile de loterie, loz în plic, extrageri loto etc. Pentru FDJ, jocurile de extragere (tip loto) reprezintă 48,5% din pariuri, jocurile gen loz reprezintă 40,7%, iar pariurile sportive reprezintă 10,8%. La acestea se adaugă poker-ul pe internet.

Din cele 10 miliarde de euro care au fost încasate la jocurile de extragere sau jocurile cu loz, 65% au fost redistribuite jucătorilor, restul revenind Statului și funcționarilor de la încasări. Din 27 de milioane de clienți ai Loteriei, doar 92 de persoane au câștigat un milion de euro în 2010. În ceea ce privește șansa de a câștiga marele lot al Euromilioanelor (în valoare de 13 milioane de euro, la data de 13 mai anul trecut), aceasta este de 1 la 76 de milioane, adică practic este egală cu zero...

Distracție în sensul de a distrage atenția

Cifrele sunt impresionante, cu toate că francezii sunt în definitiv mai puțin jucători decât vecinii lor spanioli, italieni sau britanici, și totuși mai jucători decât nemții. Suma totală a pariurilor nu încetează să crească, iar cifra de afaceri a FDJ-ului a fost, de altfel, mai mare cu 5,5% în anul 2010. În același timp însă, crește și numărul jucătorilor care au „probleme", deoarece și alte jocuri de noroc vor fi pe viitor accesibile pe internet, la care trebuie să adăugăm și imensa populație – constituită

în principal din adolescenți – care joacă jocuri video, fie ele în rețea sau nu.

Problemele legate de dependența față de joc cresc proporțional cu numărul jucătorilor și cu oferta de jocuri. Însă aceste ultime două categorii cresc neîncetat și Statul rămâne principalul furnizor. Pe lângă „mana cerească" strânsă în urma jocurilor de noroc, de ce să nu existe și o sursă de „distracție", în sensul de „distragere a atenției"? Incitat să joace și menținut în iluzia că poate câștiga (nu și-au încercat oare norocul toți cei care au jucat?), cetățeanul este deturnat de la eventualele porniri la revoltă... Dacă adunăm efectul „distractiv" al jocurilor cu cel al unui alt instrument de control, care este televiziunea, înțelegem că cei care dețin puterea au interesul să minimalizeze problemele pe care le implică jocul: dependența, îndatorarea excesivă, depresia...

Jucători patologici

De fapt, cifrele care circulă sunt în mod intenționat evazive, cu toate că problema nu este nouă. Sunt menționate unele procente de „jucători problematici" și de „jucători patologici" doar în raport cu populația generală, și nu cu populația jucătorilor, ceea ce permite obținerea unor procente mai puțin îngrijorătoare decât în realitate. Pe site-ul său de internet, FDJ precizează că nu există un studiu semnificativ în ceea ce privește numărul de jucători aflați în dificultate raportat la întreaga populație și menționează studii realizate în Quebec și America ce menționează un procent cuprins între 0,4% și 3,4% din populația generală. Raportat la populația Franței, aceasta ar însemna totuși între 600.000 și 1,8 milioane, conform anului 2009, raportat la 11.888 de persoane. În concluzie, 1,3% din populație riscă să-și dezvolte o problemă în ceea ce privește jocul și 0,7% sunt probabili jucători patologici. Numai în raport cu populația jucătorilor (jocurile cu bani și de noroc) studiul menționează 3,4% jucători cu risc scăzut, 1,9% cu risc moderat și 0,9% cu risc crescut. În total, rezultă deci 6,2% jucători în mod potențial cu probleme. Cu toate acestea, cifrele prezentate de către doctorul Abdou Belkacem, co-autorul ghidului „De la plăcerea jocului la jocul patologic", indică până la 14% jucători problematici, potrivit unui studiu britanic din anul 2007.

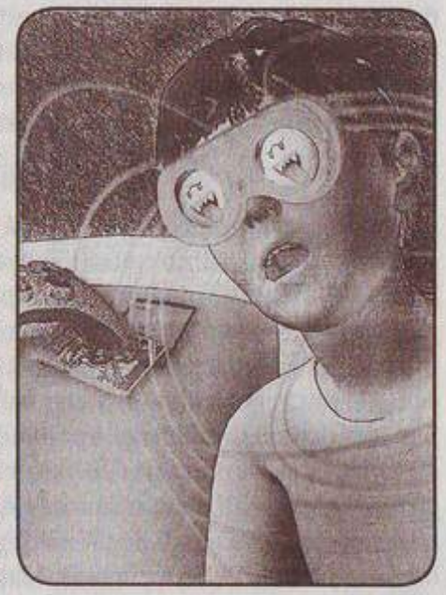

Pentru jocurile cu bani pe internet însă nu este indicată nicio cifră, și nici pentru jocurile video on-line. Cu toate acestea, profesioniștii în materie de dependență constată creșterea cazurilor de dependență față de joc. „Problema se agravează în mod vizibil", recunoaște Michel Reynaud, co-autorul ghidului mai sus menționat. „Totuși, putem spune că acum există o patologie bine definită în această direcție și că oamenii sunt consultați mai ușor. Însă fără îndoială, accesul la jocurile cu bani de pe internet a făcut

ca problema să se amplifice, determinând oamenii să se decompenseze, întrucât în trecut ei întâmpinau dificultăți, dar acum pot juca fără niciun control."

Joc dublu

Pentru că jocul rămâne „o experiență distractivă", FDJ și PMU s-au asociat de câțiva ani cu profesioniști în materie de dependență, pentru a promova ceea ce ei numesc „jocul responsabil". După cum putem citi pe site-ul Loteriei, „misiunea FDJ constă în a oferi mijloace, în a oferi soluții, pentru a permite tuturor jucătorilor să se amuze liniștiți, în condiții de securitate ce minimizează cât mai mult posibil riscurile dependenței de jocuri". Și totul se petrece mărind și diversificând fără încetare oferta de jocuri și „câștigând" din ce în ce mai mulți jucători. Conceptul de „joc responsabil" se îndepărtează de concepția însăși de joc, iar anumite jocuri au fost retrase de pe piață întrucât induceau o prea mare „dependență". Astăzi, realizarea unui joc „inovator" pe internet, precum „Bingo Live", este mai întâi analizată de către experți ce trebuie să verifice dacă jocul prezintă riscuri pentru „publicul fragil". Însă, prin definiție, orice joc prezintă astfel de riscuri pentru un astfel de public... Pentru jocul menționat, jucătorul poate să facă să îi apară alerte referitoare la timpul jucat, la intervale de 20, 30, 40, 50 sau 60 de minute. O altă acțiune preventivă constă în a forma distribuitori avizați ai jocurilor FDJ, pentru ca ei să știe să-și atenționeze clienții referitor la riscuri. FDJ a anunțat cu mândrie că la sfârșitul anului 2009, 27.000 dintre acești agenți au primit un instructaj specific în ceea ce privește „jocul responsabil", incluzând atenționări și avertismente cu un aparent rol control. În realitate, toate aceste demersuri nu sunt altceva decât „praf în ochi" și reprezintă o formă foarte abil mascată de a extinde și mai mult numărul de persoane care să accepte în mod pasiv participarea la astfel de jocuri, liniștindu-le pe această cale chiar și rămășița de vigilență pe care aceștia ar fi avut-o cu privire la pericolul dependenței de jocuri. Omul naiv și ignorant ajunge să se consoleze cu ideea că organizatorii au grijă ca el să nu devină dependent și în acest mod continuă să participe la astfel de jocuri aberante care-i mănâncă timpul, îi macină sănătatea și-i consumă banii.

Conflicte de interese

O altă acțiune propagandistică și fățarnică a Loteriei o reprezintă pretinsa susținere a unora dintre studiile realizate asupra fenomenului dependenței față de jocuri. FDJ susține în aparență ideile promovate în ghidul „De la plăcerea jocului la jocul patologic". „Este o problemă emblematică", admite Michel Reynaud. Acest cercetător pune următoarea problemă: „Ce atitudine trebuie să avem față de plăcerile mai mult sau mai puțin periculoase și mai mult sau mai puțin legale? Putem avea o atitudine pur igienistă și prohibitivă, spunând că trebuie să eradicăm tot ceea ce ar putea să facă rău. În acest caz, primele lucruri care ar trebui să fie eliminate sunt, de departe, alcoolul și tutunul. Însă căutarea neselectivă a plăcerii în cazul omului este atât de naturală și de necesară, încât suntem obligați să inventăm, urmărind să diminuăm daunele și riscurile". Analizând cu capul pe umeri cele afirmate de Reynaud, ne putem

da seama că el se exprimă evaziv și vag, așa că ne putem întreba în treacăt de ce acest argument este trecut sub tăcere în cazul drogurilor așa-zis „ușoare"... „În ceea ce ne privește, încercăm să dezvoltăm strategii de îngrijire și de ajutor pentru operatori, «distribuitori ai plăcerii jocurilor», și anume produse sau moduri de distribuție mai puțin periculoase", continuă Reynaud. „Este clar că există un conflict de interese, întrucât dorința lor este să facă bani și cel mai bun mijloc pentru aceasta este de a determina cât mai mulți oameni să devină dependenți de aceste jocuri. În același timp, acest lucru le strică imaginea și ei se prefac că acceptă să negocieze, oferind teoretic modalități de a limita gravitatea dependenței de jocuri. Este o negociere lungă și permanentă, ca de fiecare dată când există astfel de interese în joc."

„Clauza de revedere"

În ultimii ani, Statul a reglementat și a pus în funcțiune autorități de control și programe de evaluare. Argumentul „dealer-ului" este că oricum aceste jocuri sunt acum accesibile și că ar fi mai bine să le păstrăm sub controlul Statului (cu atât mai mult cu cât acestea aduc 5 miliarde de euro din încasările publice – cifră atinsă în anul 2009). Astfel, textele care se referă la autorizarea jocurilor cu bani pe internet prevăd o „clauză de revedere". Aceasta înseamnă că o evaluare este destinată măsurării procentului utilizatorilor care ar deveni „dependenți". Unii profesioniști sunt alarmați de publicitatea jocurilor cu bani pe internet, ce se mulțumesc să precizeze interdicția celor care nu au împlinit 18 ani și sunt însoțite doar de un mesaj fugitiv în partea de jos a ecranului ce anunță pericolul în ceea ce privește publicul „fragil". FDJ nu merge atât de departe încât să identifice jucătorii patologici și să-i orienteze către serviciile specializate, mulțumindu-se astfel să-i păstreze ca și clienți... Profesioniștii în materie de dependență negociază pentru ca FDJ să se implice pe viitor în această direcție.

În ceea ce privește jocurile video, nu există nicio cifră, dar medicii specialiști descoperă cazuri din ce în ce mai frecvente de „utilizare problematică". Nu se vorbește în acest caz despre dependență, căci „plăcerea jocului pe bani este o plăcere mai grosieră, imediată și rapidă, în care excitația câștigului este totuși motorul principal", subliniază Michel Reynaud. „Cu cât recompensa este mai rapidă, cu atât mai mult plăcerea poate deveni dependență."

În lumea jocurilor video, cel mai mare pericol îl constituie jocurile ce presupun asumarea unui anumit rol de către jucător. Aceste jocuri „nu au limită în ceea ce privește timpul sau numărul jucătorilor", observă doctorul Abdou Belkacem. „Acestea sunt jocurile numite MMORPG (*Massively Multiplayer On Line Role Playing Game*), dintre care cel mai cunoscut este *World of Warcraft*. Astfel de jocuri jucate într-un anumit moment al vieții individului, în cazul de față în adolescență, îl vor face pe adolescent să rămână agățat de acest joc și să petreacă foarte mult timp cu acesta, neglijându-și astfel părinții, prietenii și toate celelalte activități." În Franța, 1,4 milioane de tineri au declarat că au jucat *World of Warcraft* în 2009, și în acea perioadă jocul a cuprins până la 11 milioane de jucători din întreaga lume. Tinerii între 15 și 24 de ani petrec în medie mai mult de 6 ore pe săptămână jucând astfel de jocuri.

Intrarea în faza critică de negare a vieții („no life")

Cererea abordării unui tratament terapeutic provine cel mai adesea din partea părinților, care se neliniștesc să-și vadă copilul manifestând un aproape total absenteism în plan comportamental și devenind o legumă, un „no life" (lipsit de viață), deși cel mai adesea ei nici nu cunosc această expresie. Pentru specialiștii aserviți firmelor care promovează toate aceste jocuri aberante, tinerii dependenți de jocurile video nu ar necesita un tratament pe o durată mare de timp, pentru că vezi, Doamne, această dependență nu ar fi decât o formă particulară de proastă dispoziție specifică adolescenței. În ceea ce privește dependența față de jocurile cu bani și de noroc, tratamentul propus de regulă se bazează pe psihoterapii mai complexe și mai costisitoare. Însă cei care caută să promoveze fel de fel de argumente în favoarea jocurilor afirmă că: „Nu există tratament pentru substituția jocului", așa cum insinuează în mod abil Abdou Belkacem. El continuă argumentând: „Noi nu ducem o politică de privare totală, pentru că jocul este înnăscut și natural. Ideea este de a ne controla comportamentul, de a realiza noi forme de joc și de a ne genera plăcere. Putem să propunem psihoterapii comportamentale, căci jucătorii sunt adesea persoane impulsive, care nu cred în întâmplare și au credințe eronate în ceea ce privește strategiile lor de joc." Astfel, jucătorii împătimiți de cazino cred cu naivitate că ei ar putea oricând „să se îndrepte", în vreme ce însă continuă să joace și să piardă, prăbușindu-se astfel definitiv în prăpastia dependenței și a ruinei personale.

„Chiar dacă terapiile comportamentale dau uneori rezultate bune, afirmă Michel Reynaud, per ansamblu rezultatele deteriorării socio-comportamentale în cazul jucătorilor deveniți dependenți este mare". „Spre deosebire de dependența față de droguri, care deteriorează uneori în mod definitiv circuitele cerebrale, este vorba aici despre atingerea paroxismului plăcerii, însoțită de pierderea controlului. teoretic, este deci mai ușor să tratezi astfel de tulburări decât să îngrijești dependența de alcool, dependența de cocaină sau de heroină. Potrivit statisticilor oficiale, jucătorii dependenți își reiau, chipurile, mai ușor controlul, dar aceasta nu elimină efectele devastatoare din mediul familial și social și nu anulează daunele financiare extrem de mari, care adeseori nici nu mai pot fi recuperate. Chiar dacă devin conștienți de greșeala făcută și chiar dacă în conștiința lor apare în mod real dorința de transformare, cel mai adesea atunci când pacienții vin să consulte un specialist, tragediile familiale sunt deja declanșate și efectele lor dezastruoase sunt ireversibile."

profesor yoga Gregorian Bivolaru

ADEVĂRUL DESPRE „REVOLUȚIILE" ARABE ȘI DESPRE RĂZBOIUL DIN LIBIA

Anul 2011 a început cu un val de „revolte populare" ce a trecut prin mai multe țări arabe din Nordul Africii și Orientul Mijlociu, evenimente similare cu cele din 1989 din Europa de Est și cu revoluțiile „portocalii" din spațiul ex-sovietic. Deși, după cum mass-media a prezentat desfășurarea evenimentelor, acestea au părut să fie spontane, nu a durat mult până când a ieșit la iveală tot mai clar implicarea externă. Adevărații autori și regizori ai acestui spectacol au fost descoperiți atunci când „valul revoluționar" a ajuns în Libia, unde „rebeliunea" a fost susținută armat de către mai multe țări membre ale NATO. Vreme de câteva săptămâni, întreaga comunitate internațională a asistat cu respirația tăiată la evoluțiile violente din această țară, timp în care mass-media internațională bombarda mințile cititorilor, telespectatorilor și auditorilor cu ideea obsesiv repetată că Gaddafi este un tiran nemilos și însetat de sânge. Să vedem însă cum arată „dictatura" libiană.

Câteva date care ne dau o perspectivă diferită asupra „dictaturii" din Libia

Fostul ambasador rus în Libia, Vladimir Șamov, a fost întrebat într-un interviu dacă Gaddafi și-a asuprit cetățenii. El a răspuns: „Despre ce opresiune vorbiți? Libienilor li se acordau credite fără dobândă pe o perioadă de douăzeci de ani pentru construcția caselor lor, un litru de benzină costa aproximativ 10 cenți, produsele alimentare costau mai nimic, iar un Jeep sud-coreean Kia putea fi cumpărat pentru doar 7.500 de dolari... Acum, această țară nu mai există."

Ce alte date și cifre mai cunoaștem despre Libia și liderul ei?

- PIB-ul pe cap de locuitor al Libiei este de 14.192 de dolari.
- Fiecare membru al unei familii, care este subvenționată de către stat, primește 1.000 de dolari pe an.
- Șomerii primesc 730 de dolari lunar.
- Salariul unei asistente de spital este de 1.000 dolari.
- Ajutorul de naștere este de 7.000 de dolari.

- Cuplurile proaspăt căsătorite primesc un ajutor de 64.000 de dolari pentru a cumpăra un apartament.
- Pentru a deschide o afacere, un libian primește un ajutor financiar de 20.000 de dolari.
- Este interzisă impunerea de noi impozite și taxe.
- Educația și asistența medicală sunt gratuite.
- Educația și specializările în străinătate se fac pe cheltuiala guvernului.
- Există lanțuri de magazine pentru familii mari, care au prețuri simbolice la produsele alimentare de bază.
- Vânzarea de produse expirate este pedepsită prin amenzi mari, iar în unele cazuri se pedepsește cu detenția.
- Un număr mare de farmacii distribuie medicamente gratuit.
- Contrafacerea medicamentelor este considerată o infracțiune gravă.
- Este interzisă activitatea agențiilor imobiliare care servesc drept intermediari între locatori și locatari, ducând astfel la mărirea prețului chiriilor.
- Prețul facturilor la energia electrică este aproape egal cu zero.
- Vânzarea și consumul de alcool sunt interzise prin lege.
- Împrumuturile pentru cumpărarea unei mașini sau a unui apartament sunt acordate fără dobândă.
- Sunt interzise speculațiile imobiliare.
- În cazul în care o persoană decide să cumpere o mașină, statul libian achită 50% din prețul ei, iar în cazul polițiștilor 65% din preț.
- Benzina este mai ieftină decât apa. Un litru de benzină costă 0,14 dolari.

Să presupunem totuși că intervenția militară ar fi fost justificată...

Atunci de ce s-a intervenit militar doar în Libia? Conform surselor mass-media, în aceeași regiune există o mulțime de alte țări în care „dictatori sângeroși" omoară „populația pașnică și neînarmată". Și totuși NATO, SUA, Franța sau Marea Britanie nu se duc acolo pentru „a face dreptate" și a „restaura democrația". De ce a fost aleasă această țară în mod special? De ce este „democrația occidentală" atât de obsedată de ideea eliminării lui Gaddafi și de distrugerea Libiei, țara cu cel mai ridicat nivel de trai din Africa, printr-un scenariu similar cu cel din Irak? Și cum se explică faptul că „rebelii" susținuți de SUA, Franța, Marea Britanie și de către alte țări „democratice" membre NATO colaborează cu luptători Al Qaeda, după cum a

Muammar al-Gaddafi, șeful de stat al Libiei

relatat chiar mass-media internațională? Această ciudățenie a susținerii unor teroriști de către americani a făcut să treacă rapid în uitare, fiind acoperită mediatic, pretinsa asasinare a lui Osama bin Laden, presupusul lider al fantomaticei grupări teroriste mondiale, o altă poveste de adormit copiii menită să refacă imaginea șifonată a SUA.

La ora actuală există două versiuni cu privire la adevăratul motiv pentru intervenția în Libia: una oficială – „protejarea drepturilor omului" și cea neoficială – furtul petrolului libian. Prima este o pistă falsă. În realitate, scopul acțiunilor militare din Libia nu este protejarea civililor de „tiranul" Gaddafi, ci protejarea intereselor sistemului bancar internațional și obținerea controlului asupra puțurilor de petrol libiene, acesta fiind doar un mijloc de anihilare a puterii liderului libian. Aceasta este, de altfel, și părerea lui German Sterligov, un antreprenor și activist social rus, al doilea milionar oficial al Rusiei de după căderea URSS, care din 2005 a renunțat la „binefacerile civilizației" și s-a mutat cu familia într-o pădure din Siberia.

Criza financiară mondială declanșată de capii sectei satanice a Noii Ordini Mondiale, care încă influențează economia planetei, a determinat mai multe țări să propună schimbarea monedei folosite în tranzacțiile internaționale, mai exact refuzarea dolarului american și înlocuirea acestuia cu aurul. Muammar Gaddafi a vrut să refacă planurile generalului De Gaulle, care vizau refuzul bancnotele de hârtie în favoarea utilizării monedelor de aur, ca pe vremuri. Acest fapt, dacă ar scăpa de sub controlul mafiei bancare internaționale controlate de așa-zișii „iluminați", ar duce la prăbușirea coruptului sistem bancar actual. Desigur, Gaddafi nu a fost iertat pentru aceasta ...

Facem aici o paranteză. În 1965, Charles de Gaulle a ținut un discurs în care cerea, printre altele, întoarcerea la aur ca etalon monetar. În același an Franța a reușit să convertească în aur 150 de milioane de dolari și ceruse Rezervei Federale Americane convertirea a încă 150 de milioane. Exemplul francez a fost urmat de Spania lui Franco. Ambele personaje, aflate la o vârstă înaintată, nu au avut însă puterea să-și ducă la capăt reformele monetare. În 1971, la ordinul mafiei bancare a Rezervei Federale aflate sub controlul clanului Rothschild, Nixon a decretat că SUA încetează unilateral convertirea dolarilor în aur și renunță definitiv la etalonul-aur.

O serie de țări au început recent anumite negocieri pentru realizarea tranzacțiilor comerciale interstatale în aur. China a anunțat emiterea unor yuani de aur și mai multe țări asiatice și africane au discutat, de asemenea, posibilitatea revenirii la standardul de aur. Muammar Gaddafi a devenit principalul inițiator al ideii de a renunța la dolari și la euro, cerând lumii arabe și africane să înceapă utilizarea unei monede noi – dinarul de aur. El a sugerat și realizarea unui stat african unit, care va avea o populație de 200 de milioane de oameni, populație ce va folosi această monedă.

Ideea unei monede unice de aur și a unirii țărilor africane într-un singur stat federativ puternic a fost foarte bine primită de mai multe țări arabe și de către aproape toate țările africane. Singurii oponenți au fost Republica Africa de Sud și șeful Ligii Statelor Arabe. Dacă realizarea Uniunii Africane și adoptarea unei monede unice au fost pe placul francmasoneriei mondiale, nu același lucru se poate spune și despre

renunțarea la dolar și la euro în favoarea dinarului de aur. Această inițiativă a Libiei a fost foarte criticată de către Statele Unite ale Americii și de Uniunea Europeană. Potrivit unui discurs dramatic al președintelui francez, Nicolas Sarkozy: „libienii amenință securitatea financiară a omenirii". Numeroasele critici la adresa liderului libian nu au dat niciun rezultat: Gaddafi a făcut în continuare pașii care au dus la crearea Africii Unite și a continuat demersurile în direcția trecerii la standardul monetar din aur.

Un interviu semnificativ cu German Sterligov

În cele ce urmează redăm un fragment dintr-un interviu acordat de German Sterligov, creatorul „Bursei aurului" din Moscova, în cadrul unei emisiuni a postului rusesc „Dojd":

Reporter: *Și apoi a venit condamnarea Libiei...*

GS: O să-ți spun ce evenimente au dus la acest lucru. În 2002 prim-ministrul malaezian Muhammad împreună cu Muammar Gaddafi au propus lansarea unui dinar de aur. La început, această idee a fost aprobată de către Irak, Sudan, Bruney și Indonezia, iar în anul următor Emiratele Arabe Unite și alte țări au aderat la această inițiativă. Ei au început să lucreze la această idee, au existat ședințe ale miniștrilor de finanțe din aceste țări, în care a început să prindă viață proiectul de a refuza tranzacțiile comerciale efectuate în dolari și euro în favoarea folosirii dinarului de aur. A existat un proiect pilot în care au fost bătute monede de aur și au început să fie folosite în Malaezia, Indonezia și Iran. Ele au fost folosite în magazine obișnuite și pot fi folosite încă și de acum încolo, la fel ca orice altă monedă.

German Sterligov

Reporter: *Ai cumva un dinar de aur la tine?*

GS: Nu am dinari, dar am „goldeni", pentru că fiecare țară ar trebui să adopte propriul tip de monede de aur, iar noi le-am numit „goldeni".

Reporter: *De ce se numește așa? Nu sună prea rusește.*

GS: „Golden" înseamnă „făcut din aur" în limba engleză. Înainte de aceasta, în Rusia, am avut „guldeni" și „zloți". Le-am făcut la monetăria rusă „Gosznak". Am sugerat Libiei să folosească moneda noastră, dar au considerat că e prea mare, cântărește o uncie.

Reporter: *Cum anume sugerați să fie folosite aceste monede?*

GS: Au existat discuții îndelungate între oamenii de afaceri ruși și arabi, discuții care au fost găzduite de către Nadejda Azarenkova și de firma de avocatură a lui Artur Airapetov, la care sunt și eu co-proprietar. S-a ajuns la o situație similară cu cea dintre Stalin și Hitler: Stalin era deja pregătit pentru agresiunea lui Hitler și a plasat trupele sale la frontieră, dar Hitler, dintr-un singur atac, a distrus totul. Același lucru a făcut și societatea occidentală. Asta este opinia mea: Muammar Gaddafi era gata să declare respingerea utilizării în tranzacții a dolarului și a monedei euro, însă a fost oprit de către sistemul bancar internațional. Conturile sale internaționale au fost blocate sub falsul motiv al „încălcării drepturilor omului".

Reporter: *Conturile au fost blocate după ánunțul că el a început să tragă în civili.*

GS: Da, dar asta se petrece în toate țările. Uitați-vă în jur – o mulțime de civili sunt uciși în țări precum Yemen și nimeni nu le blochează criminalilor conturile bancare. Întotdeauna se pot găsi justificări pentru unele acțiuni. În acest caz uciderea de oameni a servit doar ca pretext.

Însă motivul real al acțiunii este efectul psihologic al ideii lui Gaddafi (unul dintre principalii lideri musulmani), acela de a începe utilizarea dinarilor de aur, efect care a fost efectiv uimitor, chiar mai periculos decât ideea în sine.

Gaddafi a sugerat ca toată lumea să respingă sistemul bancar internațional și să se elibereze astfel din sclavia în care vor să ne mențină proprietarii ascunși ai sistemului american al Băncii Rezervei Federale. Un număr mare de țări l-ar urma în această acțiune. Acest proiect a fost pregătit intens timp de mai mulți ani, Gaddafi a militat pentru ca țările africane să se unească toate într-un stat puternic și să înceapă să utilizeze monedele de aur. Egiptul era pregătit să ia parte la acest proiect; de aceea revoluțiile au început acolo și CIA a intervenit pentru a distruge planurile cu privire la ieșirea din sistemul bancar internațional. Apropo, acest sistem mafiot internațional afectează de asemenea într-o mare măsură economia Rusiei. Trecerea de la utilizarea banilor de hârtie emiși de Banca Rezervei Federale la monede de aur necontrolate de sistemul mafiot – aceasta este una dintre soluțiile pentru ieșirea din criză și din sclavia financiară.

Reporter: *German, explică te rog... Cred că nu avem atât de mult aur câte bancnote de hârtie există.*

GS: Desigur. Noi aproape că nu mai avem aur, ci doar hârtii fără valoare...

Reporter: *...Aceasta înseamnă că dacă Muammar Gaddafi va renunța la sistemul bancar actual și va începe să facă comerț doar în aur, el va putea face schimburi comerciale doar cu țările care au aur.*

GS: Ți-am spus despre începutul acestui proiect ce a avut loc în anul 2002

pentru a explica faptul că un mare număr de țări, de la Indonezia la Irak, s-au pregătit timp de 8 ani pentru asta.

Reporter: *Dar nu au participat și America, Franța, Germania și nici chiar Rusia...*

GS: Desigur. Acestea sunt țări mari, foarte populate, care produc multe bunuri. Nu mă refer la computere sau alte gadget-uri, ci la lucruri de care avem nevoie pentru viața de zi cu zi: produse alimentare, petrol și așa mai departe. Apropo de Rusia, vă rog să rețineți la cine a apelat Gaddafi înainte să îi fie aruncate bombe în cap. El a apelat la China, India și Rusia – aceste țări care ar putea fi gata oricând să înceapă utilizarea monedelor de aur. În special China, care a anunțat că va emite yuani de aur în curând.

Și notați care este primul lucru pe care l-au făcut atât de lăudații „rebeli" din Libia. Ei nu au creat o nouă formă de guvernare – nimeni nu a auzit despre ideile lor politice. În schimb, au deschis o Bancă Centrală în Bengazi, care ar fi trebuit să înlocuiască banca lui Gaddafi. Acest lucru înseamnă că ei nu sunt împotriva politicii lui Muammar Gaddafi sau a guvernării sale, ci că ei vor să creeze un alt sistem financiar, pe care să-l controleze.

Reporter: *Oricum, după cum am înțeles, doar țările pe care le-ai numit sunt capabile de schimburi comerciale cu monede de aur. Numai 12 țări. Doar ele vor fi capabile să facă comerț unele cu altele...*

GS: Crede-mă, nu este un număr mic. O să existe o reacție în lanț, pentru că toți s-au săturat să fie sclavii Rezervei Federale americane și a șefului ei Bernanke. Pentru că Bernanke tipărește bani pe bandă rulantă și îi dă sub formă de ajutor băncilor din Statele Unite ale Americii. Dacă Muammar Gaddafi ar fi găsit timp pentru a lansa monedele de aur înainte de începerea războiului, l-ar fi urmat nu numai țările musulmane, ci multe alte țări, poate inclusiv Germania. Orice țară din lume care nu vrea să rămână în sclavie la stăpânii lui Bernanke vrea să facă negoț contra aur.

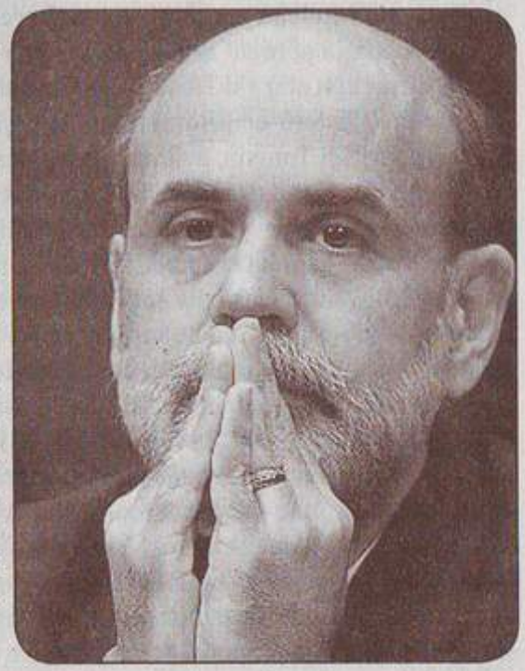

Ben Shalom Bernanke, Președintele Rezervei Federale

Reporter: Nu vă este frică?

GS: Draga mea, eu deja trăiesc într-o pădure sălbatică.

O recapitulare a situației geo-strategice a Libiei

Conform unei istorii a familiei Rothschild, chiar și băncile naționale sunt controlate de către elita bancară mondială prin intermediul agenților lor. La BNR, principalul agent Rothschild pare să fie Mugur Isărescu, ce este membru în organismul masonic CFR (Consiliul pentru Relații Externe). În 2001, pe tot globul mai erau doar 7 țări a căror bancă națională nu era controlată de către sataniștii clanului bancar Rothschild: Afganistan, Irak, Iran, Coreea de Nord, Sudan, Cuba și Libia. Generalul Wesley Clark declara nu demult că planul ocupării unora dintre aceste țări era pregătit încă din anul 2001. Afganistanul a fost ocupat începând din noiembrie 2001, iar războiul din Irak a început imediat după ce, în anul 2002, Saddam Hussein a intenționat să vândă petrolul în euro, în cadrul programului „petrol contra hrană". Cuba și Coreea de Nord au fost aproape complet izolate și se zbat într-o cruntă sărăcie. Este puțin probabil să-i mai poată deranja cu ceva pe bogătașii planetei. Sudanul este de mai mulți ani scena unui război civil. În 2006, Iranul a înființat Bursa Iraniană de petrol, iar după un an a renunțat la tranzacțiile în dolari, adoptând în locul lor schimburile comerciale în euro și yeni și amenințând astfel statutul de monedă internațională a dolarului. Ca urmare a acestei măsuri, SUA și Israelul au amenințat Iranul cu declanșarea unui război, chiar nuclear, pretextând existența în această țară a unui presupus pericol nuclear. Din luna martie a acestui an, se pare că a venit rândul Libiei.

Pentru a înțelege mai bine ce se petrece în prezent în Libia și impactul imens pe care situația actuală din această țară riscă să îl aibă asupra restului lumii, iată o scurtă recapitulare a situației geo-politice și sociale din această zonă. Țara se întinde pe 759.540 de kilometri pătrați și este înconjurată de Egipt, Sudan, Ciad, Niger, Algeria și Tunisia, având la nord deschidere la Marea Mediterană. Suprafața sa o face să fie a patra țară, ca mărime, din Africa. De asemenea, este pe locul patru la producția de petrol și deține în plus zăcăminte imense de gaz. Veniturile conjugate ce provin din exploatarea acestor două surse de energie reprezintă ele singure aproape 70% din încasările totale ale statului libian și, din această cauză, trezesc lăcomia altora. Această mană financiară i-a asigurat de asemenea regimului libian, cel puțin până acum, un minim de protecție, toleranță și chiar imunitate, din partea puterilor occidentale, principalii săi clienți. Petrolul aduce un venit de aproape 35 de miliarde de dolari pe an și produsul intern brut este unul dintre cele mai ridicate din Africa, ceea ce, având în vedere sărăcia care domnește în majoritatea țărilor acestui continent, nu spune neapărat foarte mult. Libia este independentă din 1951 și este condusă din 1969 de colonelul Muammar Gaddafi. Înainte de schimbarea regimului, în anul 1951, care s-a produs fără lupte violente, Libia era compusă din trei regiuni care au rămas mult timp independente: Tripolitania, Cirenaica și Fezzan, situată la sud. Țara fusese „decupată" astfel de către Italia, colonizatorul inițial, și și-a regăsit suprafața actuală doar după cucerirea independenței.

Tripolitania este regiunea cea mai populată, în care se găsește capitala țării, Tripoli. Este de asemenea regiunea cea mai bogată a Libiei. Această caracteristică

accentuează frica unei părți deloc neglijabile a populației, cea care se află în revoltă, și mai ales a ansamblului statelor care formează coaliția, în privința unei posibile împărțiri a țării, care ar face ca regiunea cea mai puțin bogată să devină independentă, iar aceea în care se află majoritatea bogățiilor să rămână sub controlul clanului Gadaffi. Pentru comunitatea internațională aceasta ar fi o soluție care ar aduce un răspuns satisfăcător pretinselor sale preocupări umanitare. Într-adevăr, în cazul partajului, partizanii lui Gadaffi rămân în teritoriul controlat de acesta, iar aceia care vor să fie liberi își pot proclama independența. Ceea ce, după toate aparențele, nu va fi cazul celei de-a treia regiuni a Libiei: Fezzan, care nu numai că este regiunea cea mai bogată în hidrocarburi, dar este totodată dominată de către tribul Guendenfa, căruia îi aparțin membrii clanului Gadaffi. Problema rămâne deci în picioare: dacă coaliția vrea să-și asigure un minim de independență în materie de aprovizionare energetică, ea trebuie neapărat să se „debaraseze" de Gadaffi sau să facă astfel încât libienii să-l îndepărteze în locul lor, cât mai „democratic" posibil.

Să facem o scurtă recapitulare a trecutului celui care încă mai conduce, pentru un timp, o parte a teritoriului libian. După preluarea puterii ca urmare a unei lovituri de stat non-violente, colonelul Gadaffi a devenit cunoscut la vârsta de 27 de ani pentru naționalizarea foarte rapidă a producției de petrol, așa cum făcuse Algeria înaintea sa. Noul guvern a instaurat un socialism de stat, a mărit salarul minim și a blocat prețul chiriilor. Condiția femeilor s-a ameliorat masiv sub conducerea colonelului. Au fost de fapt emise câteva legi, ce aveau ca obiectiv reducerea inegalităților dintre bărbați și femei în privința condițiilor de acces la muncă, a îngrijirii medicale, a statutului familial și a drepturilor sociale. Aproape jumătate dintre studenții din universități sunt femei, poligamia există în continuare, iar o femeie are nevoie de permisiunea scrisă a soțului ei pentru a ieși din țară. Violența împotriva femeilor este un subiect încă tabu care ține de domeniul privat și, ca în multe alte state arabe, rar fac obiectul unor plângeri care să declanșeze procedura judiciară aferentă. Femeile care trăiesc în zone rurale își mențin rolul de soție supusă și puține dintre ele au frecventat școala. Dar în congresul libian există câteva femei deputat, iar garda colonelului este formată doar din femei... Constituie însă aceasta cu adevărat un semn al respectului pentru femeie?

Foarte repede după ce a ajuns în fruntea țării, Gadaffi a trecut la închiderea fără negocieri a bazelor militare americane și britanice și a naționalizat societățile italiene instalate pe teritoriul libian. Italia nu a avut niciodată mijloacele sau curajul politic și, cu atât mai puțin, dreptul moral de a lua măsuri, deoarece Libia a rămas până în ziua de azi principalul său furnizor de petrol. Gadaffi a căutat neobosit să lege alianțe și chiar „fuziuni" cu țările vecine. Acest proiect aproape că a reușit, căci în 1971, pactul de la Benghazi (orașul cel mai rebel de astăzi), prevedea instaurarea unei uniuni a republicilor arabe compuse din Libia, Egipt, Siria, uniune care ar fi fost condusă de Muhammad Anwar Al-Sadat. Acest proiect, cel puțin pe hârtie, avea scopul să arate că, la vremea respectivă, colonelul Gadaffi nu intenționa să conducă singur un mare imperiu compus din diferite țări arabe. Pentru că diferitele sale tentative de uniuni și fuziuni s-au soldat cu tot atâtea eșecuri, Gadaffi a creat pe teritoriul libian tabere armate pentru a exporta, uzând de forța militară, revoluția jamahiriană în țările vecine și chiar în cele ceva mai îndepărtate.

În privința terorismului, colonelul Gadaffi a finanțat – între alte atentate – dezastrul de la Lockerbie. Pe 21 decembrie 1988, un Boeing 747 al companiei americane Pan Am care asigura legătura dintre New York și Londra a explodat în zbor, provocând moartea instantanee a 270 de pasageri și membri ai echipajului și a 11 persoane de la sol. Sub presiunea ONU, dar mai ales a celei exercitate de Marea Britanie și Statele Unite, ca și pentru a ridica sancțiunile economice și embargoul care paralizau și începeau să sufoce țara, Gadaffi recunoaște oficial în august 2003 responsabilitatea statului libian pentru atentat și indemnizează familiile victimelor cu o sumă totală de zece milioane de dolari.

Se știe că Libia a finanțat și înarmat de asemenea mici grupuri palestiniene și că a susținut foarte activ, între altele, mișcări teroriste precum Rote Armee Fraktion (RAF) și Armata republicană irlandeză (IRA), scopul fiind, în aceste cazuri, doar de a destabiliza guvernele aflate la conducere și deci puterea occidentală în ansamblul

Imaginea avionului distrus în dezastrul de la Lockerbie

ei. De atunci, colonelul Gadaffi s-a decis să-și reabiliteze conduita, renunțând deschis la susținerea terorismului internațional și mai ales a grupusculelor aflate în legătură cu Bin-Laden. Fără îndoială, nu își simțea țara cu totul la adăpost de un atac ideologic, atât pe plan religios cât și politic.

Acest reviriment progresiv și calculat a făcut să fie considerat din nou drept *personna grata*, o gazdă și chiar un invitat dintre cei mai bine primiți de către comunitatea internațională. Nu există niciun șef de stat care să nu-l fi primit în mod oficial și cu mare pompă în timpul ultimilor ani. Domnul Patrick Ollier, numit de curând ministru al relațiilor cu parlamentul, a fost un timp președintele grupului de prietenie Franța-Libia. El a declarat pe 23 februarie 2010 că nu regretă cu nimic relațiile sale trecute cu colonelul Gadaffi, dar că regretă totuși deriva sa „ucigașă". Opoziția a profitat de această prietenie „ruptă", așa cum a făcut-o și cu derapajele verbale și ideologice ale fostului ministru al afacerilor externe din sânul guvernului francez, doamna Alliot-Marie. Ea a propus încă de la începutul revoltei populare din Tunisia, ca, lui Ben Ali, fostul dictator al acestei țări, să i se pună la dispoziție expertiza franceză în materie de menținere a ordinii. Din punct de vedere ideologic, Gadaffi a devenit cu atât mai agreabil în momentul în care a acceptat ca țara sa să aibă un rol de „zăvor", pentru a împiedica, sau mai degrabă a zăgăzui, trecerea masivă de imigranți clandestini provenind din diferitele state arabe din vestul Africii de Nord (din regiunea Maghreb) și africane, de cealaltă parte a Mediteranei. Această atitudine foarte conciliantă în privința Europei nu l-a împiedicat să fie dur în cursul anului 1999, în afacerea infirmierelor bulgare și a celor 400 de copii infectați cu SIDA.

Pe scurt, în anul 1998, cinci infirmiere bulgare au ajuns la spitalul din Benghazi și, în cadrul unei cooperări ce se voia pur umanitară, au început să lucreze alături de un medic anestezist palestinian, Ashraf al-Hadjudj. Câteva luni mai târziu, analizele arătau că aproape 400 de copii au fost contaminați cu SIDA, ca urmare a transfuziilor sanguine. Mai mult de cincizeci de copii au murit în cursul lunilor următoare. A fost demarată o anchetă medico-judiciară, în urma căreia cele cinci infirmiere și medicul anestezist au fost acuzați de săvârșirea următoarelor infracțiuni, unii dintre ei fiind pasibili de pedeapsa capitală: participarea la un complot internațional, tentativă de omucidere premeditată, contaminare voluntară cu o boală mortală, consum de alcool. Gadaffi a acuzat Mossadul, serviciul secret israelian și CIA de a fi la originea complotului în cauză.

O misiune a OMS a fost mandatată imediat să ancheteze cazul. Rezultatele anchetei sunt până în ziua de astăzi menținute secrete. Totuși, ca urmare a unei presiuni internaționale, inculpații au fost în cele din urmă eliberați, iar președintele Sarkozy a primit chiar o medalie de la guvernul bulgar pentru rolul său în eliberarea personalului medical.

Și, ca un mic detaliu în această afacere, se poate spune că CIA s-a aflat la originea preluării puterii de către colonelul libian, care declarase că este fundamental anticomunist și că simpatiile sale merg așadar mai degrabă înspre Statele Unite decât înspre Rusia... Aceasta din urmă însă i-a furnizat mult timp Libiei armamentul greu,

astfel că aviația libiană este dotată în principal cu aparate rusești. America nu a fost însă niciodată foarte pretențioasă în alegerea aliaților săi. Nu trebuie să uităm că după ultimul Război Mondial, Statele Unite au primit mai multe mii de foști ofițeri SS și că un mare număr dintre ei, „cei mai capabili", fuseseră dinainte racolați de către serviciile secrete americane și activau în cadrul serviciilor secrete germane în favoarea americanilor! Parafrazând o replică celebră ce se referea la onoarea englezilor, am putea spune în acest caz: „Onoarea americană a fost, până la urmă, aceea de a avea mereu câștig de cauză..."

Gadaffi nu a reușit deci niciodată să unească Libia cu vreo altă țară arabă sau africană cu scopul de a-și crește, în politica internațională, influența în regiune și în lume. Ceea ce ar fi posibil între țări democratice devine aproape imposibil într-o regiune dominată de către regimuri autocrate.

O „revoltă populară" și câteva pretexte ale marilor puteri pentru intervenție armată

Ca urmare a „revoltelor populare" și „spontane" din Tunisia, Egipt, Bahrein și Yemen, o parte a populației din Libia s-a ridicat împotriva colonelului Gadaffi în februarie 2011. Manifestațiile cele mai importante au loc la Benghazi și Al-Baida. Riposta a fost aproape imediată și, din 20 februarie, poliția și armata au tras cu armament greu asupra manifestanților, făcând mai mulți victime, chiar dacă este foarte dificil de stabilit bilanțul primelor zile de confruntări. Gadaffi, considerând fără îndoială că este vorba despre un complot și nu despre o revoluție, a anunțat că va lupta până la moarte și va extermina toți opozanții. Aproape o lună mai târziu, presa afirma că bilanțul victimelor se apropie de 7.000, dar trebuie să notăm că ambele tabere aveau interes să mășluiască numărul morților, una în sensul umflării cifrei, cealaltă în sensul micșorării ei.

În acel moment, o parte a „comunității internaționale", care asistase până atunci la multe alte revolte fără să-i pese și fără să intervină, a văzut de data aceasta cum prețul petrolului depășește limita de 115 dolari în martie 2011 și a decis să „vină în ajutorul poporului libian", pentru a-l „ajuta să se elibereze de tiranul Gadaffi". Adevărul este însă că lumea geme de tirani, care în atâtea alte țări au pus mâna pe frâiele puterii, unii dintre ei chiar ca urmare a unui așa-zis „vot democratic". În ce ordine trebuie să fie îndepărtați de la putere toți acești tirani? Cine stabilește de unde se începe și pe ce criterii?

Însă „compasiunea" potentaților planetei exprimată prin intermediul agențiilor de presă începe în mod straniu, întotdeauna, cu „ajutorul" pentru înlăturarea tiranilor care conduc state cu rezerve de materii prime și mai ales cu zăcăminte de petrol și gaz. În cazul Coastei de Fildeș, nici că le-a păsat plutocraților extrem de „compasivi" care conduc din umbră destinele planetei că băștinașii se căsăpesc între ei, astfel că acolo au aplicat altă lege: i-au lăsat în mod „democratic" să se masacreze între ei cu armament greu. Ca să nu mai vorbim și despre Coreea de Nord, care deține arma

nucleară... În ceea ce privește Bahreinul, acesta nu dispune probabil de cantități suficiente de petrol pentru a i se acorda „ajutor umanitar" și militar locuitorilor săi care aspiră la libertate și la înlăturarea pentru totdeauna a tiraniei! În plus, Bahrein este în mod oficial un mare aliat al Statelor Unite, ceea ce pare să-l pună la adăpost de orice critici vizând tirania.

Rațiunea oficială invocată de către membrii diferitelor guverne pentru a justifica o intervenție militară mandatată de către ONU a fost, în mod evident, una „pur umanitară" și „absolut dezinteresată". Nu au fost amintite în niciun fel adevăratele interesele politice, financiare și materiale ale agresorilor, ce reprezentau „lumea civilizată". Președintele francez Nicolas Sarkozy, ministrul său de afaceri externe, Alain Juppé și președintele american Barack Obama au explicat toți trei, „înduioșați și plini de compasiune", că această intervenție militară viza „evitarea masacrului civililor și a victimelor inocente". Conform mass-mediei occidentale, specialistă în exagerări și manipulări de circumstanță, masacrele au început deja după primele zile ale „insurecției populare". Aceasta ne amintește de modul în care presa americană a tratat „revoltele" din suburbia pariziană din 2005, scriind că este vorba despre o „guerilă urbană" și că suburbiile asistau la confruntarea dintre forțele de ordine „prost organizate, neexperimentate, prost echipate, animate de concepții rasiste", și bandele de tineri furioși care dețineau cu toții arme de foc! În acel an, numărul de turiști americani doritori să vină în Franța a scăzut în mod dramatic și foarte simptomatic.

Așadar, comunitatea internațională nu a intervenit militar datorită dovezilor directe ale unei represiuni sângeroase... Pretextul l-au constituit declarațiile belicoase ale lui Gadaffi, prin care el se arată pregătit să treacă țara prin foc și sânge pentru a curăța Libia de teroriștii aflați în solda organizației Al Qaeda.

Problema cea mai delicată era cine să înceapă atacul. Exprimarea ideii că doar o intervenție militară poate să salveze poporul libian și să evite masacrarea constituia o declarație politică dificil de asumat de către un lider politic, într-o primă fază. Nicolas Sarkozy, membru al clubului Bilderberg, este cel care și-a asumat această sarcină.

David Cameron, primul ministru britanic, a venit repede din urmă. Partenerii europeni ai Franței s-au supărat puțin pe președintele francez, care a fost într-un anumit fel lipsit de politețe propunând o intervenție militară fără să le prezinte mai întâi lor ideea.

El nu a făcut-o însă pentru că țările Europei s-au arătat mai mult decât moderate după ce „revolta" a început să se amplifice în Libia și Sarkozy avea planuri clar trasate dinainte. Până în prezent, nu se știe exact dacă represiunea comandată de Gadaffi a fost un răspuns la propunerea europeană de intervenție militară, sau dacă el a ordonat punerea ei în fapt încă din primele zile ale revoltei. Nu se cunosc informații certe în privința acestui detaliu mai mult decât esențial pentru înțelegerea globală a situației. O primă rezoluție ONU votată pe 26 februarie 2011 preconiza impunerea anumitor sancțiuni împotriva colonelului Gadaffi și a apropiaților săi. Aceste sancțiuni au constat mai ales din înghețarea conturilor clanului Gadaffi din băncile străine. Această rezoluție a fost votată în unanimitate de cei 15 membri ai consiliului de securitate. Ca urmare a acestei rezoluții, Gadaffi a promis o încetare a ostilităților, care nu a fost de fapt niciodată pusă în practică.

Odată ce „aliații" s-au pus de acord, era necesară obținerea destul de rapidă a un vot pozitiv pentru a grăbi mersul operațiunilor și a prezenta de această dată la ONU un proiect de intervenție militară. Aceasta s-a realizat pe 17 martie, când, dintre cele cincisprezece țări membre ale Consiliului de Securitate, zece au votat în favoarea intervenției și cinci au preferat să se abțină. „Clubul celor cinci" este compus din Germania, Brazilia, China, India și Rusia. Fiecare țară a avut motivele sale proprii pentru a se abține la votul final, dar semnificativ este că cele două țări ce aveau drept de veto, China și Rusia, nu s-au folosit de el. Ele au arătat în acest mod că sunt de acord cu țările care au votat în favoarea intervenției, dar nu le susțin în mod direct în acțiune.

Rusiei nu îi place acest gen de amestec în treburile interne și nu a apreciat prea mult interesul comunității internaționale pentru diferendul ei cu Georgia. De asemenea, controlul câmpurilor petrolifere și al zăcămintelor de gaze libiene ar face ca Europa să fie mai puțin dependentă de sursele energetice rusești. Mai putem presupune că, dincolo de acestea, lui Vladimir Putin îi este neplăcută ideea distrugerii masive a aviației militare libiene, care este compusă doar din aparate de origine sovietică...

În ceea ce privește conducătorii chinezi, a căror țară depinde de surse exterioare de petrol, lor nu le convine să vadă cum lumea occidentală dobândește controlul asupra zăcămintelor libiene de petrol și gaz, căci China începuse să-și facă intrarea

în această țară, perfectând importante contracte în materie de construcții și lucrări publice. Dar conducătorii Chinei se feresc totodată ca cetățenii chinezi să creadă că ei agreează o democratizare a Libiei!

Brazilia, care are de curând o nouă președintă, caută deja de mulți ani să facă pe cavalerul singuratic într-o tentativă de apropiere față de statele arabe. Această țară a propus o abordare sau o ripostă în doi timpi. Mai întâi, lansarea unui ultimatum și apoi, în caz de refuz din partea lui Gadaffi, lansarea unor atacuri aeriene. Această strategie prezenta inconvenientul de a nu răspunde deloc la „urgența" situației. Într-adevăr, forțele lui Gadaffi începuseră deja să bombardeze pozițiile deținute de către „rebeli". Această abținere cade prost pentru Brazilia, care și-ar dori să beneficieze de un loc permanent în consiliul de securitate și care, prin refuzul său de a sprijini clar rezoluția, riscă să-și vadă amânată cererea.

În ceea ce privește poziția Indiei, presa indiană a fost chiar ea surprinsă de abținerea guvernului și mărturisește că nu înțelege motivele. Dar India și Brazilia, aceste noi puteri, au avut destul de mult de suferit de-a lungul secolelor de pe urma ingerinței străine, ingerință care nu a fost motivată de preocupări umanitare, ci a ajuns să proclame principiul suveranității naționale ca pe o dogmă.

În ceea ce privește Germania, aceasta a ales să urmeze sondajele care indicau clar că majoritatea germanilor sunt împotriva vreunei intervenții militare în Libia. Există de asemenea și argumentul financiar. Prețul unei rachete este de mai multe sute de mii de euro și, de asemenea, datorită creșterii prețului petrolului, nu trebuie neglijate nici costurile legate de exploatarea aeronavelor militare.

Guvernul american a refuzat la început să aibă în vedere o intervenție militară. Căci americanii sunt, în marea lor majoritate, ostili unei noi intervenții armate pe teritoriu străin, chiar dacă este vorba despre țara fostului inamic public numărul 1 al Statelor Unite, colonelul Gaddafi! Ei au fost în favoarea intervenției în forță în Afghanistan ca urmare a înscenării mediatice a „atentatului terorist" asupra turnurilor gemene din 11 septembrie 2001. De asemenea, americanii au fost în favoarea războiului din Irak ca urmare a savantului montaj video al CIA privitor la pretinsele arme de distrugere în masă, care au servit ca argument pentru a-i convinge pe aliați să intervină! A fost vorba, chipurile, de a elimina un dictator, ce era totodată un tiran sângeros și, mai ales... de a asigura aprovizionarea cu petrol. Acesta a fost singurul obiectiv atins și vor trebui să mai treacă încă mulți ani pentru ca în Irak, această țară cu o istorie multimilenară să se instaleze o pace durabilă.

Americanii sunt, prin urmare, împotriva deschiderii unui nou front, chiar dacă președintele Obama le promite o intervenție fulger, fără utilizarea forțelor terestre. Nu trebuie să uităm că guvernele americane succesive și-au urmat întotdeauna propriul interes în materie de politică externă. Aceste guverne i-au susținut pe dictatorii recunoscuți ai țărilor din America latină, precum Noriéga și Pinochet. Tot ele au organizat, prin intermediul serviciilor lor secrete și al așa-numitelor operațiuni sub acoperire, un trafic intens de droguri, al cărui venit a servit la finanțarea altor operațiuni, la fel de clandestine și de nemărturisite. De asemenea, știm acum că tot CIA

a fost și în spatele Brigăzilor roșii și al asasinării în 1978 a politicianului italian Aldo Moro. Tot acest serviciu secret a creat și „frontul de eliberare a Quebecului", într-o vreme în care Canada dădea impresia că vrea să aibă un guvern de centru stânga. Statele Unite nu au, prin urmare, ascendentul moral pentru a da lecții aliaților lor în ceea ce privește respectul drepturilor omului sau ingerința cu scopuri umanitare. În timpul celui de-al Doilea Război Mondial, ceea ce a aprins dinamita și a permis președintelui Roosevelt să convingă poporul american că trebuie să intre în luptă împotriva Germaniei a fost atacul Pearl Harbor-ului de către avioanele japoneze, atac despre care în realitate conducătorii americanilor au știut dinainte și nu l-au prevenit tocmai pentru a avea pretext de război. Aspectele umanitare nu au avut de fapt niciodată prioritate asupra strategiei militare.

În ceea ce privește Libia, un deputat al republicanilor spunea că Statele Unite trebuie neapărat să rămână stăpânii lumii și să nu lase aliaților lor nici cea mai mică inițiativă în ceea ce privește războiul. Pentru că cine câștigă o luptă, nu neapărat războiul, câștigă de asemenea și majoritatea contractelor de reconstrucție pe care orice conflict armat le aduce... Aceasta este exact ceea ce au făcut americanii în Irak, unde ei nu le-au lăsat englezilor, cei mai fideli aliați ai lor, decât niște firimituri..."

În ceea ce privește intervenția militară în Libia, motivele guvernului francez nu sunt în realitate nici pe departe umanitare: Franța nu reușise să vândă nici măcar un singur avion de luptă Rafale în străinătate, deși toată lumea recunoaște că acesta este unul dintre cele mai bune, dacă nu cel mai bun, avion de pe piață, în categoria sa. Așadar, ce putea fi mai potrivit decât o testare în teren pentru a convinge eventualii clienți să comande avioanele franțuzești? Acest război a devenit în presa franceză unul „bun": aviația franceză a distrus un aparat de producție rusească, un Soko G-2 Galeb, care a fost doborât pentru că ar fi violat, chiar înainte de a ateriza, spațiul aerian ce a fost delimitat printr-o hotărâre emisă de către Națiunile Unite. Acel avion ar fi survolat Misrata, situată la 130 de mile est de Tripoli.

În ceea ce privește armamentul și forța militară de care dispunea până în prezent colonelul Gaddafi și care, se afirmă în presă, ar fi fost total distruse de forțele coaliției încă din primele zile după adoptarea hotărârii de către consiliul de securitate al ONU, acestea au constat din:

187 avioane de vânătoare Mig-23 Flogger și MiG-25 Foxbat, dar nu și de Mig 25.

180 avioane de atac la sol Mig-21 Fishbed, MiG-23 Flogger, Mirage F.1, Su-22 M3 Fitter, destul de noi, și Su-24 Fencer, dintre care numai două ar fi fost operaționale.

7 bombardiere Tu-22 Blinder, dintre care niciunul nu ar fi fost capabil să zboare.

85 avioane de transport militare de diverse modele.

7 MiG-25 Foxbat de supraveghere.

După aceleași estimări, flotila de elicoptere ar fi fost compusă din:

35 aparate de atac de concepție rusească.

11 aparate de recunoaștere maritimă.

90 elicoptere de transport sau de transport-recunoaștere de felurite tipuri.

În opinia experților, întreținerea majorității acestor aparate nu mai era asigurată

de multă vreme. Cele mai multe avioane erau incapabile să decoleze, iar piloții erau oricum în număr insuficient și necorespunzător formați. În ceea ce privește rachetele sol-aer ale apărării anti-aeriene, întreținerea lor nu era nici ea asigurată. Prin urmare, avioanele coaliției nu prea aveau de ce să se teamă de o eventuală ripostă. E totuși ciudat, deoarece în ceea ce privește numărul și calitatea avioanelor și elicopterelor de luptă deținute, Libia ar fi reprezentat, pe continentul african, un real pericol dacă aceste aparate ar fi fost pur și simplu întreținute. Este greu de crezut că Gaddafi nu ar fi avut suficienți bani pentru a întreține chiar o armată întreagă.

În ceea ce privește tema arzătoare a viitorului mai mult sau mai puțin îndepărtat al Libiei, trebuie să precizăm că factorii de decizie din coaliția occidentală nu au fost purtați în niciun caz de vreun sentiment nobil de compasiune atunci când au decis să „sară în ajutorul" unei părți destul de mari a populației libiene, proaspăt ațâțată la revoltă. Să ne reamintim că alianțele urzite de Statele Unite au fost întotdeauna strategico-economice, morala sau respectul drepturilor omului neconstituind vreun temei. De exemplu, în momentul războiului Iran-Irak, care s-a derulat între anii 1980 și 1988, majoritatea puterilor militare (Rusia, Statele Unite, Franța) au ales să țină partea regimului lui Saddam Hussein, într-atât se temeau ele de puterea crescândă a regimului islamist al ayatollah-ului Khomeini. Este adevărat că în acea vreme regimul lui Saddam Hussein putea fi considerat liberal și chiar „avansat". Într-adevăr, Irakul instituise, printre alte măsuri progresiste, școala obligatorie pentru toți copiii, inclusiv pentru fete. Faptul că Irakul era de asemenea o uriașă sursă de petrol era acel mic detaliu mai important decât orice altceva! Câțiva ani mai târziu, imediat ce Saddam Hussein nu a mai fost la fel de obedient, Irakul, care fusese un aliat de moment, a devenit brusc „țara care îl adăpostea pe Satana", care trebuia cu orice preț înfrântă.

Să intrăm acum în miezul subiectului și să detaliem una dintre mizele care explică, dacă nu justifică, intervenția militară a coaliției: Orientul Mijlociu deține majoritatea rezervelor mondiale de petrol, iar Libia este pe primul loc între țările africane, cu mult înaintea Statelor Unite, care nu posedă decât 1,6%. Pare prin urmare evident pentru Statele Unite că ele trebuie „să securizeze" cât mai repede sursele de aprovizionare din Orientul Mijlociu și din vecinătatea acestuia, asigurându-se că majoritatea țărilor din regiune au regimuri care le sunt cât mai puțin ostile posibil. Compasiunea și drepturile omului nu intervin în acest calcul geo-strategic. Aliatul cel mai fidel al americanilor

rămâne oricum Arabia Saudită, unde drepturile omului şi mai ales cele ale femeii sunt departe de a fi o prioritate. Libia este, rămâne şi va fi încă multă vreme una dintre cei mai importante surse de petrol din lume: rezervele sale se ridică la mai mult de 41 de miliarde de barili, adică dublul celor ale Statelor Unite. S-a estimat că rezervele sale de gaz ar fi de 1.500 miliarde de metri cubi. În plus, preţul petrolului libian, preţ care ia în considerare costurile de extracţie, de rafinare şi de transport, este unul dintre cele mai scăzute de pe piaţă.

„Compasiunea" mai marilor planetei se manifestă prin aruncarea de bombe cu uraniu sărăcit asupra civililor libieni

NATO a anunţat propagandistic că obiectivul său este „de a proteja civilii şi zonele populate de civili". Într-un mod aberant pentru orice om cu minte întreagă, această pretinsă „protejare a civililor" s-a realizat prin... lansarea asupra Libiei a sute de rachete Tomahawk, dintre care majoritatea sunt cu uraniu sărăcit care, se ştie de ani buni, are efecte dezastruoase asupra populaţiei (duce la naşterea de copii cu malformaţii congenitale, la sterilitatea adulţilor, la îmbolnăvirea de cancer etc.) şi a mediului înconjurător, care este contaminat radioactiv. Rachetele au fost lansate atât de pe nave, cât şi de pe submarine nucleare, dintre care trei aparţin Statelor Unite (Providence, Floride şi Scranton). Tot cu uraniu sărăcit sunt şi bombele Jdam, de o tonă. Bombardierele strategice B-2 Spirit, care au decolat din Missouri pentru a ataca Tripoli, la mai mult de 10.000 de kilometri distanţă, purtau fiecare câte 15 asemenea bombe, pe care le puteau lansa de la aproximativ 50 de kilometri distanţă de obiectiv. Au fost de asemenea folosite şi bombardierele strategice B-1 B Lancer, care au decolat din Moron, Spania, pentru a lansa fiecare zeci de Jdam-uri. La acest arsenal impresionant şi „plin de compasiune pentru populaţia civilă" se adaugă proiectilele cu uraniu sărăcit pe care avioanele aparţinând Statelor Unite A-10 Thunderbolt (Fulger) şi A-130 Specter (Spectru) le utilizează pentru a deschide drumul insurgenţilor. Cel dintâi are un tun Avenger (Răzbunător) cu şapte tuburi rotative de 30 de milimetri, care trage 3.900 proiectile pe minut, fie cu uraniu sărăcit, fie incendiare cu capacitate explozivă crescută. Al doilea avion, supranumit „canoniera zburătoare", este vehiculul militar aerian cel mai complex din lume: prin sisteme sofisticate de vizare, el trage simultan cu 6 tunuri, dintre care două de 105 milimetri, şi unul, Vulcan, care trage 6.000 de proiectile pe minut. Folosirea uraniului sărăcit în scop militar este un act mercantil, nedemn şi criminal. Pe de o parte, se evită astfel cheltuiala necesară pentru a-l trata şi a-l păstra ca deşeu radioactiv, după ce a fost folosit în reactoarele nucleare. Pe de altă parte, aceasta permite construirea de rachete şi proiectile cu un material foarte ieftin (câţiva dolari pe kilogram). În plus, el este foarte eficient pentru a construi rachete şi proiectile penetrante, care străpung betonul armat şi blindajele, şi, explodând în interior, dezvoltă temperaturi de mai multe mii de grade. Tocmai

acest teribil fenomen este cel care generează particulele de praf radioactiv, ce pot provoca tumori canceroase şi malformaţii congenitale de-a lungul a mai multe generaţii. Nu este exclus ca uraniul sărăcit din bombele ce seamănă moartea în Libia printre civilii atât de mult iubiţi de politicienii din Franţa, Anglia, SUA... să provină tocmai din reactoarele de la Fukushima!

Într-o ştire de ultimă oră, din 30 iunie 2011, **Mahdi Darius Nazemroaya, cercetător asociat la Centrul pentru cercetarea globalizării, a declarat că** NATO a comis crime de război prin utilizarea uraniului sărăcit. Nazemroaya, care se află la Tripoli, afirmă că bombardierele de vânătoare ale Alianţei bombardează şi distrug spitale, locuinţe şi hoteluri. Mii de persoane au fost ucise atât de mercenarii lui Gaddafi, cât şi de forţele ONU.

Aceasta ne face să credem că ţelul vizat de mai marii planetei în Libia este mai degrabă reducerea populaţiei, decât înlăturarea lui Gaddafi.

Cine sunt cu adevărat bunii „civili" insurgenţi din Libia?

Încă de la începutul ostilităţilor s-a impus o viziune foarte simplistă asupra conflictului. Pe de o parte, ni s-a prezentat clanul unor fiinţe zugrăvite ca fiind abominabile, Gadaffi şi clica sa sângeroasă, şi pe de altă parte ni s-au înfăţişat oprimaţii, bunii insurgenţi, albi ca neaua, pe care trebuie neapărat să-i ajutăm ca să nu devenim complici ai regimului libian aflat la putere. Gadaffi joacă de minune rolul de ticălos, după 40 de ani de putere absolută şi excentrică. S-a călit în sumbrele afaceri ale terorismului internaţional, de care nu s-a spălat decât cumpărând iertarea occidentală cu preţul a miliarde de petro-dolari. Cei „buni" în acest conflict sunt rebelii din Benghazi (faptul că o populaţie se revoltă este prezentat în mod straniu în mass-media ca ceva bun, câtă vreme avem de-a face cu ţări neoccidentale). „Revoluţionarii din 17 februarie" sunt cei care i-au smuls lui Gadaffi întregul est libian, Cirenaica, şi totodată cei pe care mass-media i-a numit de la început „civili", pentru a induce în minţile oamenilor ideea că intervenţia ONU este justă. A veni în ajutorul unor „civili" înseamnă a fi de partea binelui. Este o manevră semantică subtilă, folosită cu abilitate de politicieni. Ar fi fost cu totul altceva dacă coaliţia ar fi pretins că intervine pentru a ajuta o „armată rebelă", fie ea chiar una de eliberare.

Insurgenţii libieni sunt aşadar „civili"? Să remarcăm de la început că aceşti „civili" libieni nu au absolut nicio legătură cu cei din bulevardul Burguiba din Tunis, din Piaţa Tahir din Cairo, din Piaţa Perlei la Manama. Pe ecranele televizoarelor din lumea întreagă, „civilii" din Benghazi sunt înarmaţi cu tancuri şi apărare antiaeriană, sunt capabili să doboare avioane guvernamentale şi să piloteze avioane de luptă. Când se deplasează în camioane pentru a-şi susţine cauza, în spate nu se găsesc corturi şi chitare, ci mitraliere grele sau afeturi de tun de 23 de milimetri! Dacă aceşti mercenari cu sânge rece sunt „civili", atunci putem spune că Gaddafi este Albă ca Zăpada...

Dar să ne punem întrebarea cine sunt ei, aceşti buni insurgenţi, personajele pozitive ale filmului? Şi cum va fi noua Libie, post-gadaffiană? Dacă am fi naivi şi creduli şi nu am cunoaşte experienţa cumplită a Irakului şi a Afganistanului, am putea crede că Libia va fi o ţară „democratică", ce respectă libertăţile civile şi drepturile omului, că va fi un nou tărâm al libertăţii, unde bărbaţii şi femeile vor trăi în sfârşit o viaţă civilizată!

Graba „umanitară" de a sări în ajutorul „civililor" este cel puţin suspectă. Pe când urmează Yemenul? Sau Bahreinul? Sau Birmania? Ori, de ce nu, Palestina? Cum se face, oare, că occidentalii se luptă în Afghanistan împotriva luptătorilor Al-Qaeda şi, în schimb, îi ajută în Libia? Cum rămâne cu „teoria conspiraţiei"?

Conform lui Massimo Introvigne, reprezentant al OSCE (Organizaţia pentru Securitate şi Cooperare în Europa) în lupta împotriva rasismului, a xenofobiei şi a discriminării: „Se cunosc numele anumitor indivizi aflaţi în poziţii de conducere în aşa-numitul guvern provizoriu din Benghazi. Se ştie de exemplu că secretarul „Consiliului naţional libian" este Mustafa Mohammed Abud al Jeleil, care până în 21 februarie era ministrul justiţiei lui Gadaffi şi era plasat în decembrie 2010 de către Amnesty International pe lista responsabililor de cele mai teribile încălcări ale drepturilor omului în Africa de Nord". Celălalt conducător al rebelilor „civili" din Bengazi este „generalul Abdul Fatah Younis, fost ministru de interne al lui Gadaffi şi fost şef al înfricoşătoarei poliţii politice a regimului"... Aceste personaje, conchide Introvigne, „nu sunt «democraţii sinceri» din discursurile lui Obama, ci doar câteva dintre cele mai rele instrumente ale regimului lui Gadaffi, care aspiră să-l alunge pe colonel doar pentru a-i lua locul". Foarte recent, unul dintre principalii şefi rebeli mărturisea că a recrutat soldaţi afiliaţi la Al-Qaida, buni musulmani după opinia lui, cu scopul de a-i trimite în prima linie a frontului. „Membrii Al-Qaida sunt buni musulmani şi luptă împotriva invadatorului." Aceasta este fraza rostită de către Abdul Hakim el-Hasadi şi reprodusă în coloanele unui cotidian italian: „Il Sole/24". Acest amabil „civil" este unul dintre responsabilii insurgenţilor libieni, în oraşul Derna. El este deci în mod oficial unul dintre aliaţii occidentalilor. El-Hasadi a luptat... în rândurile islamiştilor în Afganistan până în 2002, dată la care a fost arestat de către americani... Ziarul italian susţine că radioul local din Derna difuzează mesaje precum „Dragi fraţi care aţi luptat în Irak şi în Afganistan

(împotriva americanilor, n.ed.), a venit timpul să vă apăraţi pământul". Un anumit număr de jihadişti, în jur de 25, s-ar fi alăturat astfel rebeliunii. „Sunt patrioţi şi buni musulmani, nu teroriştii", ne asigură El-Hasadi!

Înţelegem de altfel de ce aceşti „fraţi patrioţi" sunt aleşi ca recruţi: au luptat ani de zile împotriva forţelor occidentale, deci sunt călîţi în lupte de aproape, ambuscade şi alte tipuri de conflicte. Dar de această dată, regulile sunt diferite: teroriştii de ieri, adică bunii „civili" libieni de azi, conform presei occidentale, sunt de acum ajutaţi de forţele coaliţiei „civilizate" care bombardează trupele loiale lui Gadaffi. Prezenţa islamiştilor radicali în rândurile insurgenţilor este una din acuzele lui Gadaffi, şi există o parte de adevăr în aceste acuzaţii. Gadaffi a fost întotdeauna un inamic declarat al Al-Qaeda, toată lumea ştie aceasta. De altfel, serviciile secrete occidentale pretindeau că ar fi cooperat cu el încă din anul 2007 în urmărirea devotaţilor lui Bin Laden. Într-un comunicat din 24 februarie, AQMI (Al-Qaeda din Maghrebul Islamic) afirma: „Ne declarăm susţinerea şi ajutorul nostru pentru revoluţia libiană şi pretenţiile sale legitime şi-i asigurăm pe oamenii noştri din Libia că suntem cu ei şi că nu-i vom părăsi". Este un tablou surprinzător să îi vedem uniţi într-o luptă comună pe „teroriştii" din organizaţia Al-Qaeda şi pe strategii occidentali. Şi iată că totuşi, americanii şi aliaţii lor sunt angajaţi într-un război în aceeaşi tabără cu Al-Qaeda, acest grup care reţine ostateci francezi în Sahel şi care câteodată îi omoară, acest grup împotriva cărora au fost trimise forţele speciale...

Este un fapt ştiut că Libia furnizează cel mai mare număr (în raport cu populaţia sa) de combatanţi şi de „martiri" (adică de kamikaze care mor în atacuri cu bombe sinucigaşe) în Irak, mai numeroşi decât aceia care vin din nu contează ce altă ţară arabo-musulmană, chiar din Arabia Saudită, pretinsul leagăn al lui Bin Laden şi al „teroriştilor" din 11 septembrie. Aceste informaţii nu vin de la Gadaffi, care din comoditate atribuie revolta populaţiei din estul ţării grupării Al Qaeda, ci de la Combating Terrorism Center din West Point şi din datele Pentagonului, precum şi din mesajele difuzate recent de către Wikileaks. Datele din West Point şi ale Pentagonului se bazează pe „documentele Sinjar" găsite de forţele Statelor Unite în octombrie 2007 cu ocazia unui raid în această localitate de la frontiera irakiano-siriană şi care descriu un „scenariu alarmant" privitor la rebelii libieni din Bengazi şi Derna. Dintre cei 700 de luptători ai *Jihad*-ului, a căror intrare în Irak a fost „inventariată" (pe naţionalităţi) între 2006 şi 2007, un procent

de 19% proveneau din Libia, mai ales din Derna (60%) și Benghazi (24%) și afirmau că în rândurile lor se află numeroși „afgani veterani". Derna este prima sursă de luptători jihad în Irak, 52 față de 51 veniți din Riad (dar orașul din Cirenaica are 80.000 de locuitori în comparație cu cei 4 milioane din capitala Arabiei Saudite, Riad), urmate de Mecca și Benghazi.

Chiar printre combatanții kamikaze considerați „martiri", libienii sunt pe primul loc, 85% față de 56% cât au ceilalți. Același scenariu este descris de Wikileaks: Estul libian ca teren fertil pentru radicalismul islamic. Și Vicent Cannistraro, fost șef al celulei CIA din Libia, afirmă că printre rebeli există numeroși „extremiști islamici capabili să creeze probleme" și că „este foarte mare probabilitatea ca, în cazul în care Gadaffi va cădea, să capete o mare influență indivizii cei mai periculoși." Dacă ar fi să-l credem pe președintele Ciadului, Idriss Deby, AQMI ar fi profitat de revoltele din Libia pentru a obține rachete sol-aer: „Islamiștii din Al-Qaeda au profitat de pe urma jefuirii arsenalului din zona rebelă pentru a se aproviziona cu arme, inclusiv cu rachete sol-aer, care au fost duse apoi în catacombele lor din Tenere." Dacă această informație este exactă, lunile care vin nu sunt deloc de bun augur pentru această regiune a Sahelului. La ce credeți că ne putem aștepta dacă bunii „civili" câștigă? La o lume mai bună?

Companiile petroliere internaționale din teritoriul libian

Companiile petroliere străine prezente încă pe teritoriul libian sunt următoarele: Total pentru Franța, ENI pentru Italia, British Petroleum (BP) pentru Marea Britanie, China National Petroleum Corp (CNPC) pentru China, consorțiul REPSOL pentru Spania, ExxonMobil, Chevron, Occidental Petroleum, Hess și Conoco Phillips pentru Statele Unite. Prezența Chinei în Libia este considerată ca fiind foarte inoportună, cu atât mai mult cu cât acesteia îi este destinată 11% din producția de petrol libian. Aceasta înseamnă că cine va controla producția libiană de petrol va controla astfel, indirect, industria chineză și, prin extensie, China însăși. Scopul Statelor Unite este de a reduce la maxim prezența în Africa de Nord a Chinei, care are tendința să invadeze cu mii de muncitori șantierele de construcție din numeroase țări africane. Germania și-a făcut și ea, acum câteva luni, intrarea pe piața petrolieră libiană. Compania R.W. DIAE a semnat un important contract în vederea explorării zăcămintelor de petrol. Dimpotrivă, firmele americane Chevron și Occidental Petroleum (Oxy) au decis în octombrie anul trecut să nu-și reînnoiască aceste contracte,

care le asigurau o prelungire cu cinci de ani a prezenței lor foarte rentabile în Libia.

O ipoteză valabilă este aceea că firma BP (British Petroleum), aflată la originea catastrofei ecologice care a avut loc în largul coastelor Louisianei anul trecut și care a provocat o poluare din care acest stat nu-și va reveni prea curând, s-ar găsi în spatele eliberării anticipate a lui Abdelbaset Ali Mohmet al-Megrabi, singurul cetățean libian inculpat și întemnițat ca urmare a atentatului de la Lockerbie! Pe scurt, a fost vorba de un schimb murdar de servicii, care îi permite firmei BP să-și amelioreze condițiile financiare ale prezenței sale în Libia!

Statele Unite, care multă vreme au părut să nu fie interesate de continentul african, considerându-l prea instabil, și-au mutat pușca pe celălalt umăr și acum vor să-și întărească prezența în țările cheie ale acestui continent, mai ales în cele care dispun de surse importante de petrol. Cu această ocazie, ele diminuează influența istorică a Franței, care își vede amenințată prezența sa efectivă, simbolică și culturală în țări care sunt tot atâtea foste colonii ale sale. Statele Unite au pus ochii și pe producția de uraniu a Nigerului, controlată pentru moment de consorțiul nuclear francez Aréva. Și dacă nu ar fi fost decât uraniul, dar Africa este o adevărată rezervă de minerale prețioase: cobalt, uraniu, crom, mangan, platină...

În sfârșit, controlând țările care vor să se elibereze de jugul dictatorilor care le conduc de atât de multă vreme și facilitând instalarea de regimuri pretins democratice în Orientul Mijlociu, Statele Unite încercuiesc Iranul, care ar putea rămâne prin urmare ultimul bastion anti-american!

Statele Unite nu se grăbesc. Prin efectul de domino, guvernele actuale ale țărilor din Orientul Mijlociu urmează să cadă, mai devreme sau mai târziu. Iranului nu i se va mai permite să rămână multă vreme o dictatură, cel puțin nu sub forma anti-americană pe care ea o îmbracă în prezent. Acesta este aspectul care îi deranjează cel mai mult pe potentații ce conduc America! Există în prezent trei „câmpuri minate" în lume: Afganistanul, Irakul și Palestina. Libia este pe cale să devină al patrulea câmp minat. Odată ce NATO a preluat controlul operațiunilor militare, se poate spune acum că viitorul Libiei și prin urmare al Orientului Mijlociu este controlat de cei ce conduc Statele Unite. Acesta pare să fi fost scopul urmărit încă de la crearea coaliției. Statele Unite rămân stăpânii situației și poate că tocmai acesta este răul cel mai mare...

Războiul total împotriva Libiei: o etapă către instaurarea Noii Ordini Mondiale și a statului fascist planetar

Războiul sub pavăza NATO împotriva Libiei a fost prin urmare declarat! Țările coaliției au pus la bătaie numeroase avioane de toate tipurile cu scopul de a îngenunchea regimul lui Gadaffi. După ce a „curățat" cerul libian de avioanele regimului, coaliția atacă acum la sol trupele fidele colonelului. Am înțeles cu toții că scopul coaliției nu este de a veghea asupra unei zone de excluziune aeriană, ci de a furniza pur și simplu un sprijin aerian și militar forțelor răsculate. Scopul nu este

nici protecția civililor, ci pur și simplu răsturnarea unui regim pentru a-l înlocui cu altul. În această operațiune, aspectele umanitare sunt doar paravanul mincinos pentru aspectul contrar: reducerea populației. Pe de altă parte, există reportaje care confirmă că pe teren, în estul Libiei, se găsesc forțe speciale și consilieri militari ai NATO alături de rebeli, iar președintele Obama tocmai a autorizat CIA să efectueze operațiuni terestre în Libia. „Cu toate că președintele Obama a reafirmat că nicio forță terestră americană (a Statelor Unite) nu participă la campania din Libia, în Libia operează de mai multe săptămâni grupuri de agenți ai CIA", arată „New York Times". Acești agenți, care operează de altfel în Libia de mai multe săptămâni și al căror număr este necunoscut sunt cei care „lucraseră deja la centrala agenției de spionaj din Tripoli", precum și alții sosiți mai recent. Gaddafi autorizase în 2003 CIA și alte agenții ale Statelor Unite să opereze în Libia, pentru a verifica faptul că el chiar a renunțat la programul său nuclear militar. Aceste agenții și-au „reînnodat apoi legăturile cu informatorii libieni", când „acum câteva săptămâni, președintele Obama a autorizat în secret CIA să furnizeze arme și alte forme de sprijin rebelilor libieni". Această acțiune a CIA în Libia este în contradicție cu Rezoluția 1973 a ONU, care nu a autorizat niciodată o desfășurare de trupe coalizate la sol. Agenții Statelor Unite și ai aliaților au de asemenea misiunea de a furniza piloților de pe bombardiere coordonatele obiectivelor care urmează să fie lovite, mai ales în zonele urbane, și care sunt semnalate cu pointere laser portabile.

Arabiei Saudite i s-a cerut să furnizeze arme forțelor opoziției. Este cât se poate de evident faptul că o intervenție militară realizată de Statele Unite și NATO împotriva Libiei are implicații geopolitice și economice de cea mai mare importanță. Odată în plus, putem descoperi în spatele minciunilor din discursurile oficiale ținute la ONU mâna lacomă a bancherilor internaționali, singurii care profită din acest conflict armat. Restul este propagandă mondialistă.

Deținând aproximativ 3% din rezervele mondiale de petrol, adică mai mult decât dublu în comparație cu cele ale Statelor Unite, Libia figurează printre cele mai importante surse petroliere ale lumii. Un război îndelungat împotriva Libiei ar avea repercusiuni imediate asupra prețului țițeiului. Acesta din urmă a crescut de altfel cu 18% de la începutul insurecției din Libia. Din august 2010, prețul țițeiului a crescut de la 75,93 la 104,42 dolari barilul (în martie 2011), o creștere substanțială de 37,5%! Această creștere ar putea antrena o spirală inflaționistă care să fie responsabilă de sărăcirea a mari segmente ale populației mondiale. O creștere considerabilă a prețului petrolului pe o perioadă lungă ar fi devastatoare într-un context economic care este degradat de mai mulți ani și în care semnele de reviriment sunt foarte fragile și chiar înșelătoare: costurile de transport și de producție ar crește astfel în mod dramatic. Creșterea prețului benzinei și a energiei va antrena o nouă serie de falimente în sectoare importante ale activității economice. Aceasta ar putea contribui la o creștere impresionantă a datoriei externe a țărilor în curs de dezvoltare, datorie care este deja în miezul preocupărilor și care ar sfârși prin a deveni de

necontrolat. Puternicii speculatori de pe Wall Street, care sunt mână în mână cu cei care dețin puterea în armata și în serviciile de informații ale Statelor Unite, vor încasa astfel miliarde de dolari de pe urma speculațiilor financiare, nu numai pe piața petrolului, ci și pe piețele produselor alimentare și ale devizelor. Cea mai mică creștere a prețului petrolului este potențial generatoare de câștiguri pe cât de impresionante, pe atât de rapide pentru marii potentați ai lumii. În plus, relațiile dintre *lobby*-ul militar-industrial și cămătarii internaționali le permit acestora din urmă să știe de fiecare dată în avans cum se vor derula operațiunile. Aceste informații care intervin în amonte generează profituri de miliarde de dolari pe termen foarte scurt!

Acest „război umanitar" este „bun pentru afaceri". El servește interesele speculatorilor din marea finanță și contribuie la escaladarea unui proces de însușire a bogăției financiare, proces care este deja în curs de foarte mulți ani și al cărui ritm se accelerează în favoarea crizei financiare, care este voită și planificată de aceiași așa-zișii „iluminați", ce vor să înrobească întreaga planetă. Instituțiile financiare care au fost informate cu anticipație cu privire la evenimentele din Egipt și din Libia au câștigat deja miliarde de dolari ca urmare a speculațiilor pe piețele contractelor la termen și ale opțiunilor pentru petrolul brut. Aceste instituții financiare au „un interes particular pentru război". În această cursă după hiper-profit, cu cât piața petrolului brut este mai volatilă, cu atât câștigurile speculative sunt mai mari. Răspândirea de zvonuri false este o armă extrem de eficientă și care este folosită foarte regulat. Astfel, un articol din 16 martie 2011 din „Huffington Post" anunța: „Un zvon conform căruia conducătorul libian aflat de multă vreme la conducere, Muammar Gaddafi, ar fi fost doborât, a făcut să cadă bursele de mărfuri, făcând astfel să scadă cu mai mult de 2% contractele la termen pentru petrolul brut. Alte zvonuri au avut efecte imediate la fel de mari, chiar fără să fi avut loc modificări reale în planul producției sau al rezervelor de petrol. Cei care speculează în domeniul petrolului, spre exemplu fondurile de acoperire, cei care cumpără și vând mărfuri și acumulează profituri mizând pe variațiile prețului pe termen scurt, sunt cei care provoacă aceste zvonuri. Acești speculatori obțin câștiguri uriașe datorită variațiilor rapide ale prețurilor, datorate zvonurilor (răspândite tot de ei) și manifestărilor aparent neregulate ale pieței. Ei cumpără și revând apoi rapid mărfurile, pe care nu au intenția să le dețină sau să le utilizeze. Oportunismul lor lovește o dată în plus familiile modeste, sporind astfel povara micilor întreprinzători și a agricultorilor [...]"

Conflictul libian le permite astfel speculatorilor internaţionali să se îmbogăţească foarte repede şi totodată le permite Statelor Unite să-şi slăbească potenţialii rivali economici, care le sunt cu toate acestea aliaţi militari. Astfel, Statele Unite i-au impus Libiei sancţiuni economice, distrugând aprovizionarea Uniunii Europene cu petrol libian. Aceste sancţiuni vizează indirect Uniunea Europeană: ele contribuie la slăbirea Italiei şi a Franţei, care sunt din plin dependente de petrolul Libiei. Un articol din 8 februarie 2011, provenit de la agenţia Reuters, afirma: „Comerţul cu petrol libian a fost practic paralizat, întrucât băncile refuză să aprobe plăţile în dolari, datorită sancţiunilor aplicate de Statele Unite. Această alegere a venit ca urmare a unei decizii luate de marile companii petroliere din Statele Unite, decizie menită să pună capăt comerţului cu Libia şi care face aproape imposibilă cumpărarea de petrol libian de către firmele europene, ca şi aprovizionarea rafinăriilor din ţări cum ar fi Franţa şi Italia. Wall Street-ul şi Washington-ul au ordonat băncilor să îngheţe tranzacţiile financiare: «Băncile nu vor să finanţeze sistemul din Libia şi prin urmare, pentru moment, nimeni nu primeşte bani pentru petrol. Există mari probleme cu plăţile», a declarat un negociator principal al unei companii petroliere europene. «Nu este o chestiune de alegere, există un embargo asupra dolarilor aparţinând Statelor Unite care intră şi ies din Libia», a afirmat negociatorul uneia dintre firme făcând referire la împotrivirea băncilor de a aproba plăţile în dolari SUA. «Toate tranzacţiile în dolari SUA sunt blocate», a declarat negociatorul, adăugând că nu este clar în acest stadiu dacă este posibil să se efectueze plăţi în alte devize şi dacă vreo bancă elveţiană sau europeană ar fi gata să încheie tranzacţii."

Creşterea preţului petrolului agravează şi mai mult sărăcia, prin creşterea simultană a preţurilor la alimente şi, mai general, prin creşterea la nivel mondial a costului vieţii. Sistemul social creat de marii bancheri internaţionali şi de acoliţii lor politicieni se hrăneşte literalmente din război şi din distrugere. Astfel, putem concluziona că războiul din Libia nu este decât încă un pas violent şi distrugător spre instaurarea Noii Ordini Mondiale şi a statului unic fascist planetar.

DE LA CERNOBÂL LA FUKUSHIMA:
DE CE NI SE ASCUNDE ADEVĂRUL CU PRIVIRE LA CATASTROFELE NUCLEARE?

Catastrofe „neașteptate", dar atât de previzibile...

De la o catastrofă la alta, de la Cernobâl la Fukushima, trecând prin incidente nucleare în Franţa, Suedia, Ungaria, Slovenia, Belgia, fără a uita de Statele Unite şi alte ţări care s-au echipat cu centrale nucleare, trebuie să constatăm că „accidentele" sunt numeroase şi au o tendinţă supărătoare de a lua o întorsătură foarte îngrijorătoare. Pentru a înţelege legăturile dintre Cernobâl şi Fukushima, catastrofe care sunt legate între ele aşa cum butoiul de pulbere este legat de fitil, este necesar să schiţăm un scurt istoric al evenimentului care, până la seismul din 12 martie 2011 şi la catastrofele în lanţ pe care le-a provocat, a fost cel mai grav accident nuclear de când există acest tip de centrale. Este posibil să fi fost incidentul nuclear cel mai grav de la începuturile folosirii energiei nucleare, fie că vorbim de centrale sau de bombe atomice, chiar punând la socoteală decesele instantanee cauzate de explozia bombelor de la Hiroshima şi Nagasaki şi morţile pe termen mediu şi lung din cauza efectelor acestora.

O bombă atomică are trei efecte devastatoare: efectul caloric, unda de şoc, care poate avansa cu mai mult de 1.000 de km pe oră şi care loveşte ca un zid invizibil de beton, şi bolile pe care le provoacă elementele radioactive şi care se pot resimţi la mai mulţi ani după catastrofa iniţială ce a avut rol de element declanşator. Pentru Hiroshima, care a fost bombardată la ordinul preşedintelui american Harry Truman pe 6 august 1945, se avansează cifra de 80.000 de morţi în legătură directă cu explozia şi cu incendiile care au urmat. La Nagasaki, bombardat în 9 august 1945, au fost 40.000 de morţi instantaneu. Oraşul Hiroshima a pierdut ulterior, de-a lungul anilor, 140.000 de locuitori din cauza îmbolnăvirilor legate în mod direct de radioactivitate.

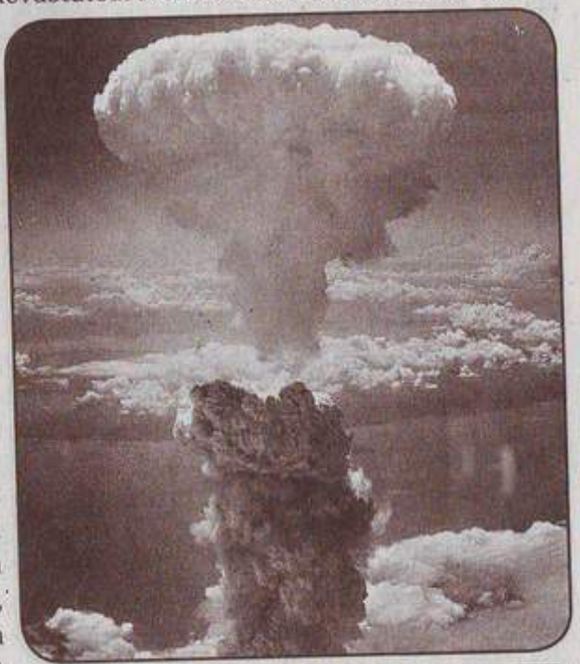

Explozia nucleară de la Nagasaki

Pentru Nagasaki, cifra este doar cu puțin sub aceasta. De la sfârșitul celui de-al Doilea Război Mondial, tehnologia a progresat foarte mult. Cu toate acestea, informațiile și adevărul le sunt ascunse oamenilor de rând cu o mai mare abilitate de către mass-media aservită sectei satanice a francmasoneriei. Ce s-a petrecut în realitate la Cernobâl? Greu, dacă nu imposibil de răspuns. Organisme și organizații internaționale care sunt creditate cu seriozitate avansează cifre total diferite, ca să nu zicem contradictorii. Conform unui institut științific englez, au fost 33.000 de decese prin cazuri de cancer provocate de radioactivitate. Conform organizației Greenpeace, în schimb, au fost peste 93.000 de decese. În plus, după statisticile oficiale, peste 5 milioane de oameni locuiesc încă în zonele care au fost afectate în mod direct de această catastrofă nucleară. Se pare că, exact ca și în cazul identității lui Jack Spintecătorul, al morții lui Marilyn Monroe, al asasinării președintelui Kennedy și al cauzelor reale ale naufragiului drifterului breton Bugaled Breizh, care a naufragiat pe 15 ianuarie 2004 cauzând moartea a 5 marinari pescari, publicul larg nu va cunoaște niciodată adevărul. Iar în ceea ce privește catastrofa ce a fost și mai este încă Cernobâlul, este mai mult decât clar că autoritățile, cu ajutorul neprecupețit al mass-mediei, au ascuns, au mușamalizat, au ocultat moartea mai multor zeci de mii de persoane, deși acest fapt li se pare de necrezut oamenilor de rând.

Specialiștii îndrăznesc să afirme astăzi că Cernobâl a fost accidentul nuclear cel mai grav, dacă nu cel mai ucigaș, pe care l-a cunoscut Pământul înainte de fenomenul care s-a petrecut în Japonia și care continuă să omoare, mai lent sau mai rapid, chiar în momentul în care citim aceste pagini. Acest „accident" a fost cotat cu 7 pe scara internațională a evenimentelor nucleare, care merge de la 0 la 7. De la distanță, în timp și spațiu, ne putem amăgi că am cunoscut tot ceea ce poate fi mai rău, că nimic grav nu se mai poate petrece după Cernobâl. S-a făcut totul pentru a evita ca o astfel de catastrofă să se mai producă. Au fost luate precauțiile cele mai „extraordinare". Specialiștii au prevăzut „totul", sau aproape totul... și, până la urmă, vina a fost dată pe Rusia de ieri, cu centralele sale de concepție aproape „antică", rău întreținute. Deci, dacă rezolvăm problemele de întreținere, „nu mai este niciun risc"... Doar că riscăm practic să contaminăm radioactiv totul.

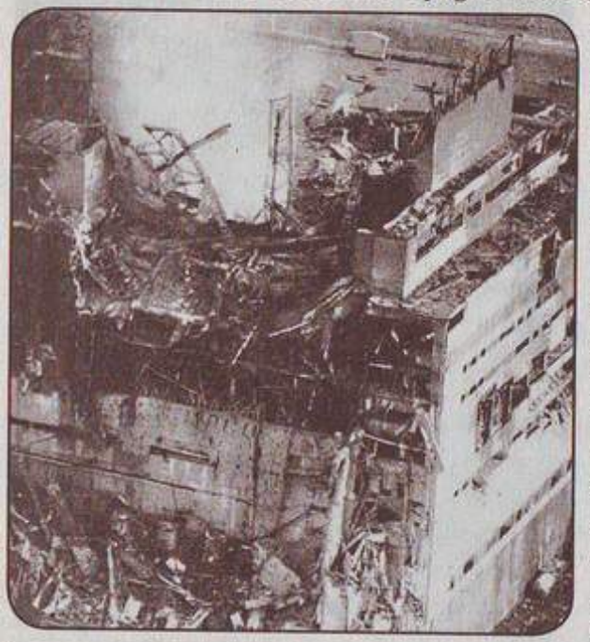

Cernobâl

Statistici mincinoase pentru „liniștea" publicului și evitarea răspunderii penale...

Domeniul energiei nucleare se află printre domeniile în care autoritățile recurg adesea la tăinuirea adevărului și chiar la dezinformarea publicului. Odată cu internaționalizarea și mondializarea economiei, cu recursul aproape sistematic la sub-contractare străină și la fonduri de pensii care răscumpără părți falimentare sau cu regim special din marile întreprinderi, niciun guvern nu are cu adevărat interes să denunțe, în cazul unei țări „prietene", sau pur și simplu străine, practicile sale industriale și tehnologice mai puțin ortodoxe, chiar dacă sunt ilegale sau periculoase pentru supraviețuirea planetei. De fapt, dacă s-ar atrage atenția asupra pericolelor pe care le reprezintă anumite platforme nucleare, întregul sistem nuclear ar fi pus sub semnul întrebării. Toți marii industriași care câștigă din acest domeniu au interes să minimalizeze - și chiar să mușamalizeze - incidentele grave care au loc în centralele nucleare din întreaga lume. Căci, așa cum vom vedea mai departe, incidente nucleare grave au avut loc și înainte de Cernobâl.

Să dăm timpul înapoi până la data de 26 aprilie 1986, la 15 km de Cernobâl, foarte aproape de fluviul Nipru, care și în ziua de astăzi furnizează apă potabilă pentru milioane de locuitori. Cernobâl este situat la doar la 140 de km de Kiev, capitala Ucrainei, care făcea încă parte la vremea respectivă din URSS. În acea zi, fără vreun seism, tsunami sau catastrofă naturală care să fi fost inevitabilă sau imprevizibilă, ci ca urmare, se spune, a unei serii de disfuncționalități, a unor erori umane, a unor manevre inconștiente, bazate pe indiferență și orgoliu incomensurabil, nucleul unui reactor al centralei a intrat în fuziune, ceea ce a provocat eliberarea în mediu a unui val imens de radioactivitate, ale cărui consecințe se fac simțite și astăzi, peste tot în lume. După un raport realizat în 2005 de către Agenția Internațională a Energiei Atomice (AIEA) cu sediul la Viena, nu ar fi fost decât 30 de morți atribuibili direct exploziei și unei expuneri directe și imediate la radiații, iar numărul deceselor prin cancer pe o perioadă de mai mulți ani nu arată decât o creștere cu 4% față de mortalitatea naturală din zonă. E adevărat că AIEA nu a putut avea acces la toate datele și cu siguranță nu a putut să realizeze ancheta așa cum ar fi dorit să o facă. Se pare că accidentul, cu consecințe atât de tragice, s-a datorat unui exercițiu care viza pur și simplu să demonstreze că centrala se poate reporni în proporție de 100%, fără niciun risc, în urma unei pene totale a sistemului electric, fără a se recurge la generatoarele de rezervă. Părea să fie mai curând un exercițiu de propagandă care viza să demonstreze că sovieticii erau cei mai buni în toate domeniile, chiar și în acelea pe care nu le stăpâneau! Din păcate nu erau singurii atinși de această patologie. Era vorba de a se recurge la energia cinetică a turbo-alternatorului pentru a reporni pompele primare de recirculare. Versiunea oficială este că s-a produs ceea ce numim o „otrăvire a reactoarelor", iar acestea din urmă, având combustibil insuficient îmbogățit, au devenit instabile. În jargonul nuclear, atunci când se atinge „vârful de xenon și de iod", cel mai bine este să se oprească reactorul un timp pentru a-l lăsa

să se răcească, astfel încât xenonul și iodul să se dezintegreze. Nu s-a procedat așa și se presupune că din această cauză temperatura s-a menținut la cote înalte și a provocat radioliza apei ușoare, iar amestecul obținut prin eliberarea hidrogenului și a oxigenului ar fi produs explozia, al cărei suflu extrem de puternic a proiectat la mai multe zeci de metri înălțime dala de beton care acoperea reactorul. În termeni mai puțin tehnici, reactorul nuclear nr. 4 a cunoscut o explozie termică datorată acumulării unei călduri excesive care nu a putut fi evacuată.

Această explicație nu întrunește însă unanimitatea specialiștilor. Există și acum zone de umbră chiar în privința cauzelor directe ale exploziei. În mod ridicol și terifiant, se afirmă că nu se cunosc nici astăzi toate consecințele acestei catastrofe care ar fi putut fi evitată! Timp de mai multe luni după explozie, aproape 600.000 de muncitori numiți „lichidatori" au fost aduși din întreaga Rusie, din Bielorusia, din Letonia și bineînțeles din Ucraina, pentru a ajuta la decontaminare. Ne-ar plăcea să credem că a fost vorba de voluntari care și-au riscat cu dăruire și spirit de sacrificiu viața pentru patria mamă. Realitatea este că nu au avut de ales. Fie acceptau, fie intrau în închisoare. Este ceea ce relatează Vladimir Usatenko, fost lichidator, care este încă în viață și care de atunci a devenit deputat. Protecția acestor muncitori împotriva radiațiilor nu avea cum să fie eficientă. În mod tipic pentru regimul comunist sovietic, autoritățile le-au distribuit muncitorilor ca remediu... vodcă!

Conform cifrelor furnizate de către Viaceslav Grișin (care a fost unul dintre cei 600.000 de „morți vii" și este membru al Uniunii Cernobâl, sindicatul principal al lichidatorilor), „25.000 de muncitori au murit și 70.000 au rămas handicapați doar dintre cei din Rusia. În cazul muncitorilor din Ucraina, cifrele sunt asemănătoare, iar în cazul celor din Bielorusia s-au înregistrat 10.000 de morți și 25.000 de handicapați." Cifrele cele mai liniștitoare au fost publicate de către ONU, care putem spune că a „protejat" imaginea Rusiei în străinătate. De fapt, după așa-zisele calcule ale celor de la ONU, au fost 50 de morți în legătură directă cu explozia și „doar" 4.000 de decese care ar putea fi atribuite în mod direct influențelor radioactive. Un organism atașat la Organizația Mondială a Sănătății, Centrul Internațional pentru Cercetări asupra Cancerului, a avansat cifrele următoare: 16.000 de decese care pot fi atribuite norului radioactiv și, în timp, peste 130.000 de cazuri de cancer de mai multe tipuri provocate de către norul radioactiv plus alte 40.000 de decese care ar putea să-i fie atribuite, socotind doar până în 2005. Dezastrul continuă și există încă zone în care copiii se nasc diformi, fără brațe sau fără picioare, o priveliște de coșmar. Este de așteptat ca alte mii de cazuri de cancer la tiroidă să se declanșeze în anii viitori.

Se afirmă că Ucraina, Rusia și Bielorusia sunt țările cele mai atinse, în vreme ce un voal de pudoare și tăcere mediatică, dacă putem spune așa, s-a așternut asupra celorlalte. Ținând seama de ceea ce s-a petrecut, aceste regiuni ar trebui să fie acum pustii, dar ele au fost repopulate forțat, sau cel puțin prin mecanisme de convingere foarte puternice. Orașul Slavutici, supranumit „umbra Uniunii Sovietice", este într-un anumit sens un oraș artificial, constituit din mii de adăposturi precare ridicate în plină pădure, aflat doar la câțiva kilometri de locul exploziei. Acolo locuiesc 24.000

de persoane, dintre care 9.000 merg în fiecare dimineață să lucreze în zona restricționată. Nimeni nu vorbește despre contaminare radioactivă, dar aceasta este permanent prezentă în mintea tuturor, pentru că, înainte de a pleca seara spre casa lui, fiecare muncitor trebuie să treacă mai întâi pe sub un aparat care măsoară coeficientul radiației!

„Lichidatori" ajutând la decontaminare

Este o cuantificarea cinică, în fiecare seară, a datelor unei morți lente și dinainte cunoscute! Pentru acești locuitori nu se mai pune problema de a alege între munca de aici și închisoare, ci pur și simplu, între a muri de o moarte oribilă cauzată de radiații sau de a se afla și a rămâne mult timp în șomaj. Aceasta amintește experiențele cu radioactivitatea încercate în anumite închisori americane, unde celor condamnați la pedepse foarte lungi li se propunea să fie eliberați dacă acceptau să fie „ușor" iradiați. Să mori foarte bătrân în spatele gratiilor sau să mori liber mai tânăr, dar de o moarte oribilă, nu este cu adevărat o alegere.

Să revenim pe scurt la aspectele tehnice ale catastrofei. Platforma de la Cernobâl a fost concepută în grabă și edificiul însuși nu asigura o etanșeizare completă. Și astăzi muncitorii sunt obligați să astupe scurgerile. De la punerea în funcțiune în anul 1983 a reactorului 4, a fost semnat un „act de intrare în exploatare experimentală", o formalitate care indică faptul că au fost luate toate precauțiile pentru a se evita ceea ce ulterior s-a petrecut! Dar nu au fost efectuate toate testele și verificările de conformitate și nu s-a pus problema de a lăsa organismele internaționale să gireze conformitatea cu normele tehnice de funcționare!

Activitățile centralei în ansamblul ei nu au fost cu totul întrerupte decât în 2000, când reactorul 3 a fost definitiv oprit. Există și în prezent 20 de tone de uraniu și 9 tone de plutoniu stocate în acel lor, în aer liber! Un incendiu, un cutremur sau o simplă furtună pot foarte ușor să se producă...

Acum putem să abordăm subiectul minciunilor sau al tentativelor, adesea reușite, de mușamalizare din partea celor care exploatau centralele, minciuni susținute de guverne – și nu este vorba doar despre guvernul fostei Uniuni Sovietice. Să luăm exemplul Franței. Faimosul nor radioactiv venind dinspre Ucraina nu ar fi trebuit în niciun caz să treacă frontierele Franței. Specialiștii care lucrau în sânul organismelor și serviciilor guvernamentale franceze au fost fermi în această direcție. După afirmațiile

lor, acest nor trebuia, grație unui anticiclon, să se bifurce înaintea sosirii deasupra teritoriului francez. Acest lucru este contrazis de raportul experților, pus la dispoziția judecătoarei Marie-Odile Bertella-Geffroy, care s-a ocupat de ancheta referitoare la trecerea norului radioactiv pe deasupra Franței, între 30 aprilie și 5 mai 1986.

Această anchetă a fost realizată în anul 2002 și a fost deschisă ca urmare a numeroaselor plângeri depuse de către persoane atinse de cancer la tiroidă. Experții mandatați, fizicianul nuclear Paul Genty și Gilbert Mouthon, afirmau că unele cifre fuseseră minimalizate. Judecătoarea ordonase, în prealabil, o percheziție atât în diversele ministere care aveau legătură cu afacerea, cât și la birourile de la Cogéna (fosta Aréna) și la EDF (Electricité de France). Documentele găsite dovedeau că procentul real de radioactivitate era mult peste cel comunicat de autorități mass-mediei și implicit publicului. Organizațiile independente abilitate să ia măsuri denunțaseră deja cu mult timp înainte acest angajament.

În acea perioadă, autoritățile germane – pentru care problema nucleară este o preocupare veche – le recomandaseră cetățenilor să nu consume legume și produse proaspete în perioada trecerii norului radioactiv pe deasupra teritoriului Germaniei. În schimb, în Franța, Parchetul a decis că trecerea norului radioactiv pe deasupra Franței nu a avut nicio influență nefastă asupra sănătății locuitorilor săi, nesocotind faptul că douăzeci de reclamanți, toți bolnavi de cancer la tiroidă, au demarat un proces împotriva autorităților. Singurul care a fost pus sub acuzare în această afacere sub acuzația de înșelătorie gravă este profesorul Raymond Pellerin, fost responsabil al Serviciului Central de Protecție împotriva razelor ionizante, care a difuzat public comunicate liniștitoare, în care susținea că „relativa creștere a radioactivității era mult inferioară limitelor admise", dezinformând publicul asupra pericolelor referitoare la norul radioactiv.

În ultimii ani au avut loc mai multe incidente grave sau mai puțin grave în centralele nucleare franceze (care sunt în număr de 58). Este mai mult decât probabil că adevărul este ascuns din cauza unor interese pe care le putem numi generic „corporatiste", iar ceea ce s-a petrecut în Japonia confirmă această ipoteză... În noiembrie 2009, o bară de uraniu rămăsese blocată în interiorul unui reactor al centralei nucleare din Tricastin.

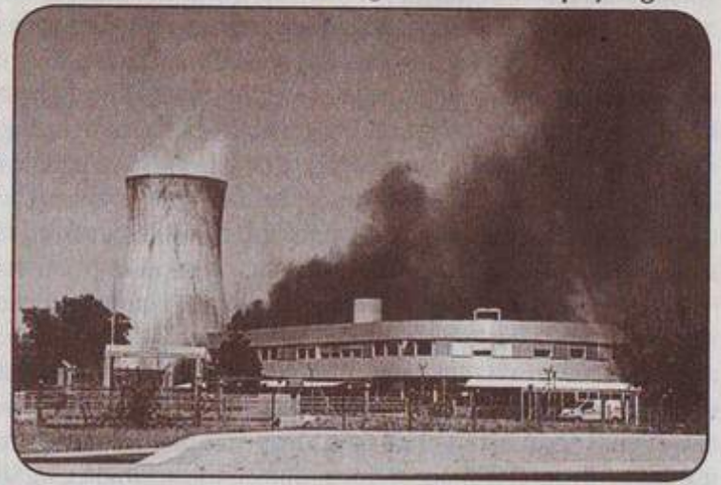

Accident nuclear la Tricastin - Franța

EDF a întocmit „planul său de urgență internă" abia la câteva ore după obturarea unui canal care alimenta sistemul de răcire al unuia dintre cele patru reactoare ale centralei nucleare din Cruas, Ardèche.

Conform celor afirmate de EDF, „această situație este consecința defectării sistemului de răcire al reactorului, răcire asigurată de apa din fluviul Rhône". Apoi începe manipularea: „acest eveniment se datorează afluxului masiv de resturi vegetale aduse de apele fluviului" a precizat Autoritatea pentru Siguranță Națională, înainte de a adăuga că incidentul nu a avut nicio consecință asupra mediului înconjurător. Cu toate acestea, incidentul fără urmări grave a fost clasat pe nivelul 2 în clasamentul INES. În același an, au avut loc incidente grave sau mai puțin grave – deoarece s-a intervenit imediat – la mai multe centrale franceze: Gravelines – în august, Cadarche – în octombrie, Tricastin – în noiembrie, Cruas – în decembrie. Dar nu Franța este țara cu cele mai multe accidente la centralele nucleare. În ultimii ani, acestea au avut loc aproape peste tot în lume. Publicul nu află întotdeauna detaliile acestui gen de afaceri deoarece informațiile sunt păstrate secrete de către autorități.

O cronologie a accidentelor nucleare la nivel mondial

Prezentăm în continuare câteva incidente mai mult sau mai puțin grave care s-au petrecut în centralele nucleare din întreaga lume în ultimii 30 de ani. Faptul cel mai neliniștitor este că, începând cu anul 2000, aceste incidente nucleare s-au multiplicat, deși ni se spune oficial că această tehnică este din ce în ce mai bine controlată.

În martie 1972, în centrul peninsulei Alaska, cu ocazia unui control de rutină la o centrală nucleară, tehnicienii au remarcat prezența radioactivității în rețeaua de apă a clădirii (incluzând, printre altele, punctul de apă potabilă) care fusese conectată la un rezervor de 11 m^3 de deșeuri radioactive.

Prima catastrofă de anvergură din era centralelor nucleare este cea petrecută în estul Statelor Unite, la centrala de la Three Mile Island, pusă în funcțiune în 1974. Aici a avut loc, în data de 28 martie 1979 un accident care a fost clasat pe nivelul 5 în clasamentul internațional al evenimentelor nucleare (INES). La 28 martie 1979, o disfuncționalitate a sistemului de răcire a provocat o fuziune parțială în partea de jos a mijlocului reactorului. Acest accident de pierdere de lichid de răcire a antrenat contaminarea radioactivă gravă a mediului, estimată la 1,59 PBq (Becquerel-ul, prescurtat Bq, este unitatea de măsură a radioactivității în sistemul internațional; PBq (petabecquerel) = 10 la puterea a 15-a Bq) în cazul Criptonului 85, gaz radioactiv cu perioada de înjumătățire de 10 ani, dar inferioară contaminării cu 740 GBq (1 gigabecquerel = 10 la puterea a 9-a Bq) de iod 131 (cu perioada de înjumătățire de 18 zile) în mediul înconjurător. Administratorii industriei nucleare s-au grăbit să afirme că acest accident nu a provocat decese, nici răni sau efecte nefaste asupra sănătății. În același timp, un studiu realizat de Steven Escadre de la Universitatea din Carolina de Nord a constatat că incidența cancerului la plămâni și a leucemiei a fost de între 2 și 10 ori mai ridicată după accidentul nuclear. La 2 ani după acest accident, mușamalizat de oficialități, cu o abilitate demnă de o cauză mai bună, ca

fiind „neînsemnat", „Radiation and Public Health Project" a consemnat o creștere semnificativă a ratei mortalității infantile în colectivitățile situate în aval.

În 2003, în Ungaria, la centrala din Paks, o scurgere radioactivă a contaminat mediul și, fără îndoială, a provocat îmbolnăviri ale populației din împrejurimi, chiar dacă politica de stat a fost aceea de a nu le include în vreo statistică.

Un alt incident a avut loc în Japonia, la 9 august 2004, la centrala nucleară din Mihama, situată la 320 km nord-vest de Tokyo. Acesta s-a soldat cu 5 morți și 7 răniți grav. După afirmațiile oficiale, accidentul s-ar fi datorat unei scurgeri de vapori în clădirea care adăpostea turbinele reactorului nr. 3. Victimele au fost stropite de jeturile de vapori. Operatorul centralei a recunoscut că a fost o deficiență de supraveghere a instalațiilor. Canalizarea era avariată și deci neconformă cu normele de securitate. Sub pretextul evitării panicii, autoritățile locale au afirmat în mod mincinos că n-au existat scurgeri radioactive în afara instalațiilor care adăpostesc turbinele. Până la cazul Fukushima, acest accident a fost cel mai grav în ceea ce privește exploatarea civilă a energiei nucleare din Japonia.

La 25 iulie 2006, în Suedia, a fost evitat un grav accident atunci când un scurtcircuit a provocat o defecțiune la un reactor din Forsmark. Conform afirmațiilor unui fost responsabil al centralei suedeze, „acesta a fost evenimentul cel mai periculos de după Harrisburg și Cernobâl".

Încă un incident în Japonia: la 16 iulie 2007, centrala din Kashiwazaki-Kariwa a suportat un seism cu intensitatea de 6,8, al cărui epicentru era la aproximativ 10 km distanță. Seismul a provocat un incendiu care a fost imediat stins, dar scurgerile de apă conținând elemente radioactive s-au deversat în mare. Aceasta nu a fost însă totul, deoarece câteva butoaie conținând deșeuri radioactive s-au răsturnat în zona de stocare. Unele s-au deschis sub acțiunea șocului și astfel, conținutul lor s-a împrăștiat pe sol. De asemenea, au fost observate urme de radioactivitate în sistemul de ventilație al reactorului 7, ceea ce dovedește, în mod sigur, că mici cantități de radioactivitate au ajuns în atmosferă.

În 2007, o parte din materialul nuclear a dispărut pur și simplu la centrala nucleară din Dresden, Ilinois, situată la 75 km de o zonă cu populație de 7 milioane de locuitori: orașul Chicago, periferiile și împrejurimile sale. Comisia de control nuclear a amendat operatorul și societatea Exelon Corp. după ce a descoperit că această societate cu venituri colosale nu avea un inventar exact al materialului și al echipamentului nuclear de care dispunea – în special, al celui de care nu mai avea nevoie sau nu reușea să-l recupereze! Doi ani mai târziu, o comisie federală de verificare a acuzat operatorii centralei din Dresden pentru că au permis muncitorilor să scoată din interiorul reactorului, fără autorizație prealabilă, trei tije care serveau la evaluarea procentului de radioactivitate. Muncitorii și-au continuat „activitatea" deși alarma se declanșase chiar de la începutul operațiunii.

O altă centrală care aparține aceleiași societăți, Zion, situată tot în Illinois, a fost transformată în uzină electrică. Oficial, aceasta s-a petrecut din cauza lipsei de rentabilitate, dar în 1996, cu doi ani înainte ca întreprinderea să fie

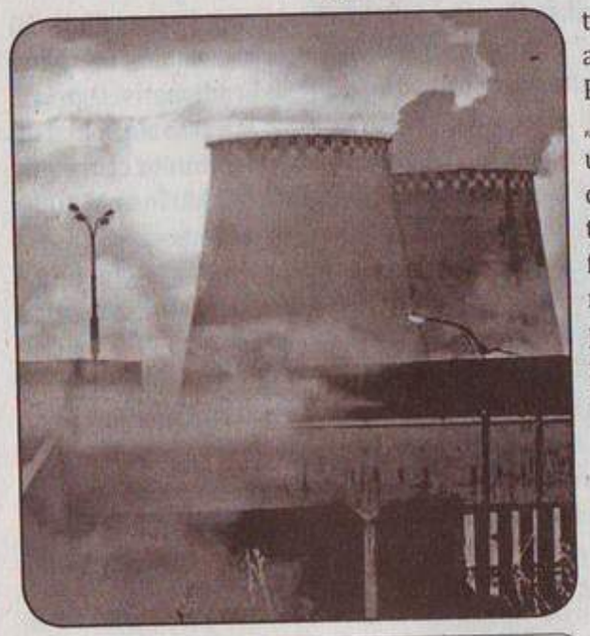

Centrala nucleară de la Krško

transformată, fuseseră descoperite anumite nereguli tehnice. Profesorul Lochbaum de la „Uniunea specialiștilor îngrijorați", un organism de supraveghere și control independent, a evidențiat toate aceste lipsuri într-un raport foarte detaliat, care estima că un număr de 14 astfel de incidente ar fi putut provoca veritabile catastrofe nucleare, și aceasta doar în anul 2011.

Un alt raport, întocmit de NRC (Comisia de Regularizare Nucleară) și reluat de canalul de informații ABC menționează, de asemenea, 56 de lipsuri grave în materie de securitate în intervalul 2007-2011 la centralele americane.

La 4 iunie 2008, în Slovenia, câțiva membri ai personalului centralei nucleare de la Krško au descoperit o defecțiune la sistemul de răcire al unuia dintre reactoare. Acesta a fost imediat oprit. S-ar părea că nu au existat scurgeri de materiale radioactive în mediul înconjurător. După acest incident, Comisia Europeană a înființat sistemul european de schimb de informații în caz de urgență radiologică (ECURIE) și a dat publicității un comunicat cu relatări despre incident.

În septembrie 2008, în Belgia, la centrala nucleară de la Tihange a avut loc un incident de nivel 1 pe scara INES.

Desigur, au existat și accidente nucleare militare, care se referă, în general, la submarinele nucleare. În septembrie 1959, o bombă atomică s-a desprins și s-a pierdut în timpul aterizării de urgență a unui avion P-5M. În ianuarie 1961, în Carolina de Nord, un bombardier B52 a explodat în timpul zborului, iar două bombe nucleare au căzut fără să explodeze. Din fericire, una dintre bombe a căzut pe un teren mlăștinos, ajungând la o adâncime de mai mulți metri. Cealaltă bombă a căzut lin, grație deschiderii parașutei. După îndelungi verificări, s-a stabilit că cinci din cele șase dispozitive de securitate nu funcționaseră. Un simplu comutator a făcut ca explozia acestei bombe nucleare de 2,4 megatone să nu aibă loc. O parte din arma radioactivă n-a putut fi recuperată, rămânând sub pământ. De atunci, armata a achiziționat terenul și, la intervale regulate, constată prezența radioactivității.

La 10 aprilie 1963, în Massachusets, la est de Boston, submarinul nuclear de atac USS Thresher (SSN-593) s-a scufundat cu 129 de oameni la bord în timpul unui exercițiu în mare.

În perioada 1955-1963, britanicii au făcut teste nucleare în sudul Australiei, mai precis la Maralinga. Ei au detonat 7 bombe nucleare cu putere variabilă, mergând de la 1 la 7 megatone. Au făcut și alte teste utilizând material radioactiv. O primă încercare de decontaminare a zonei a fost întreprinsă în 1967. Aceasta s-a soldat cu rezultate mai mult decât discutabile, deoarece o comisie oficială a stabilit că trebuia să se continue decontaminarea, care fusese, teoretic, încheiată tocmai în anul 2000, cu un cost total de 108 milioane de dolari. S-a descoperit de asemenea că fusese contaminat habitatul unor triburi aborigene care trăiau în apropierea acestei zone. Cu titlu de despăgubiri, în 1994, guvernul australian a plătit tribului Maralinga Tjarutja suma derizorie de 13 milioane de dolari.

La 10 august 1985, în golful Chazma, în apropiere de Vladistok, submarinului sovietic R-171 i-a scăpat accidental o ogivă nucleară. După cercetări intense, în cursul cărora s-au folosit aproximativ 100 de avioane și nave, ogiva a fost găsită.

Au existat mai multe alte zeci de accidente care ar fi putut să se soldeze cu o adevărată catastrofă. Cazul submarinului nuclear rus Kursk, care s-a scufundat în marea Barents la 2 august 2000, provocând moartea celor 118 membri ai echipajului, este semnificativ în această direcție.

Fukushima, o catastrofă ce a fost prevăzută de mai mulți ani

Într-un articol apărut la 11 august 2007 în cotidianele „Asahi Shimbun" și „International Herald Tribune", seismologul Ishibashi Katsuhiko, profesor la Universitatea din Kobe, afirma: „În cazul în care nu vor fi luate măsuri radicale pentru a reduce vulnerabilitatea centralelor la cutremure, într-un viitor apropiat Japonia s-ar putea confrunta cu o adevărată catastrofă nucleară." Ishibashi Katsuhiko făcea parte dintr-un comitet de experți însărcinat să stabilească normele seismice ale centralelor nucleare japoneze. El demisionase din acest grup, considerând că reglementările cerute de comitet erau insuficient de severe. Profesorul Katsuhiko prevăzuse exact ceea ce s-a petrecut la centrala din Fukushima. El prevenise autoritățile din țara sa asupra faptului că centralele japoneze aveau o „vulnerabilitate fundamentală" la

Explozia reactorului - Fukushima Daiichi

manifestările seismice. Avertismentele sale au fost însă ignorate atât de guvern, cât și de TEPCO (Tokyo Electric Power Company), primul producător mondial privat de electricitate, care exploatează o treime din centrele nucleare japoneze, inclusiv centrala din Fukushima. În

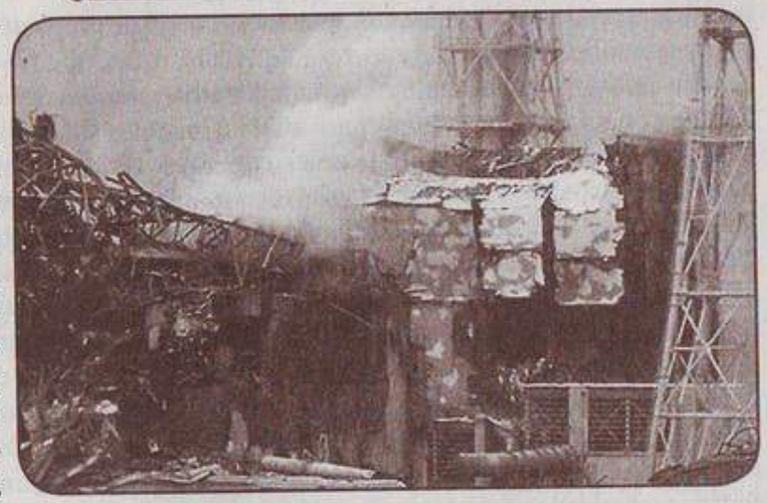

Reactor explodat la centrala din Fukushima

august 2005, un seism afectase centrala din Onagawa, la nord de Fukushima. Un al doilea seism, cu epicentrul la 16 km de centrala din Shika, a avut loc în martie 2007. La 16 iulie 2007, un seism de magnitudine 6,8 provocase incidente serioase la centrala din Kashiwazaki - Kariwa, cea mai importantă unitate nucleară de producere a electricității din lume. Acesta s-a repetat în anul următor cu un cutremur de magnitudine 6,8, la est de Honshu, aproape de Onagawa și Fukushima. Cu acea ocazie, TEPCO semnalase trei scurgeri de lichid radioactiv la Fukushima Daini. Prin urmare, accidentul care s-a produs la Fukushima nu poate fi considerat în niciun fel ca fiind surprinzător. El nu este altceva decât continuarea implacabilă (și mult mai gravă) a unor evenimente care s-au produs în mod repetat încă din 2005. Ishibashi Katsuhiko analizase riscul, avertizând că, în diferite cazuri, „mișcarea seismică la suprafața solului cauzată de cutremur depășea nivelul maxim prevăzut la concepția centralei."

Vom prezenta cronologia evenimentelor din primele zile, așa cum s-au desfășurat ele într-o țară în care cutremurele de pământ sunt un fenomen curent și aproape „normal", deși foarte temut. Până acum, Japonia trecea drept țara pe teritoriul căreia toate clădirile fuseseră construite pentru a putea rezista cât mai bine la toate cutremurele de pământ, oricât de puternice ar fi acestea. Înainte de toate, este important să amintim că TEPCO fusese condamnat în trecut, anterior accidentelor survenite începând cu martie 2011, de 27 de ori de către justiția japoneză pentru că a ascuns informații sau a difuzat știri false. Acum este limpede că guvernul Rusiei nu este singurul care ascunde informații vitale pentru supraviețuirea planetei. Problema este aceea că guvernele tuturor țărilor dotate cu centrale nucleare evită să divulge informațiile cele mai dramatice sub pretextul de a nu panica „inutil" populația.

La 11 martie 2011, un seism de magnitudine 8,9 pe scara Richter (al cărei maxim este 9,5), a zguduit Japonia. După statisticile oficiale, un seism superior gradului 9

nu a fost atins decât în 1960, în Chile, acesta fiind în prezent cutremurul cel mai grav înregistrat vreodată.

Mai multe șocuri seismice de o amplitudine mai mică l-au urmat pe primul aproape imediat. 11 reactoare, toate aflate la distanțe între 50 și 350 km de Tokyo, au fost oprite de urgență. Grupurile electrogene ale centralei de la Fukushima au fost avariate, ceea ce a provocat aproape imediat o supraîncălzire a miezului reactoarelor. Măsurile luate au fost mai degrabă niște gesturi improvizate, cum a fost aceea de a deversa apă de mare pe toate clădirile pentru a face să scadă temperatura, ceea ce avea să corodeze piese metalice vitale, crescând riscul unei explozii și mai periculoase. Contaminarea radioactivă s-a agravat la primul reactor, ridicându-se la cote de o mie de ori mai mari decât cea considerată normală. El a explodat câteva momente mai târziu. Înaintea exploziei, autoritățile evacuaseră populația pe o rază de 10 kilometri în jur. Chiar după aceea, raza de securitate a fost extinsă la 20 km și alți 50.000 de locuitori au fost evacuați în regim de urgență. Faptul că televiziunea japoneză a apărut foarte curând la locul incidentului pentru a filma în direct evenimentul ar fi putut să ne facă să credem că, de data aceasta, exista intenția ca întreg adevărul asupra catastrofei să fie transmis publicului, astfel ca întreaga lume să știe exact ceea ce se petrece. Dar din păcate, guvernul japonez a început aproape imediat să minimalizeze efectele pe termen scurt și mediu ale exploziei. Evacuarea progresivă a locuitorilor a fost o primă dovadă în această direcție. Autoritățile japoneze au așteptat mai multe zile înainte de a face apel la ajutorul internațional, când era evident de la început că nicio țară din lume care posedă centrale nucleare nu poate să se descurce singură în fața unei catastrofe nucleare de o asemenea amploare.

La 14 martie, au apărut alte vești proaste. În afara celor trei reactoare de pe platforma Fukushima Daiichi care se confruntau cu probleme, a trebuit să se deschidă și supapele a trei dintre reactoarele de la Fukushima Daini, platformă situată la doisprezece kilometri de prima, și astfel au fost eliberați în atmosferă nori radioactivi, cu scopul de a evita pur și simplu explozia clădirilor adăpostind reactoarele. A fost vorba deci de a alege răul cel mai mic dintre mai multe rele, deși consecințele acestei alegeri erau și ele incalculabile. Spre miezul nopții de 14 martie, reactorul al treilea al centralei Fukushima Daiichi a explodat, eliberând un nor radioactiv compus dintr-un amestec mixt de uraniu și plutoniu care poartă numele sinistru de MOX, un combustibil furnizat Japoniei de societatea franceză Aréva. La acest moment, bilanțul nenorocirilor număra deja cel puțin șapte morți și 90 de membri ai personalului grav iradiați. Sistemul de răcire a fost distrus, ceea ce-i va face pe responsabili să deverseze apă de mare pe instalații pentru a răci reactoarele. Această improvizație a corodat mai multe elemente esențiale pentru menținerea unui minim de securitate.

În acest timp, în Franța, ecologiștii conduși de Daniel Cohn-Bendit și Nicolas Hulot cereau să se facă un referendum asupra problemei centralelor nucleare. Luni 15 martie, toți membrii echipajelor portavioanelor Ronald Reagan, care au fost aduse în grabă în largul coastelor Japoniei pentru a putea alimenta elicopterele de ajutor care deversau apă peste reactoarele supraîncălzite, au fost deja iradiați cu doza maximă

autorizată pe un an. Autoritățile japoneze au declarat că vor trebui să lase să scape încă și mai mult gaz, pentru a evita o nouă explozie. În același timp, cancelarul german Angela Merkel a luat măsuri de urgență, hotărând întreruperea funcționării, pentru scurt timp, a două dintre centralele de pe teritoriul german.

Au avut apoi loc manifestații spontane în mai multe țări, nu numai în cele care dețin centrale pe teritoriul lor, deoarece mișcarea norilor radioactivi are implicații pentru întregul Pământ. Guvernul din Elveția, țara în care se face cel mai mult apel la opinia poporului pe calea referendumului, a anunțat că a blocat proiectele a cinci noi reactoare. În acest timp, gazele care s-au scurs din reactoarele 1 și 3 ale centralei Fukushima Daiichi erau din ce în ce mai radioactive, în vreme ce reactoarele erau expuse aerului liber, pentru a evita orice nouă explozie. Marți, 15 martie, un alt reactor a explodat. S-a instalat cea mai completă anarhie. Nu au mai rămas decât câțiva funcționari eroici, condamnați în mod inevitabil la moarte. Toți ceilalți au fugit sau au fost evacuați.

În timp ce japonezii luptau împotriva flăcărilor, guvernul francez urmărea din răsputeri să stingă incendiul mediatic ce se declanșase, înainte ca el să genereze pentru economia franceză o catastrofă industrială și financiară. Președintele Sarkozy a susținut cu înverșunare competența franceză în materie de centrale nucleare și a recunoscut că Franța a pierdut numeroase contracte de instalare de centrale pentru că prețurile propuse de Aréva erau mai mari decât cele ale concurenței. În opinia lui, aceasta dovedea însă că oferta Aréva este mai sigură decât celelalte. Membrii grupului „Ieșirea din afacerea nucleară", urmăriți în justiție pentru că au publicat un document clasat „secret militar" care dovedea că oferta Aréva nu era deloc mai sigură, au beneficiat în proces de o amânare...

Deși emisiile radioactive din reactoarele japoneze continuau, în Franța se urmărea perfectarea unei afaceri nucleare... În Japonia, la sfârșitul lui martie, cele trei reactoare cu risc tot nu beneficiau de un sistem de răcire fiabil și permanent. Contaminarea radioactivă a făcut ca fructele și legumele care

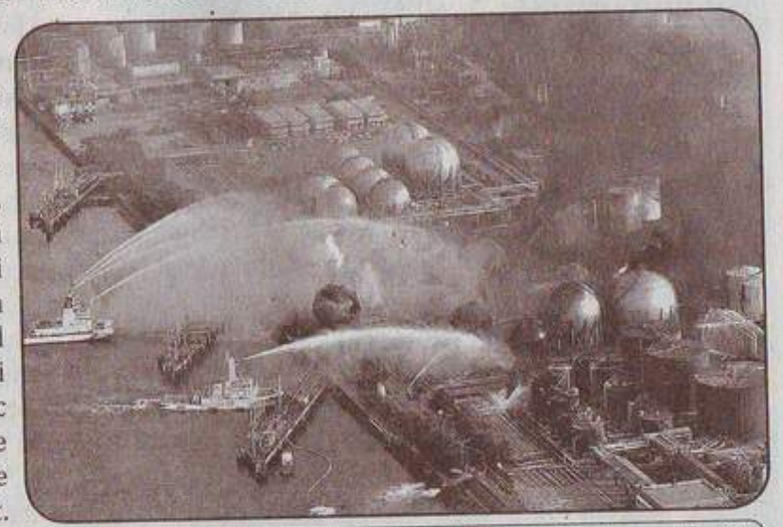

Pagubele centralei nucleare nipoane sunt atât de mari încât pentru anumiți specialiști, situația este de mult timp în afara controlului.

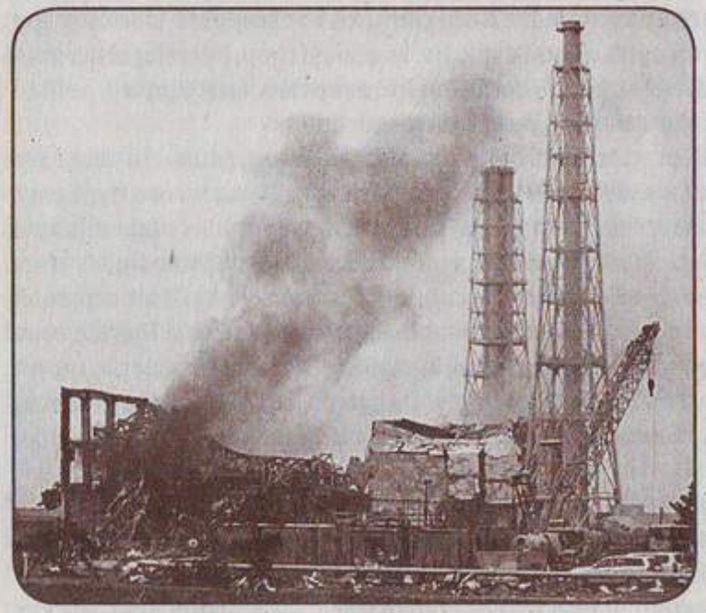

Reactorul 3 de la Fukushima Daiichi

creșteau pe o rază de mai mult de o sută de km în jurul centralei distruse, ca și crustaceele de care japonezii sunt atât de dornici, să devină improprii pentru consum. Țările europene și Statele Unite au adoptat măsuri, interzicând sau restrângând importul de produse proaspete provenind din Japonia. Și aceasta va mai dura destul timp. La Tokyo, autoritățile interziseseră la sfârșitul lui martie consumul de apă de la robinet pentru sugari din cauza unei prea mari concentrații de iod radioactiv. Autoritățile au constatat într-adevăr în apa robinetului distribuită în acest oraș o radioactivitate de 210 Bq pe litru. În Japonia, legea fixează pragul autorizat la 100 Bq pentru copiii cu vârsta de mai puțin de douăsprezece luni. Două zile mai târziu însă, autoritățile au revenit asupra interdicției, declarând nonșalant că apa este din nou potabilă pentru bebeluși. Stranie schimbare de poziție! În tot acest timp, cuva reactorului 3 risca să cedeze, iar numeroși salvatori continuau să fie spitalizați de urgență. În largul coastelor japoneze, nivelul măsurat al radioactivității din apa de mare era de trei ori mai ridicat decât pragul normal...

Drept dovadă că autoritățile au decis să mușamalizeze cazul, la începutul lui aprilie, guvernul francez dispune redeschiderea Liceului francez din Tokyo, pretinzând că aerul este din nou respirabil. Sindicatul Unsa-Education, al doilea mare sindicat al profesorilor în Franța, a protestat timid, susținând că această redeschidere este prematură și îngrijorându-se pe bună dreptate pentru sănătatea personalului din învățământ. Ambasadorul Franței în Japonia, domnul Philippe Faure, a făcut o declarație cel puțin halucinantă, spunând că din punctul lui de vedere această reacție a sindicatului din învățământ era „disproporționată" și „că nu trebuie să intrăm în psihoză".

În acest timp, viața a mers înainte... și un purtător de cuvânt al TEPCO, operatorul centralei nucleare de la Fukushima, a declarat că la 4 aprilie ei vor trebui să arunce în Oceanul Pacific 11.500 tone de apă radioactivă, care s-a acumulat în instalațiile degradate. Purtătorul de cuvânt a declarat că acesta este o măsură de „securitate" și că apa nu este, vezi Doamne, decât „puțin radioactivă". În felul acesta, s-a comunicat

celor care puteau să înțeleagă că exista riscul unei noi explozii, și că autoritățile au decis că iradierea și poluarea dramatică, dar pe termen lung, este preferabilă...

Putem să ne întrebăm de la ce nivel se poate spune că o politică „de securitate" de acest tip devine o strategie criminală sau un genocid?

Pericolul MOX-ului

Autoritățile japoneze și-au focalizat eforturile asupra reactorului 3 de la Fukushima, indicând că acesta reprezintă „un pericol major, pentru că el este singurul din centrală care este încărcat cu MOX, conținând plutoniu. Inginerii occidentali din domeniul nuclear au avertizat că scăparea MOX-ului în atmosferă ar produce un nor radioactiv mult mai periculos decât cel provocat de reactoarele cu uraniu. MOX-ul, amestec de oxizi de uraniu și de plutoniu, fiind mult mai instabil și mai radioactiv, mărește riscurile de accidente nucleare și, în caz de scurgere, este mult mai nociv. Plutoniul, datorită timpului său de înjumătățire mare, rămâne periculos pentru durata de viață a mii de generații umane. Reactorul 3 a fost încărcat cu acest combustibil conținând plutoniu la 21 august 2010. Două alte reactoare, în centralele de la Kyushu Genkai și Shikoku Ikata, fuseseră deja încărcate cu MOX în noiembrie 2009 și martie 2010. MOX-ul destinat reactoarelor japoneze a fost produs tocmai în Franța, utilizând deșeuri nucleare trimise de Japonia. De la platforma industrială de retratare de la Haga, trecând prin Normandia, combustibilul cu plutoniu a fost transportat cu camioanele pe o distanță de 1.000 km, până la platforma Melox de la Marcoule, unde sunt fabricate barele de combustibil. Acestea au fost din nou transportate la Haga pentru a fi pregătite pentru expediere. Organizația Greenpeace a denunțat, pe lângă aceasta, faptul că MOX-ul favorizează proliferarea armelor nucleare, deoarece plutoniul se poate extrage mai ușor. În mod semnificativ, niciun guvern nu a acordat însă atenție alarmei lansate de Greenpeace.

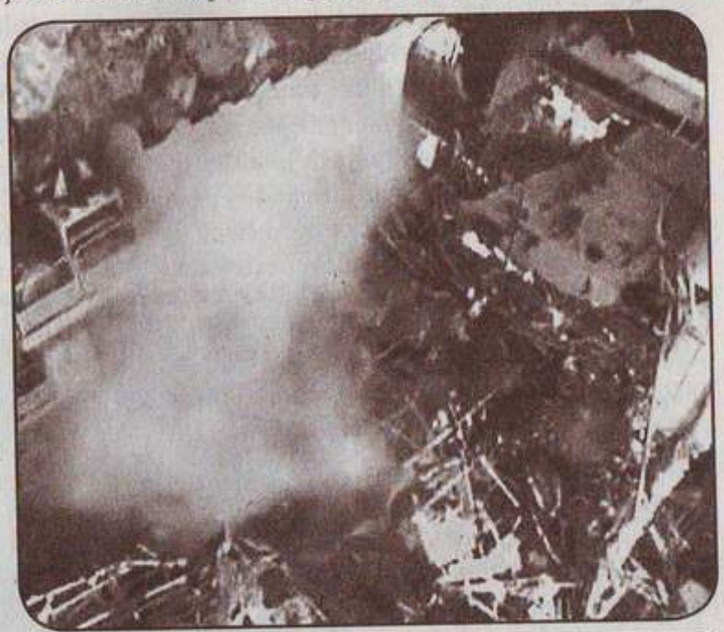

Fukushima - MOX

CINE ALTCINEVA DECÂT CLICA DE LA VÂRFUL FRANCMASONERIEI MONDIALE CONTROLEAZĂ ȘI MANIPULEAZĂ DIN UMBRĂ UNIUNEA EUROPEANĂ?

Proiectul declarat al unei „Europe unite" social-economic stabile este pe cale să eşueze. Reiese tot mai clar că acest proiect slujeşte doar ca o etapă intermediară în complotul bancherilor internaţionali ce vor să instaureze statul fascist unic planetar. Uniunea Europeană (UE) se rezumă în realitate la un vast sistem de control impus tuturor statelor membre, un fel de entitate supra-statală, de releu al unei ideologii internaţionaliste şi globaliste, în care opinia şi votul cetăţenilor sunt complet desconsiderate. Declasificarea în SUA a unor arhive a evidenţiat faptul că toţi cei care sunt consideraţi astăzi „părinţi fondatori" ai Uniunii Europene au fost în realitate simpli agenţi ai aşa-zişilor „iluminaţi", acţionând prin intermediul a tot felul de paravane şi grupuri elitiste precum grupul Bilderberg, Comisia Trilaterală, Consiliul pentru Relaţii Externe, Societatea Fabiană şi serviciile secrete americane pentru îndeplinirea planului globalist al statului unic planetar.

Prin maşinaţii francmasonice la nivel înalt, se urmăreşte anihilarea şi apoi distrugerea statului-naţiune

În UE, Comisia Europeană deţine monopolul propunerilor în materie de măsuri. S-a constatat că hotărârile sunt adoptate fără nicio deosebire în Parlamentul European, atât de deputaţii de stânga, cât şi de deputaţii de dreapta, în general în proporţie de 97%, după cum menţiona „Observatorul Europei" în luna mai 2009.

În acest sistem politic, Franţa de pildă deţine o influenţă de 3,7%, beneficiind de un ministru din douăzeci şi şapte şi avându-l pe Michel Barnier la conducerea Afacerilor şi a Serviciilor interne. La fel se petrece cu Belgia, care îl are pe Karel De Gucht în domeniul Comerţului. Aceasta dovedeşte că statul-naţiune nu mai are, în fond, niciun cuvânt de spus în UE.

De exemplu, Franţa a avut probleme sociale în urma reformei pensiilor şi a prelungirii perioadei de muncă necesare. Au avut loc manifestaţii, proteste sindicale, s-au adus acuze guvernanţilor... Vă închipuiţi poate că s-a adoptat de către guvernul Sarkozy o nouă lege a pensiilor? Nu. Decizia se

afla de oricum de mai bine de şapte ani printre proiectele confidenţiale ale guvernului francez. Adevărul este că la data de 8 aprilie 2003, Klaus Redling, fost director general al Afacerilor economice în Comisia Europeană, publicase un raport intitulat „Liniile directoare ale politicilor economice ale statelor membre, cu recomandări specifice pentru Franţa", în care indicaţiile pentru „Reformarea sistemului de pensionare" şi „Ridicarea vârstei efective de pensionare" constituiau al patrulea şi al cincilea punct. Pe care Sarkozy, membru al grupului Bilderberg, le-a aplicat fără rabat.

Nicolas Sarkozy, actualul Preşedinte al Franţei şi membru al grupului Biderberg realizând un semn masonic

La sfârşitul anului 2008, Stavros Dimas, comisar european pentru Mediu din anul 2004 şi până în anul 2009, a devenit renumit prin „împotrivirea" lui faţă de marile concerne agroindustriale, el propunând interzicerea celor două culturi de porumb modificat genetic (Bt11 şi 1507) dezvoltate de către firmele Syngenta şi Pioneer/Dow. Cu toate acestea, în mod aparent paradoxal, de curând Franţa a fost sancţionată de către Curtea de Justiţie Europeană să plătească 10 milioane de euro amendă pentru că întârzie legalizarea culturilor de plante modificate genetic (OMG). Nimeni nu ţine seama de faptul că opinia publică este împotriva cultivării acestor monştri genetici, şi cu atât mai puţin îşi doreşte folosirea acestora în alimentaţie. Precizăm aici pentru cei neavizaţi, care nu cunosc aceste dedesubturi murdare, că politicianul Stavros Dimas, chiar dacă pozează în mare apărător al culturilor tradiţionale, este de fapt un vechi avocat al Băncii Mondiale şi totodată angajatul cabinetului juridic Sullivan & Cromwell. Trebuie să ştiţi că CIA s-a născut din punct de vedere legal în acest cabinet avocăţesc în anii '40 şi că acest cabinet consiliază juridic, ce coincidenţă, tocmai concernul Monsanto, marele promotor al culturilor modificate genetic! Iţele aparent încurcate ale politicii provin toate din acelaşi ghem.

Uniunea Europeană este o caracatiţă suprastatală

În septembrie 2005, în numele „protecţiei economice", primul ministru al Franţei, Dominique de Villepin a încercat să strecoare un decret anti-OPA (oferte publice de achiziţie) în ceea ce priveşte fondurile de pensie americane, pentru a proteja anumite sectoare ale economiei franceze.

După cincisprezece zile, Neelie Kroes, comisarul european pentru Concurenţă,

a anulat această decizie, considerând-o nici mai mult, nici mai puțin decât „scandaloasă, simbol al unui protecționism excesiv". Astfel, Kroes, care este totodată și vicepreședinta Comisiei Europene l-a „încovoiat" pe șeful guvernului francez. Prezentată în anul 2006 de către revista „Forbes", în stilul pompos al mass-mediei aservite Francmasoneriei mondiale, ca fiind a treizeci și opta dintre „cele mai puternice femei ale lumii", Neelie Kroes și-a construit un CV remarcabil. Mai mulți ani membră a Consiliului de administrație al firmei PricewaterhouseCoopers, specializată în audit, consiliere și expertiză contabilă pentru întreprinderi și organizații publice și private, ea a lucrat de asemenea pentru McDonald's și Lucent Technologies, actualul Alcatel-Lucent, concern american de telecomunicații. În plus, ea are o lungă experiență de *lobby*-ist în cadrul grupului Lockheed Martin (firmă americană de apărare și de securitate). Un fapt mai puțin cunoscut este acela că în luna mai 2006, marea revistă olandeză „Le Standard" a dezvăluit că Neelie Kroes nu a putut justifica proveniența banilor cu care a cumpărat mai multe proprietăți imobiliare. Această ființă lipsită de integritate morală și de transparență a ajuns la vicepreședința Comisiei europene! Mulți comentatori explică ascensiunea ei prin apartenența la o societate secretă ascunsă și foarte periculoasă: grupul Bilderberg, pentru că Neelie Kroes a fost prezentă la Sitges, în Spania, la cea de-a doua întâlnire a grupului Bilderberg, între 3 și 6 iunie 2010.

„Constituția europeană", un document impus prin influența ocultă a grupului Bilderberg și a altor organizații masonice, în ciuda votului negativ al popoarelor europene

Tommaso Padoa Schioppa, fost ministru italian al Finanțelor, care a fost până la sfârșitul vieții sale președinte al unui „think tank" (grup de reflecție format din specialiști din diverse domenii, politicieni, economiști, bancheri, militari aflați în slujba așa-zișilor „iluminați", care planifică direcțiile de acțiune și concep ideologia și doctrina orientărilor menite să conducă la înrobirea omenirii) numit cu viclenie „Europa Noastră", a declarat pe șleau în numărul 87 al revistei „Commentaire" că „Uniunea Europeană nu își are originea într-o mișcare democratică. Ea s-a constituit urmând o metodă pe care am putea să o definim prin expresia de «despotism înțelept»".

Poate unii dintre dumneavoastră își mai amintesc de expresia aproape identică, „despot luminat", ce a fost folosită la un moment dat de un alt ateu „liber cugetător", fostul Președinte al României, Ion Iliescu, atunci când s-a referit la idealul de conducere a unui stat. Această expresie evocă de asemenea Protocoalele secrete ale francmasoneriei, unde se face apologia acestui tip de conducere așa-zis înțeleaptă, care este în realitate tiranică și la bunul plac al unei pseudo-elite de bancheri îmbuibați și lipsiți de credință în Dumnezeu.

Cât de iubite de către oameni sunt aceste planuri de subminare a statelor-națiune s-a văzut atunci când populația statelor europene a fost consultată. Francezii și olandezii au spus „NU" proiectului Constituției europene.

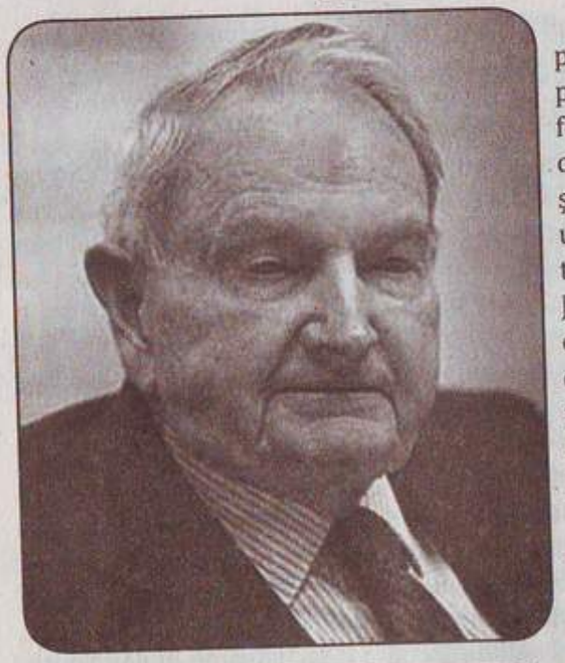

David Rockefeller, un bogătaș plin de trufie a cărui expresie facială exprimă evidente rezonanțe oculte infernale

La două luni după votul popoarelor francez și olandez, proiectul Constituției europene a fost relansat (fără ecou în presă) de către eurodeputații Andrew Duff și Johannes Voggenhuber în cadrul unui „grup de reflecție" („think tank") masonic. Însă Andrew Duff și Johannes Voggenhuber, unul englez și celălalt austriac, au lucrat împreună cu fundația Bertelsmann, care deține printre altele RTL-ul, M6, Random House, Géo, VSD, Financial Times Deutschland...

De ce tocmai fundația Bertelsmann s-a angajat în acest proiect politic de mare anvergură al Uniunii Europene, care implică majoritatea popoarelor de pe bătrânul continent? Raportul organizației masonice Comisia Trilaterală ne furnizează în această direcție informații foarte clare. Această fundație Bertelsmann a fost de fapt fondată în anul 1973 tocmai din inițiativa principalilor conducători ai grupului Bilderberg și ai Consiliului pentru Relații Externe, printre care David Rockefeller, Henry Kissinger și Zbigniew Brzezinski, și este consacrată „guvernabilității" societăților moderne. Raportul ei de activitate constituie matricea ideologică a Noii Ordini Mondiale. Încă din capitolul introductiv al raportului, „intelectualii orientați către valoare" sunt blamați, iar „intelectuali orientați spre tehnocrație și politici adecvate" sunt încurajați în cadrul așa-zisei „construcții europene".

Rolul acestei rețele ascunse de influență politică și economică ține de intențiile întemeietorilor ei: aceștia sunt internaționaliști și globaliști și urmăresc subjugarea întregii lumi. Așa-numita Masă Rotundă, creată în anul 1904, este mama tuturor acestor „think tank-uri". Aceste grupuri au avut întotdeauna drept țel să creeze, spre profitul unei clici restrânse de indivizi fără scrupule, cadrul legislativ, politic și economic pentru eliminarea granițelor și impunerea așa-zisului „comerț liber". Din „fluidizarea schimburilor comerciale" nu profită decât cei care mută produsele dintr-o țară în alta, băgând în buzunar adaosul comercial rezultat. Cumpărătorii nu au decât de pierdut, pentru că plătesc mai mult pentru produse aduse de aiurea, în loc să consume produsele mai bune ale producătorilor locali, care sunt astfel ruinați beneficiul marilor concerne agro-industriale

Comunitatea Europeană a fost constituită prin acțiunea subversivă concertată a serviciilor secrete americane și a unor agenți ai așa-zișilor „iluminați"

În vara anului 2000, administrația Clinton a declasificat anumite documente secrete corespunzătoare anilor 1940-1960. Deși presa europeană nu a suflat o vorbuliță despre acest lucru, Ambrose Evans Pritchard, un mare jurnalist american, a publicat în ziarul „Daily Telegraph" din 19 septembrie 2000 un interesant articol bazat pe aceste documente care au fost făcute publice. Un document din 26 iulie 1950, semnat de generalul William Donovan, șeful pe timp de război al Biroului pentru Servicii Strategice, precursorul al CIA, dădea instrucțiuni pentru promovarea unui Parlament European.

Documentele au fost descoperite de Joshua Paul, cercetător de la Universitatea Georgetown din Washington. Ele includ dosare ale Arhivelor Naționale SUA. Principalul instrument al Washingtonului pentru promovarea planurilor sale subversive din Europa a fost Comitetul American pentru o Europă Unită (având acronimul englezesc ACUE), creat în 1948. Președintele era Donovan, care pe atunci se prezenta ostentativ ca avocat independent. Vicepreședintele era... Allen Dules, directorul CIA din anii '50. Consiliul de administrație îl includea pe Bedell Smith, primul director CIA. Documentele probează că ACUE a finanțat „Mișcarea Europeană", cea mai importantă organizație care milita pentru federalizarea Europei în anii de după război. În 1958, de exemplu, ACUE a procurat 53,5% din fondurile mișcării. „Campania Tinerilor Europeni", unul dintre brațele „Mișcării Europene", era complet finanțată de Washington. Astfel, directorului belgian Baron Boel i se virau lunar bani într-un cont special.

Robert Schuman, fostul Ministru francez al Afacerilor Externe, care a condus la crearea a ceea ce este acum Uniunea Europeană.

Liderii „Mișcării Europene", Joseph Retinger, Robert Schuman (care în 1950 era ministrul francez al afacerilor externe) și Paul-Henri Spaak (fost prim-ministru belgian), erau coordonați cu ajutorul logisticii oferite de șefii serviciilor secrete americane. Această operațiune sub acoperire se desfășura la porunca marilor bancheri internaționali care conduc în realitate America. În conformitate cu documentele, fondurile ACUE proveneau de la fundațiile Ford și Rockefeller, ca și din mediile de

Joseph Retinger

afaceri apropiate Departamentului de Stat american, care a fost și el implicat prin anumiți oameni-cheie. O circulară a Direcției pentru Europa a Departamentului de Stat american de la data de 11 iunie 1965 îi trasa ca sarcină vicepreședintelui Comunității Economice Europene, Robert Marjolin, care era membru al grupului Bilderberg și a fost angajat ulterior la Chase Manhattan Bank, să lucreze în mod subversiv pentru îndeplinirea obiectivului unei „uniuni monetare europene". El era instruit să împiedice absolut orice dezbatere pe acest subiect, până în momentul în care adoptarea măsurii de constituire a Uniunii Europene va deveni inevitabilă.

Practic, arhivele dovedesc cu asupra de măsură că serviciile secrete americane au acționat pe ascuns pentru crearea infrastructurii politico-economice necesare unificării europene. Aceasta vine să confirme o dată în plus că așa-zisele unificări regionale care se realizează pas cu pas sub ochii noștri: Uniunea Nord-Americană (formată din Canada, SUA și Mexic) sau preconizata Uniune Africană, sunt doar etape spre instaurarea statului fascist unic planetar pe care îl vizează în final clica așa-zișilor „iluminați".

Ceea ce articolul din „Daily Telegraph" a omis să dezvăluie este că toți înalții funcționari CIA și ACUE implicați în mișcarea de federalizare a Europei: Donovan, Smith, Dulles, erau membri în organizația masonică super-elitistă numită Consiliul pentru Relații Externe (CFR).

Joseph Retinger era la rândul lui francmason de rang înalt în masoneria poloneză, în Ordinul Vulturilor Albi, având conexiuni cu înalta ierarhie a ordinului iezuit și fiind în contact strâns cu fondatorul Mișcării Paneuropene din Viena, contele Coudenhove-Kalergi. Cu ajutorul contactelor sale masonice din Societatea Fabiană, Retinger a avut numeroase întâlniri cu oficiali ai regimului sovietic. Retinger s-a asociat la porunca superiorilor săi cu primele mișcări și grupări „europene" formate de Jean Monnet, agentul marilor bancheri americani, prezentat astăzi ca fiind „părinte fondator" al Uniunii Europene. În 1954, Retinger a lansat Grupul Bilderberg, ce a fost „născut" de David și Nelson Rockefeller, Bernard Baruch, frații Dulles și alți membri importanți ai CFR.

„Statele Unite au acționat întotdeauna impulsionând construcția europeană în direcția satisfacerii propriilor interese", afirmă la rândul lui euroscepticul François Asselineau, președintele Uniunii Populare Republicane. În realitate, la originea proiectului Uniunii Europene se află clica de la vârful francmasoneriei mondiale, care a mașinat în mod constant din umbră pentru îndeplinirea lui prin intermediul

unor înalți funcționari americani aflați în solda ei.

„Putem considera, analogic vorbind, Europa ca fiind posesiunea a douăzeci și șapte de co-proprietari, dar ai căror șefi de sindicat sunt niște potentați care se ascund după paravanul Statelor Unite. Știm din start că cei douăzeci și șapte de co-proprietari, ale căror interese comune sunt niște simple declarații scrise pe hârtie lipsite de orice fundament istoric real, nu vor fi niciodată toți de acord. Tocmai din acest motiv, în final șefii de sindicat vor tranșa întotdeauna după voia lor marile probleme", continuă François Asselineau, care mai remarcă: „Adevărații conducători ai Statelor Unite au reușit să impună principiul că nu este posibil să fii primit în UE fără să aderi în prealabil la NATO și fără să depui jurământ de supunere față de alianța nord-atlantică."

Jean Monnet, unul dintre „părinții fondatori" ai Uniunii Europene, era de fapt un agent al marii finanțe internaționale

Jean Omer Marie Gabriel *Monnet* s-a născut în anul 1888 și a fost trimis la vârsta de 18 ani de către tatăl său, un mare comerciant de coniac din Franța, să dobândească experiență în afaceri în Marea Britanie, în Statele Unite și în Canada. El a obținut în Canada un mare contract: Hudson's Bay Company a cumpărat de la el cantități enorme de coniac (plătite în sistem barter, cu blănuri!). Această companie avea în consiliul de administrație mai mulți guvernatori sau viitori guvernatori britanici ai Canadei și oameni de afaceri importanți, mai ales Robert M. Kindersley, asociat al Băncii Lazard Freres și administrator al Băncii Angliei. În timpul Primului Război Mondial, acesta din urmă a devenit președinte la Comitetul Național al Economiei de Război („National Savings Committee") și l-a luat pe lângă el pe tânărul Jean Monnet, îndoctrinându-l pentru a putea sluji planurilor globaliste ale clicii conducătoare a masoneriei. După racolare, acesta a devenit rapid reprezentantul oficial la Paris al lui J. P. Morgan în domeniul financiar și al livrărilor de materiale pentru Franța.

Jean Monnet

În anul 1916, la cererea guvernului britanic, fostul comerciant de băuturi alcoolice a devenit la doar 28 de ani coordonatorul aprovizionării aliate. După instaurarea păcii, Jean Monnet, deși locuia la Londra, a reprezentat Franța ca secretar al Societății Națiunilor,

strămoșul organizației ONU: el a fost numit chiar secretar general adjunct în anul 1919. În anii '20, Monnet capătă oficial statutul de mare bancher și întreține o strânsă colaborare cu băncile Lazard Freres (condusă de Andre Meyer, membru în Consiliul de administrație al băncii familiei Rockefeller, Chase Manhattan International Bank), Goldmann Sachs, J.P. Morgan, Kuhn & Loeb, ai căror proprietari plutocrați au fost implicați în înființarea rău famatei Bănci a Rezervei Federale. Specificul băncii lui Monnet, Blair & Company, era negocierea prețurilor de la stat la stat.

La începutul războiului, când în Franța tocmai se instala dezastrul, Monnet se afla la primele etape ale unui proiect aberant care consta în fuziunea națiunilor britanică și franceză, și pe care l-a abandonat în cele din urmă. În anul 1943, Monnet a declarat axiomatic, confirmând o dată în plus că este agentul marilor bancheri internaționali ce doreau crearea statului unic planetar: „Nu va fi pace în Europa dacă statele sunt constituite pe temelia suveranității naționale. Țările Europei sunt prea mici pentru a le putea garanta popoarelor lor prosperitatea necesară și dezvoltarea socială. Statele europene trebuie să se reunească într-o federație." Argumentul că țările Europei sunt prea mici pentru a fi prospere este de-a dreptul oligofren, dar când este vorba de directive de sus, toți agenții repetă papagalicește ceea ce li se poruncește!

Ca urmare, în anul 1950 a început „construcția europeană". Monnet a creat și a condus în acea perioadă diverse comitete finanțate de către CIA, printre altele „Comitetul de Acțiune pentru Statele Unite ale Europei". El a fost, de asemenea, unul dintre stâlpii Grupului Pesenti, un fel de Comisie Trilaterală europeană, împreună cu ceilalți „părinți ai Europei". Deși a omis în mod intenționat să menționeze aceasta în memoriile sale, Monnet a fost membru al grupului Bilderberg și al altor societăți secrete preocupate de subjugarea întregii planete, ca și Robert Schumann și ceilalți „paneuropeni", cu toții fiind supervizați de David Rockefeller și Henry Kissinger. În anul 1952, mondialistul Jean Monnet a devenit președinte al Comunității Europene a Cărbunelui și a Fierului (CECA), care a constituit piatra de temelie a Comunității Economice Europene. Acestea sunt câteva elemente biografice mai puțin cunoscute de public, deoarece propaganda masonică îl ridică astăzi în slăvi pe Monnet ca fondator al Uniunii Europene. Este firesc, de vreme ce el i-a slujit până la moarte pe stăpânii săi, marii bancheri internaționali. De notat că Liceul francez din București poartă cu mândrie numele acestui bogătaș care a contribuit la subjugarea tuturor națiunilor europene.

Opiniile globaliste ale lui Zbigniew Brzezinski, un alt agent al așa-zișilor „iluminați"

Partizanul mondialismului și globalismului, Zbigniew Brzezinski, consilier la Centrul pentru Studii Strategice și Internaționale din Washington, profesor de politică la Universitatea Johns Hopkins și fost consilier al președintelui Jimmy Carter, a schițat evoluția dorită de către stăpânii lui, așa-zișii „iluminați". În vreme ce acționează împreună cu alți conspiratori de rang înalt pentru impunerea globalizării,

el ne lasă să credem că un guvern mondial „nu este o perspectivă credibilă pentru alte câteva generații". Brzezinski se face în cartea lui „Adevărata opțiune" avocatul ideii unei „comunități mondiale cu interese comune",vânturând ca de obicei sperietoarea terorismului „pentru a face față la orice fel de probleme". În cadrul acestei comunități globaliste este necesară, vezi Doamne, recunoașterea „rolului decisiv al puterii americane, condiție esențială a stabilității mondiale". În ce privește stabilitatea lumii, SUA au avut într-adevăr o contribuție majoră în ultimii ani, dar în sensul cel mai malefic al cuvântului, provocând conflicte militare majore, distrugând două țări, Afganistanul și Irakul, și fiind pe cale să „ajute" și țările arabe și Libia, unde contribuie la „reinstaurarea democrației" aruncând multe bombe cu uraniu sărăcit, care contaminează radioactiv zone întinse și provoacă malformații congenitale și cancer la nivelul populației civile. Pentru a facilita această întâietate a Statelor Unite, Brzezinski invită celelalte țări să se întâlnească în tabăra americană „în numele convingerilor comune care formează o federație a aliaților", adică le cere acestora să recunoască întâietatea americană, pe care el o califică elucubrant și manipulator drept o „hegemonie a cooptării".

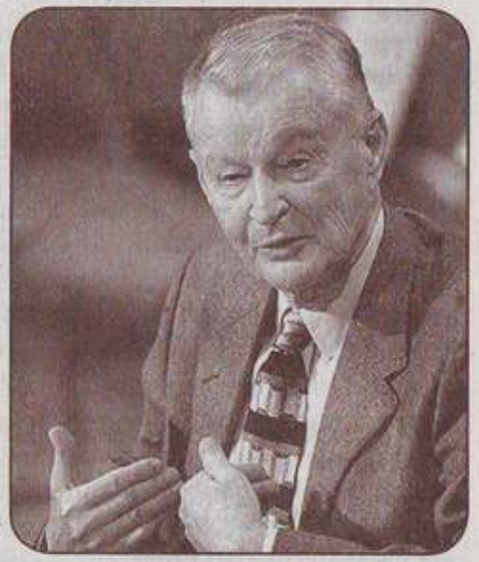

Zbigniew Brzezinski

Noua Ordine Mondială și îndoctrinarea mondialistă a președinților

Această lămurire ne face să vedem altfel cuvintele lui Jacques Chirac din timpul conferinței ținute împreună cu Tony Blair la Lancaster House în data de 18 noiembrie 2004 la Londra: „Acestea fiind spuse, aș dori totuși [...] să amintesc că Statele Unite și Europa au vocația naturală de a înfrunta împreună marile evoluții ale lumii de mâine. [...] Spre deosebire de lumea pe care o vedem, America de Nord și Europa împărtășesc din punct de vedere tradițional și istoric aceleași valori, și deci au vocația de a purta aceleași dispute. [...] Noi trebuie să punem totul în aplicare împreună pentru ca aceste reforme să prindă contur în anul 2005. Această multilateralitate (cuvânt ce evocă în mod paradoxal limbajul de lemn comunist) trebuie să fie înlocuită printr-o susținere a proceselor de integrare regională pe toate continentele. La acest nivel trebuie să se realizeze logica responsabilizării cu sprijinul marilor organizații multilaterale. Trebuie să construim Noua Ordine Mondială prin recunoașterea diversității culturilor. [...] Pentru a construi Noua Ordine Mondială, care va garanta

pacea durabilă, securitatea, progresul economic și uman, lumea are nevoie de o Europă puternică într-un parteneriat transatlantic reînnoit. [...]"

Discursul demagogic al lui Chirac este caracterizat în mod evident de o limbă de lemn, evocând concepte vagi și găunoase, chiar goale de sens.

„Tangoul" raporturilor dintre Europa și Statele Unite poate fi privit atunci dintr-un alt punct de vedere, cel pe care l-a adoptat Charles de Gaulle afirmând că „Europa supra-națională reprezintă Franța dominată de către americani", calificându-l în trecere pe Jean Monnet, unul dintre principalii constructori ai Comunității Europene, „un individ bolnav, preocupat înainte de toate să servească interesele americane".

Terorismul intelectual al ideologilor „Uniunii Europene"

Ceea ce este alarmant în ceea ce privește Europa este că există în prezent în unele țări „democratice" un veritabil terorism intelectual. De treizeci de ani deja, ideologii „pro-europeni" taie și spânzură în această privință, în vreme ce spiritele libere – „euro-scepticii" – sunt taxați drept nebuni. Uniunea Europeană se află din păcate tot mai mult la antipodul a ceea ce „pro-europenii" au pretins la început că vor construi. Toți vor trebui într-o bună zi să dea socoteală pentru minciunile lor, pentru că există un moment în care ideologia, oricare ar fi ea, nu mai folosește la nimic: acesta este momentul în care oamenii vor să fie liberi. În acea clipă, nimeni nu se va mai lăsa manipulat de discursuri manipulatoare, precum cel ținut de Robert Schuman în timpul creării grupării CECA, la data de 9 mai 1950: „Europa nu se va constitui dintr-o dată și nici printr-o construcție de ansamblu, ea se va constitui prin realizări concrete, creând mai întâi o solidaritate. Punerea în comun a cărbunelui și a oțelului va asigura imediat realizarea bazelor comune ale dezvoltării economice, prima etapă a constituirii federației europene."

JAY ROCKEFELLER

VREA SĂ IMPUNĂ CENZURA TOTALĂ...

Clanul Rockefeller cere ca guvernul american să închidă Fox News și MSNBC

Perspectivele transmiterii corecte, netrunchiate și necenzurate a informației prin mass-media sunt din ce în ce mai sumbre, dacă ținem seama de planurile de ultimă oră ale clanului potentaților Rockefeller. Acestea prevăd: distrugerea internetului, intrarea sub interdicție a jurnaliștilor, a editorilor, a publicațiilor, a radiourilor și a canalelor de televiziune care nu se află sub controlul lor.

În momentul în care canalele mass-media din SUA au început să mai permită, sub presiunea unui public mințit atâta vreme, dezbateri cât de cât libere, care riscă să pună în discuție versiunea oficială a așa-zisului atac terorist de la 11 septembrie 2001, senatorul Jay Rockefeller, strănepotul magnatului petrolului John D. Rockefeller, fiul lui John D. Rockefeller III și nepotul potentatului David Rockefeller, vrea să „strângă lațul" cenzurii și mai mult la *Fox News* și la MSNBC. „Mi-e sete de știri de calitate...", a declarat el cinic, prefăcându-se că nu știe cât de cosmetizate și de cenzurate sunt știrile difuzate prin marile publicații și canale mass-media și sugerând astfel că dorește numai știri care să anunțe exact ce vrea clanul Rockefeller. El și-a exprimat fățiș dorința să fie controlate conținuturile televizate destinate marelui public.

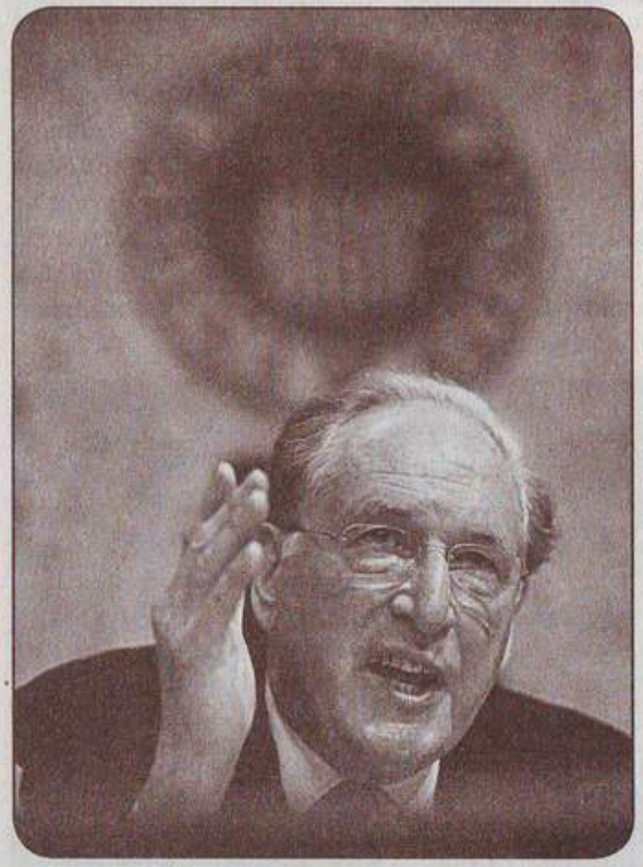

Senatorul Jay Rockefeller

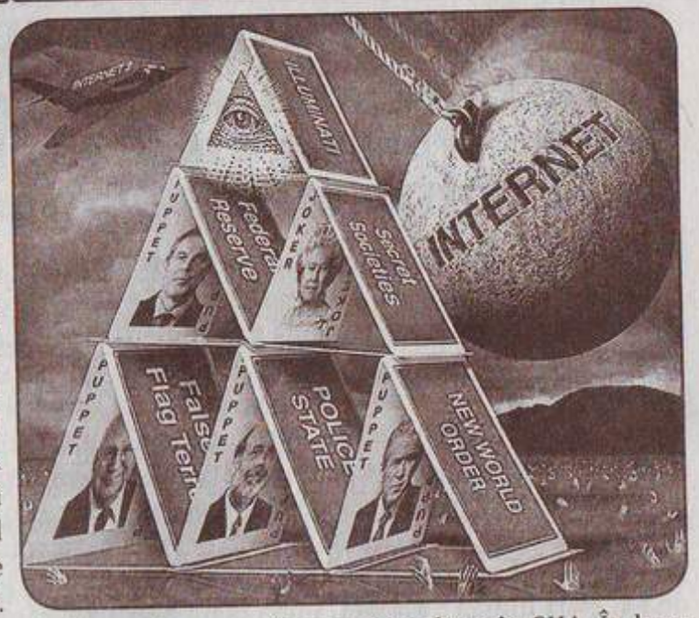

Problema este că deși furnizorii de televiziune prin cablu din SUA oricum cenzurează informația, legal aceștia nu au nicio putere asupra conținutului emisiunilor. Jay Rockefeller nu a făcut decât să dea semnalul că așa-zișii „iluminați", din al căror complot mondial face parte și clanul Rockefeller, doresc acum o lege care să le permită controlul total și oficial al tuturor canalelor de televiziune prin cablu. Dar în orice caz, mulți cred că aceasta nu va fi ușor de aplicat în SUA. În luna martie 2009, Rockefeller a declarat deja, tendențios și amenințător, că internetul este „pericolul numărul 1" pentru securitatea națională. „Ne întrebăm dacă nu era mai bine să nu fi inventat niciodată internetul", a declarat el vădit iritat. În cuprinsul acestei veritabile declarații de război față de circulația liberă a informației, el a menționat neverosimila cifră de trei milioane de „cyber-atacuri" declanșate zilnic împotriva Ministerului Apărării. Pentru el, „Toată lumea este atacată și toată lumea poate ataca. Oamenii spun că este vorba în aceste cazuri despre China sau despre Rusia, dar este posibil ca și un puști din Letonia să facă același lucru." Fostul director al NSA și al National Intelligence, Mike McConnell, președintele Obama și actualul director al Marinei Militare, Dennis C. Blair, sunt de acord cu Rockefeller.

Cu toate acestea, pe teren lucrurile nu sunt atât de simple. Distrugerea zilnică a 200.000 de site-uri de internet cu conținut deranjant pentru clica așa-zișilor „iluminați" nu servește la nimic. După 48 de ore, toate informațiile vor fi din nou afișate undeva pe internet. În momentul actual, blocarea până și a canalelor de televiziune precum Fox News și MSNBC, care oricum sunt aservite celor care urzesc Noua Ordine Mondială, pare în acest moment cu totul imposibilă, printre altele, din cauza presiunii milioanelor de telespectatori americani.

Voința de cenzură a clanului Rockefeller demonstrează aroganța așa-zișilor „aleși" din secta satanică a francmasoneriei, care cred cu trufie că pot să manipuleze la nesfârșit orice informație destinată marelui public. Un fapt este evident: au pierdut controlul asupra informațiilor referitoare la înscenarea cumplită de la 11 septembrie 2001...

ROTHSCHILDZII ÎN ZDRENȚE

ÎNCERCAREA DE DISTRUGERE A NAȚIUNILOR VA ÎNSEMNA TOTODATĂ ÎNCEPUTUL SFÂRȘITULUI PENTRU IMPERIUL ROTHSCHILD!

Într-o societate modernă, sistemul economic poate fi văzut sub două aspecte: sistemul de producție și sistemul financiar. Chiar acesta este exemplul dat în parabola semnificativă cu insula naufragiaților a lui Louis Even. În rezumat, pe această insulă există, pe de o parte, cinci naufragiați care produc diferite lucruri necesare vieții, iar pe de altă parte, există un bancher care le împrumută bani. Pentru a simplifica lucrurile, să presupunem că există o singură persoană care ia bani cu împrumut în numele comunității. Să spunem că persoana se numește Paul.

Așadar, Paul decide în numele comunității să ia cu împrumut o sumă suficientă pentru afacerile micii comunități de pe insulă, să spunem 100$, cu o dobândă de 6% pe an. La sfârșitul fiecărui an, Paul trebuie să plătească băncii dobânda de 6$. 100$ minus 6$ = 94$. După plata dobânzii, rămân deci 94$ în circulație pe insulă. Dar datoria de 100$ rămâne. Împrumutul de 100$ este deci reînnoit pentru încă un an, iar la sfârșitul celui de-al doilea an trebuie plătiți alți 6$ ca dobândă. Scădem 6$ din 94$ și deci pe insulă rămân în circulație 88$. Dacă Paul continuă să plătească astfel, în fiecare an, 6$ dobândă, după 17 ani nu vor mai exista deloc bani pe insulă, datoria de 100$ nu va fi încă plătită și atunci bancherul va fi autorizat să își însușească toate proprietățile locuitorilor insulei.

Această mică parabolă a lui Louis Even ilustrează perfect modul în care acționează astăzi la scară planetară o clică internațională de bancheri, cărora li s-a dat dreptul să creeze bani din nimic, înrobind astfel sistemul de producție al unor state care, mai devreme sau mai târziu, vor ajunge să aparțină, cu oameni și cu bunuri cu tot, bancherilor. Acest model financiar a fost conceput cu o inteligență diabolică pentru a îndatora toate statele, punându-le în imposibilitatea de a-și mai plăti vreodată datoriile. Pentru a rambursa dobânzile împrumuturilor, metoda constă în a impune tuturor cetățenilor și mai multe impozite, și mai multe taxe. În final, toți oamenii vor trebui să muncească din ce în ce mai mult, câștigând însă în mod sistematic tot mai puțin,

ajungând rapid cu economiile la fundul sacului, fapt devastator și inuman.

Pentru 5 miliarde de indivizi, pragul de ruptură a fost atins și valul sărăciei se răspândește rapid în întreaga societate occidentală. În SUA, Centrul pentru Cercetări în domeniul Politicilor Economice (*Center for Economic Policy Research*) a stabilit că 100 de milioane de americani (unul din trei) sunt prinși deja în spirala infernală a supra-îndatorării și nu mai pot să plătească la sfârșitul lunii rata la împrumutul contractat.

Pentru anul 2011, se estimează că 40 până la 50 de milioane de cetățeni americani vor trebui să recurgă, din lipsă de altceva, la bonuri alimentare pentru a-și putea hrăni familia. Culmea batjocurii este că aceste bonuri alimentare sunt emise de către bănci – printre care JP Morgan–, care le vând guvernului SUA, bineînțeles, cu dobândă.

Trebuie deci să fii ori orb, ori complice la ceea ce se petrece, pentru a nu vedea că distrugerea statelor-națiuni și a structurilor social-umane din toate statele merge mână în mână cu mondializarea. Obiectivul acestei acțiuni realizate la scară mondială este simplu: clica așa-zișilor „iluminați" urmărește, prin intermediul acțiunilor abile ale cartelurilor, consorțiilor, corporațiilor transnaționale, să jefuiască toate resursele și bogățiile planetei și să ia în stăpânire sufletele și trupurile oamenilor. Este jocul diabolic pe care mass-media obișnuiește să-l numească „Noua Ordine Mondială".

Dar această politică are două aspecte. Pe de o parte, ea este sistematic și pas cu pas pusă în practică de către gruparea satanică a așa-zișilor „iluminați", pentru a ajunge la puterea și controlul absolut al acestei lumi, prin spolierea globală a bogățiilor planetare. Pe de altă parte, intențiile și mecanismele de acțiune ale acestora au devenit în mod evident pentru tot mai mulți oameni atât de inumane, de distrugătoare și de flagrante, încât conștiința acestora se trezește tot mai mult, din cauza cumplitelor încercări ale vieții de zi cu zi. Unii politicieni au dezvăluit în cele din urmă miezul fierbinte al problemei, și anume sistemul criminal al cametei (numită acum elegant „dobândă"), care duce la subjugarea financiară a națiunilor. Militanți politici ca Dupont Aignan, Asselinau, Mélenchon, Marine Le Pen în Franța, Ron Paul în SUA și mulți alți politicieni europeni, asiatici și sud-americani etc. au vorbit despre aceasta.

Acești politicieni sunt atacați în mass-media de către clica francmasonică a așa-zișilor „iluminați", care fac totul ca să-i discrediteze și să îi marginalizeze, urmărind să le limiteze accesul la tribuna publică. Există totuși un val de susținere populară pentru acești politicieni, un impuls de supraviețuire care vine din partea cetățenilor. O dictatură impune mediocritatea prin supunerea oarbă a oamenilor. Ea este un balon care, mai devreme sau mai târziu, se va sparge. Așa se va petrece și cu Noua Ordine Mondială.

O guvernare autentică este întotdeauna susținută de către oameni, care simt că aceasta vizează interesul comun. Ea trezește ceea ce este mai bun în ei, le trezește aspirația pentru depășirea de sine, inventivitatea, inteligența, respectul reciproc.

Pe scurt, în realitate nu există în lumea noastră decât două grupări politice:

1) cea a suveranității monetare uzurpate, piața lacomă a disperării cămătărești;

2) cea a supraviețuirii, care denunță cămătăria și spolierea planetară programată.

În această situație, ideologiile înguste de partid nu mai au niciun impact, fiecare politician trebuie să aleagă una dintre cele două tabere. În acest caz, nu este posibilă neutralitatea. Nu există cale de mijloc, politicienii sunt acum fie promotorii unei civilizații și spiritualități autentice, fie niște tirani care doresc să supună oamenii prin forță și distrugere. Oricât de mult și-ar dori ei să dobândească o putere incomensurabilă, șansele de reușită sunt din punct de vedere statistic aproape zero!

Suveranitatea monetară, alimentară, energetică, interzicerea cămătăriei sunt singurii garanți ai unei civilizații perene și senine.

Este imposibil în acest moment să îi acționăm în justiție pentru crimele comise împotriva omenirii pe cei din clanul Rothschild, Rockefeller, Morgan, pe responsabilii de la FMI, pe cei de la Banca Mondială ori de la alte instituții puse pe distrugere și jaf sub paravanul legii. Cei care au furat suveranitatea monetară a popoarelor se află acum deasupra legilor. Deloc întâmplător s-a păstrat vorba cămătarului Mayer Amschel Rothschild (1743-1812): „Dați-mi controlul asupra monedei unei națiuni și nu-mi pasă cine face legile." Astăzi, la scară planetară, datoriile statelor se află în mâinile a mai puțin de o duzină de persoane. Membrii câtorva clanuri au puterea de a ruina statele-națiuni, ei pot chiar provoca o foamete devastatoare pentru miliarde de oameni. Această clică de indivizi fără Dumnezeu plănuiesc să se folosească de puterea cvasitotală de distrugere de care dispun, fiind decișii în demența lor să reducă prin orice mijloace populația globului la sub un miliard de persoane. În orbirea lor, ei nu realizează că ceea ce le va mai rămâne de guvernat după aceea va fi un imperiu de cenușă. Am putea spune, metaforic vorbind, că acești Rothschildzi visează să sfârșească în zdrențe în mijlocul ruinelor, autoproclamându-se prinți ai unui cimitir planetar...

De fapt, cele 10 mâini care controlează ansamblul datoriilor statelor nu au în schimb nimic viabil pentru a înlocui statele-națiuni. Structurile internaționale (FMI, ONU, OMS etc.) funcționează în gol, fiind doar paravane pentru planurile demente ale clicii

marilor cămătari internaționali. Încercarea de creare în toate regiunile lumii a unui gen de „stat globalizat" folosește un tipar aberant (care a eșuat în Irak, Iran, Siria, Liban, Afganistan, America de Sud și în curând, în Europa etc.).

Cartelurile mafiote monopoliste ale așa-zișilor „iluminați" sunt incapabile să gestioneze serviciile publice în mod durabil la scară planetară. Structurile militare private (de tipul *Blackwater*), pregătite pentru impunerea și menținerea Noii Ordini Mondiale, sunt în realitate nesigure, haotice, căci ele depind de situații neașteptate, necontrolabile. Toate tehnologiile electronice dezvoltate pentru Noua Ordine Mondială sunt și ele de o maximă fragilitate. Deși cei care au plătit pentru crearea lor le consideră ca fiind esențiale pentru reușita planului de dominație mondială, aceste tehnologii nu iau în considerare modificările bruște și radicale ale câmpurilor magnetice terestre, fiind astfel nefiabile.

Fiind lipsite de libertate, resursele umane angajate în plan social, politic, industrial, mediatic, nu au nici imaginația, nici gândirea sistemică necesară pentru a lua decizii în cazul eșecului unei părți a planului. Pe scurt, structura piramidală a puterii, chiar dacă asigură o anumită coerență a deciziei, nu duce nicăieri, din cauza orientării malefice și distructive a celor de la vârf, care împiedică orice inițiativă benefică a inteligenței individuale.

Noua Ordine Mondială este precum o uzină ce funcționează cu gaz. Însă acest gaz se scurge în toate părțile, iar menținerea uzinei în stare de funcționare este asigurată chiar de către cei care se joacă mereu cu focul, aprinzând chibriturile!

Într-un viitor foarte apropiat, de voie sau de nevoie, clica „iluminaților" va ceda statelor puterea de a-și bate monedă, pentru că va eșua în încercarea de distrugere a statelor-națiuni. Puterea lor va sfârși în zdrențe și cenușă, în ciuda „sacrificiilor" pe care le fac de cel puțin 10 generații membrii clanurilor satanice respective. Împlinirea țelului lor dement, care înseamnă înrobirea și distrugerea tuturor celorlalți, nu folosește în final nimănui, căci le pierde și lor sufletele, care sunt oricum întunecate și pline de ură. Binele prevalează întotdeauna, așa că, pe termen lung, astfel de planuri satanice sunt întotdeauna sortite eșecului. Răsturnarea situației în favoarea binelui este doar o chestiune de timp și de trezire a conștiinței la nivelul întregii omeniri, proces care deja s-a declanșat și se amplifică zi de zi. Urmează trecerea omenirii într-o nouă etapă a evoluției sale și intrarea ei în era spiritualității, *Satya Yuga*.

DUPĂ FBI, NSA ÎȘI DESCHIDE PARȚIAL ARHIVELE

Anumite rațiuni tactice legate de presiunile publicului american și de controlul informațiilor cu adevărat vitale pentru ei, au determinat factorii de decizie ai administrației americane să plaseze în domeniul public o parte din arhivele FBI-ului referitoare la OZN-uri și la contactul cu civilizațiile extraterestre. Ulterior, una dintre instituțiile cele mai secrete din SUA, Agenția Americană de Contrainformații, National Security Agency (NSA), și-a deschis și ea parțial arhivele, având grijă să nu dezvăluie însă nimic esențial.

S-a constatat totuși cu această ocazie că NSA a adunat multe informații până atunci necunoscute de oamenii de rând. Cea mai spectaculoasă informație precizează că o inteligență extraterestră ar fi intrat în contact cu Pământul în anul 1960. Astfel, un anume doctor H. Campaigne semnează un articol intitulat *„Key to the Extraterrestrial Messages"* („Cheia pentru descifrarea mesajelor extraterestre") apărut în *„NSA Technical Journal"* (Vol. XIV, Nr. 1, iarna 1969), în care aflăm că Agenția se află în posesia a cel puțin 29 de mesaje radio provenite din spațiul cosmic îndepărtat.

„Transmisia nu a fost continuă", a consemnat Campaigne, „ci întreruptă, cu pauze, ceea ce ne-a făcut să presupunem că este vorba despre niște unități fonetice, căci ele au fost repetate de mai multe ori." Pentru a descifra mesajul, fiecare dintre combinațiile de sunete a fost asimilată cu o literă sau cu o serie de litere. Rezultatul nu a fost foarte concludent, dar a fost totuși suficient de interesant pentru a examina în continuare cu atenție astfel de mesaje.

Celelalte documente sunt foarte variate (declarații oficiale, rapoarte de observație ale radarelor etc.), cei ce s-au angajat deja în cercetarea lor având surpriza să constate că multe dintre ele au fost pur și simplu... șterse. Deși segmentul din arhivele celor două mari agenții guvernamentale care a fost deschis publicului nu pare să confirme clar existența civilizațiilor extraterestre și afirmațiile multor pământeni că ar fi reușit chiar să intre în contact cu ele, trebuie să remarcăm faptul că adevărul nu poate fi niciodată ascuns la nesfârșit, iar guvernul din umbră al așa-zișilor „iluminați" a fost silit să facă pași, ce-i drept mici, în direcția dezvăluirii unor date până acum confidențiale și să admită public cel puțin existența unor serioase preocupări legate de civilizațiile extraterestre.

O DOVADĂ EXTRAORDINARĂ CĂ EXTRATERESTRII EXISTĂ

UN HAKER FAIMOS FACE PENTAGONUL SĂ TREMURE

„Știam că guvernele ascund lucruri referitoare la antigravitație, la tehnologiile privind OZN-urile, la energia liberă sau ceea ce ei numesc energia Focarului Zero"
(Gary McKinnon)

Britanicul Gary McKinnon este urmărit pentru ceea ce presa a numit „Cea mai mare piraterie informatică din toate timpurile". El riscă 70 de ani de închisoare, 2 milioane de dolari amendă și, mai ales, o întemnițare pentru „terorism" la închisoarea rău famată Guantanamo.

Folosindu-și inteligența și cunoștințele sale de hacker, McKinnon a reușit să pătrundă neobservat o perioadă de mai bine de un an, din 2001 până în 2002, în sistemele informatice ale Pentagonului, ale US Navy și ale NASA. McKinnon a piratat în total 97 de calculatoare și a sustras 950 de parole din cele mai bine păzite rețele informatice din SUA. El a efectuat aceste operații cu ajutorul calculatorului său personal din Londra.

Pasionat de ufologie, la 15 ani Gary s-a înscris în Asociația Britanică de Cercetare a OZN-urilor (BUFORA). Având motive întemeiate să creadă că mass-media ascunde publicului informații esențiale despre civilizațiile extraterestre, Gary a luat hotărârea de a afla cu orice preț adevărul. El a declarat: „Am luat hotărârea să piratez serverele NASA-ei, ale US Navy și ale Pentagonului, căci știam că ei ascund o mulțime de informații despre tehnologiile neconvenționale."

Gary McKinnon

McKinnon a mărturisit că a reușit să treacă de sistemul de securitate al rețelei informatice de la US Space Command, unde a găsit dovada existenței unei misiuni extraterestre pe Pământ: „Am găsit o listă a unor gradați cu funcția de «Non Terrestrial Officers» și am înțeles atunci că aceștia sunt gradații de rasă umană din bazele extraterestre de pe Pământ... Am găsit, de asemenea, o listă corespunzătoare unor transferuri între flotile, asociată unei liste de nave pe care analizând-o, am constatat că nu făceau parte din flotila US. Am dedus că este

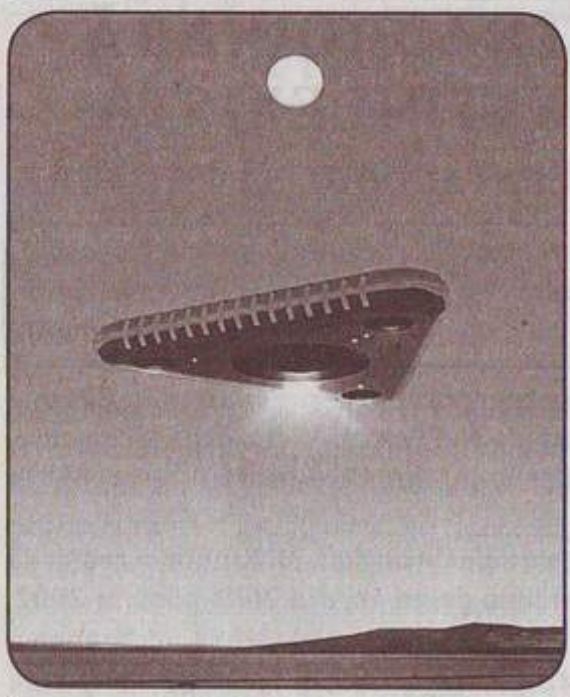

Obiect zburător TR-3B

vorba despre nave spațiale nelistate oficial."

McKinnon a aflat de la un expert în fotografie de la NASA despre existența unei anumite „clădiri 8" în cadrul Centrului Spațial Johnson, unde graficieni specializați în prelucrarea imaginilor retușează cu regularitate fotografiile de rezoluție mare realizate din satelit pentru a șterge OZN-urile care apar în imaginile respective. El mai afirmă că a descoperit că Statele Unite beneficiază de avantajul unor tehnologii neconvenționale precum antigravitația și întreține o flotilă secretă de nave cosmice pe orbita circumterestră. De altfel, zvonurile potrivit cărora Statele Unite ar avea o flotilă ultra-secretă de nave cosmice care funcționează pe principiul antigravitației circulă deja de câțiva ani.

La data de 23 martie 1993, în timpul unei reuniuni destinate inginerilor organizată la Los Angeles, dr. Ben Rich – fost director executiv al „cercetărilor avansate" din cadrul concernului Lockheed – le-a arătat tuturor celor prezenți o imagine a unui disc negru îndepărtându-se de Pământ către spațiu și a declarat: „Dispunem acum de tehnologia necesară pentru a-i duce pe extratereștri acasă".

Persoane din mediile militare precum și din cadrul unor companii private au mărturisit deschis că sunt la curent cu existența unor astfel de obiecte zburătoare ce funcționează pe principiul antigravitației, precum sunt „Aurora" și „TR-3B".

McKinnon, aflându-se în posesia unor informații cu miză foarte mare, a încercat să negocieze cu administrația SUA, însă strădaniile sale au fost inutile, căci guvernul britanic a decis să-l extrădeze în Statele Unite, expunându-l riscului de a fi chemat în fața unui tribunal militar, fără posibilitatea de a recurge la un avocat. Cu toate acestea, la data de 28 octombrie 2009, Alan Johnson, ministrul Afacerilor Interne britanice, a hotărât în cele din urmă să suspende procedura de extrădare. El a „stopat numărătoarea inversă" pentru a lăsa timp apărării să facă recurs la Curtea Europeană a Drepturilor Omului cu sediul în Strasbourg. Alan Johnson a justificat această măsură menționând că: „Trebuie să avem grijă ca articolul 3 al Convenției Europene a Drepturilor Omului să fie respectat." Dincolo de această declarație formală, suntem chiar curioși dacă va mai auzi cineva de Gary McKinnon în următorii ani.